SAN-ANTONIO

7

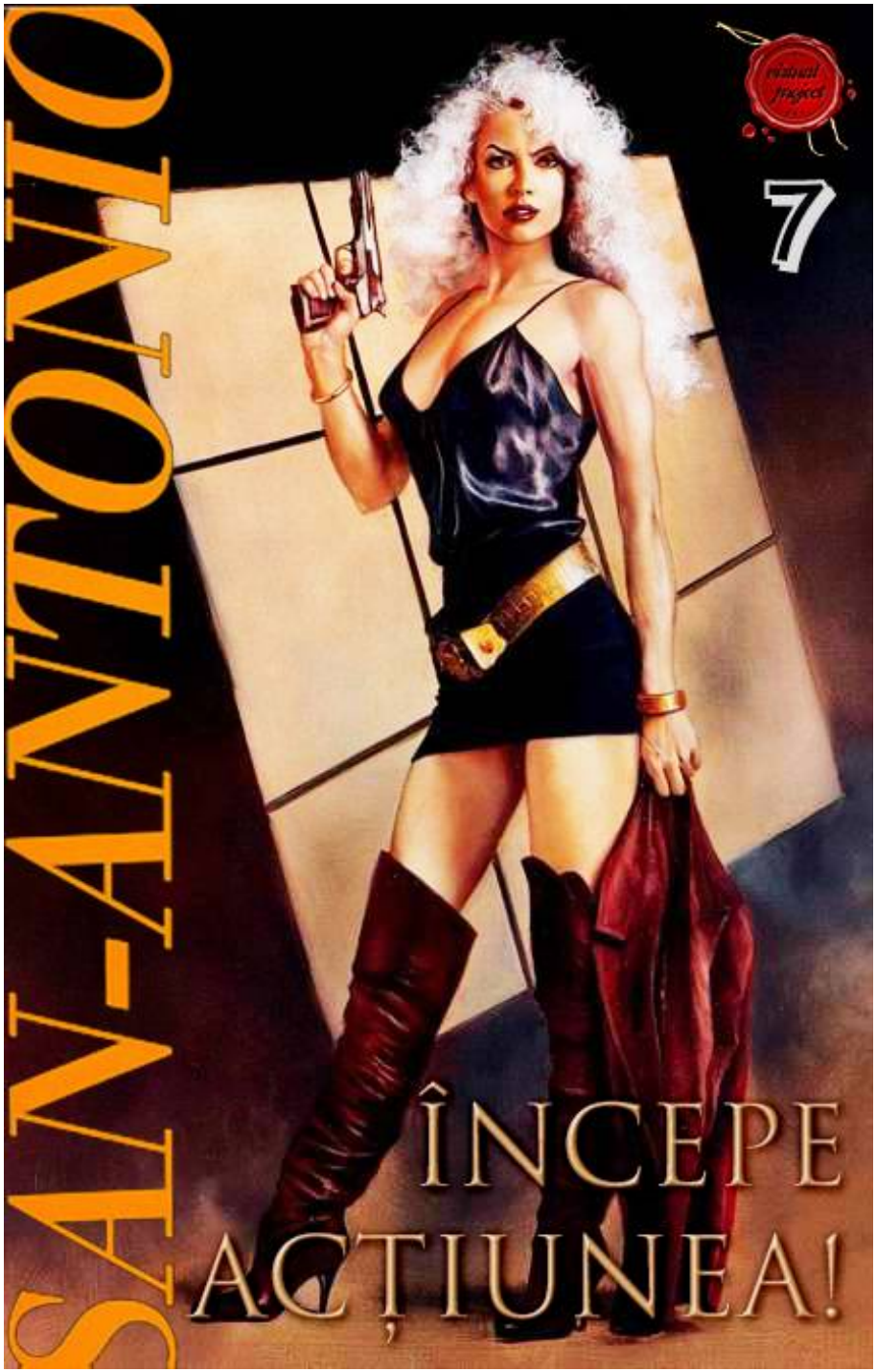

ÎNCEPE ACȚIUNEA!

SAN-ANTONIO

ÎNCEPE ACȚIUNEA!

Original: Y'A DE L'ACTION!

Colecția San-Antonio nr. 07

Traducere de
MICHAELA SERGESCU
și EUGEN MANDRIC

virtual-project.eu

Editura Forum
1993

Lui Monica și Jean Caro,
acest miș-maș franco-elvețian,
cu afecțiunea lui

San-A. al lor.

PRIMA PARTE

Hiena

CAPITOLUL I

Îmbrăcată în rochie de seară, făcea pași mici ca atunci când se încăpățânează, doi deodată, să treacă printr-o ușă turnantă.

Bătrânul mă scutură discret de braț.

— Ea e? șoptii febril.

— Nu, îmi răspunde. EL!

•

Ea coborâse tocmai, dintr-o superbă Costa Brava 68 de cilindri cu cvadruplu arbore cu vapori (vaporii cu care se drogase constructorul), o Costa Brava de un negru mai strălucitor decât Naționala 7 pe ploaie.

Un șofer în livrea albă și caschetă albastră ținea, răbdător, portiera deschisă. Îți venea în minte că un cățeluș alintat, bine înfipt în pernele parfumate, ezita să coboare. Aiurea! Pe post de pekinez, din limuzină se extrase un bătrânel. Gen final de serie, ultima stație înaintea cimitirului Père-Lachaise. O grămăjoară ambulantă de bătrânețe fără nicio umbră de culoare în afara rozetei de comandor al Legiunii de onoare. Poartă smoking și capă de mătase, tip iluzionist din anii 20. Se sprijină pe un baston cu măciulie de argint și se mișcă chinuit, scârțâind din încălțările lăcuite. Ca s-o scurtăm, tipul, are aerul că tocmai i s-a făcut toaleta mortuară și l-a pus dracu să coboare de pe catafalc pentru o ultimă plimbare. Persoana care-l însoțește îl precede, de fapt, fără a se sinchisi de el. O creatură magnifică, copii. Înaltă, zveltă, cu o avanscenă lăptoasă modelată de un sculptor care-și făcuse mâna numai pe sirene și pe sânii Marianei[1]. Rochia de care vă spuneam este de lamé alb, brodată cu hermină. La spate un decolteu

care se oprește la mijlocul acumulatorilor (un mic efort și, aplecându-te, ai putea verifica dacă are crăpătura la locul ei.) Își ține etola pe brat și poartă mănuși lungi, albe, în genul celor recomandate agenților de poliție la festivități, dar evident, de mai bună calitate. Este blondă, coafată către în sus. Cu biștarii care trebuie să fi costat cerceii ei, ai putea schimba Trabantul pe un Rolls, să-ți înlocuiești cămăruța mansardată cu o vilă particulară, să trimeți avortonul portăresei la sanatoriu, să ceri să-ți fie livrate icrele negre cu avionul frigorific, să pleci în vacanțe tahitiene la bordul yachtului personal, să-l angajezi secretar pe Sanctitatea Sa Paul VI, să schimbi mocheta din salon cu zibelină, sau, chiar, să-ți cumperi o pereche de cercei identici.

— Patroane ești sigur că ea este un bărbat? șoptii în urechea ascuțită a Bătrânului.

— Sigur!

Încerc să-mi moderez admirația, deja evidentă pe cracul stâng și mă efortez să-mi șterg orice urmă de senzualitate din privire. Acum, minunata creatură (în ciuda sexului, prefer să-i dau un calificativ feminin) escaladează maiestuos scara Palatului Festivalului, pentru că, uitasem să vă precizez: suntem la Cannes, regiunea Alpilor Maritimi, în plin festival al filmului. Țineți-vă bine, Bătrânul, face parte din juriu. Toți ne-am întrebat la Marea Cabană (cu celule mici), ce l-a apucat pe Chelios să se deplaseze, pe Croisette, cu tot deranjul aferent.

Ne-am zis că îmbătrânind l-au ajuns din urmă fantasmele erotice, că i s-a năzărit să se asigure la fața locului că țâțele vedetelor nu sunt umflate cu gaz metan. Firește, e de reținut că aveam toată înțelegerea pentru Mister Big Boss. Un hămesit de muncă de calibrul lui, mai rar în toată curcănimea națională. Dreptul lui, deci, să se documenteze despre fuste, sub palmieri, între două proiecții, ori să-și bronzeze cascheta melaminată. Ne și plictisisem să ne zgâim la mutra lui în France Soir, perorând afectat cu D-l Nimeni de la Academia franțuzească sau sărut-mânușind la D-na Bucilengenunchi, singura cântăreață din lume capabilă să-și crăcăneze solfegiile pe umeri. Când ne pomenim că aterizează în zbor planat, pe

biroul meu, între un chiștoc de al lui Pinuche și un cotor de cârnat de al lui Béru o telegramă: „Prezintă-te urgent la hotel Cinemișto Cannes”. Scurt ca o lovitură de măciucă. Într-atât de imperativ încât era inutil să se iscălească, Cheliosul. Isteț cum mă știți, am detectat proveniența chemării. După ce am verificat, totuși, că însuși Bătrânul zămislise misiva, am sărit în primul avion de Nisa – Coasta de Azur…

— Uite ce-i boss, oftez încheindu-mi vesta de smoking, am mai văzut travestiți semănând cu gacici în asemenea măsură că-mi plesnea fermoarul pantalonilor, dar un băiat atât de magistral, de incontestabil, de irevocabil muiere, ei bine, așa ceva n-am mai întâlnit și, categoric, n-o să mai întâlnesc niciodată.

Patronul surâde.

— Și, totuși, e bărbat, afirmă Scalpatul, cu tonul pe care-l folosise regretatul nostru prieten Galilei pentru a certifica, pe rug, că „Și totuși se învârte”.

— Sper să nu pretindeți că ruina în smoking care o însoțește este o prim-dansatoare într-un ansamblu de porno-balet, deghizată și asta.

Șeful surâde și aprobă din augusta-i tărtăcuță.

— Oh! el nu-i decât un bătrân pederast. De altminteri trebuie să-l fi recunoscut. E vorba de Placutzy Kurumi!

Nu-mi pot opri surpriza și exclam:

— Placutzy Kurumi, celebrul producător de filme?

— El însuși! Face parte din juriu.

Mă fulgeră ideea că, un asemenea areopag, va încununa anul acesta, la Cannes, Fundul la Bătaie.

Placutzy Kurumi suie jalnic treptele, înghițind cu disperare câte o gură de aer pe fiecare din ele. O mumie pergamentată. O râmă mascată, un vierme de gală! În pelerina sa neagră face a „fugit din cavou”. Ceea ce mă buimăcește, este că viermele continuă să homosexualizeze, după câte se spune. N-am nimic împotriva pederastiei, la urma urmei, oricât o fi ea în contra – naturii lucrurilor. Ei și? Fiecare-și suge plăcerea unde-o găsește, dragii mei. Să propovăduim toleranța până-n pânzele albe: că-ți lingi extazul dintr-un trup de alabastru sau dintr-un

borcan de muștar, ce importanță are? Dar abundența de toamne mucegăite în carcasa acestui bătrân, face perspectiva neplăcută. Nu mai are nimic de marmură greacă, Kurumi, nici de tinerel zvăpăiat. Seamănă, pur și simplu, cu o ciupercă deshidratată, mucedă și veninoasă. Îți trebuie o sănătate beton armat ca să te implici în problemele lui sexuale și să i le rezolvi! Pe viața mea că junele care i-ar face poftele merită spălat de trei ori pe zi cu detergent parfumat, plus rații consistente de chewing-gum cu steroizi anabolizanți pentru antrenamente.

Curată necrofagie, impur și simplu! Profanare de morminte. Mai bine fac dragoste cu o gură de scurgere, pe cuvânt de onoare.

Între timp flashurile țăcăne, iau foc, orbesc. Tipii în smoking se năpustesc: mașinile fricționate cu migală fac coadă în fața covorului roșu așternut pe peron și scări.

Trebuie spus că, astă seară, e o proiecție excepțională, juriul vizionează o superproducție hollywoodiană intitulată „Fumează, este belgiană”, povestea unui agent secret pigmeu care, urmărit în Bruxelles, ia locul „Manneken-Pis”-ului (celebrul mic belgian care face pipi) pentru a scăpa de polițiile secrete care-l înconjoară. Atâta doar că pigmeul suferă de prostată, de unde reducerea debitului. Municipalitatea trimite un instalator… Urmarea pe ecran! O mare operă în istoria celei de a 7-a arte, afirmă afișele.

Acum femeia (semn de întrebare) în lamé-brodat-cu-hermină și boșorogul ei au dispărut. Mi-a rămas în colțul stâng al retinei, chiar în spatele corneei, viziunea excitantă a acestei ființe splendide.

— Mai auzisem vorbindu-se despre Hienă îi spun Boss-ului, știam că marea lui specialitate este travestiul feminin, dar nu credeam să întâlnesc asemenea perfecțiune.

Dacă aș îndrăzni aș mai insista: i-aș spune respectos șefuțului: „Oricine se poate înșela, probabil faceți o confuzie”. Atâta doar că Bătrânul, după cum știe toată lumea, este exact tipul de domn căruia nu ține să-i vorbești așa. El este ca papa: declarat infailibil. Și-i mai bine așa. A pune la îndoială

afirmațiile unui șef suprem, este începutul contestării sistemului, amenințarea irevocabilă cu anarhia.

— Cel mai surprinzător, îmi spune omul cu craniu de plexiglas, este că Hiena nu-i homosexual.

— Păi atunci ce mă-sa s-a încârdășit cu bătrânul Kurumi?

— El îl crede o femeie. Cochetăria lui moșulică este să se înconjoare tot timpul de vampe trăsnet, în ciuda moravurilor sale pidosnice.

Categoric un miș-maș de spaghetti cu cârnați bavarezi și gorgonzola, cum ar zice italienii. Un sex-simbol mai mișto decât toate starurile reunite se dovedește a fi un bărbat cu două perechi și jumătate de ce știți dumneavoastră; un babalâc a cărui pederastie este notorie, amator să se afișeze cu damele visurilor erotice dezlănțuite. O ia pe Hienă drept una din ele! Să ți-o incizezi cu bisturiul și să-ți grefezi un butaș de cactus, nu alta. Și, între timp, suportul tuturor acestor turpitudini continuă rotația sa în jurul soarelui! Al dracului să fiu, dacă a mai rămas ceva reconfortant în lumea asta, este certitudinea existenței sistemului planetar. Dar veți vedea că atunci când omul va cuceri cosmosul îl va umple cu c… ca pretutindeni pe unde trece.

Vom asista la aiureala totală a planetelor. Soarele își va pretinde ziua liberă, Marțienii vor umbla cu covrigi în antene, Venus își va acoperi esențialul cu o foaie de viță, Luna-și va pune chiloți. Oriunde se duce omul, feștelește. În bagajele sale el cară baloturi de revoltă, cutii de ipocrizie, flacoane de idioțenie; fără să mai vorbim de ceea ce secretă, de ceea ce se scurge din el. Unde de reziduri din toate părțile componente ale omului. Doar că bălegarul lui nu-i fertil. În sfârșit, nu merită să risipim aceste pagini prețioase cu filosofie de tarabă. Să ne rumegăm blegeala și infamiile, este și aceasta un fel de a ne hrăni umanitatea.

Dacă ați sărit rândurile de mai sus, am motive să vă aplaud, deși vă întrebați cu bunul simț care vă dă atâtea dureri de cap: „Cine naiba-i tipul ăsta, Hiena, cu care ne face găuri în cap San-A? sau vă ziceți „Ce-o fi domle această Hienă la care se referă delicatul nostru romancier” (ceea ce-i aceeași chestie).

Pardonați-mă, oameni buni, nu-mi îndeplinesc niciuna din sarcini, cum zicea un ginecolog specializat în nașteri premature. Hiena este definiția celui mai misterios personaj al epocii noastre. Un ins în întregime diabolic, pe seama căruia se pun toate marile lovituri irezolvabile. Asasinate politice, furturi în muzee, spargeri de bănci, dispariții de documente ultrasecrete, jefuirea maeștrilor bijutieri etc. Niciodată o amprentă. Niciodată un indiciu… Toate polițiile din lume în stare de alarmă! Și la ce s-a ajuns? Să se stabilească, după zeci și zeci de cazuri comparate, analizate, computerizate, că înaintea pregătirii unei lovituri de anvergură continentală, o ființă tânără și fermecătoare, uneori fată, alteori – modern cavaler d'Eon – băiat, se vântura pe la fața locului. Nimic de reproșat acestei ființe, în afară de a se fi găsit prin împrejurimi înaintea crimei. Nici măcar nu s-a putut dovedi că ar fi fost una și aceeași persoană! Nici măcar nu se știe dacă apariția a avut vreun amestec în evenimente. Nu a putut fi urmărit niciodată. Dispare așa cum apare. O hienă, ce mai! Rămași gură cască toți Sfinții, toți Arsène Lupinii și alți eroi tenebroși… Curcanii cei mai înfoiați din cinci continente mistificați, ridiculizați. Când un miliardar dă ortul popii pe bancheta din spate a Bentley-ului său, imediat copoii își dau ghionți și șușotesc: „O lovitură a Hienei, pariez". Marele public ignoră toate acestea. Publicul este un soț care nu trebuie să știe că e încornorat decât în ultimă instanță (judecătorească), atunci când nu mai există nicio șansă să-l convingi că hăndrălăul găsit în pielea goală, în dulap, este un felinar rătăcit.

Bossul se zgâiește la ceas.

— Mai am un sfert până la începerea proiecției, murmură el, cu toate duducuțele astea îngrozitor de machiate se întârzie mereu.

N-am mai auzit de mult cuvântul duducuță altminteri decât în gura lui. Ciudat cum vocabularul poate stabili vârsta individului.

Mă ia de braț și mă târăște către barul Cinemișto. Acesta-i gol, problema serii fiind festivalul. Bossul alege o masă foarte

centrală la care ajunge să cobori tonul pentru a fi sigur că nu te recepționează nicio ureche ciulită…

Oberul în evidentă cunoștință de persoană, se precipită:

— Domnul director ia un *bloody-mary*?

Bătrânul roșește în fața trădării. *Bloody-mary* este un ipocrit suc de roșii cu multă, multă vodcă. Asta aduce prejudicii reputației lui de sobrietate. Nu vrea să-mi închipui că trage la măsea de când a fost uns membru al juriului…

— Nu, nu, un suc de tomate natur! se grăbi să protesteze.

Barmanul se înclină nu fără să tresară de uimire.

— Și eu vodcă natur! completai, pentru a ridica necruțător la maximum fâstâceala Big Bossului meu, cât și pentru cazul că și-ar închipui că nu cunosc compoziția *bloody-mary*-ului.

Ni se aduc băuturile solicitate. Atunci Bătrânul se apleacă spre mine.

— Te voi însărcina cu o misiune foarte gravă San-Antonio.

— Ascult, patroane.

Îmi produce un efect foarte curios să primesc ordinele, în smok, la barul Cinemișto. El care, în dosul ușilor capitonate, își măsoară și remăsoară-n lung și lat biroul, nu mai are deloc aerul mai marelui pușcăriilor, în acest fumoar elegant unde plutesc arome delicate.

— Luna trecută șeful F.B.I., cel al Scotland Yard-ului și al I.S., cel al poliției federale germane și eu însumi am avut o conferință secretă la Londra; conferință consacrată exclusiv activității Hienei.

Bea reprimându-și o mică strâmbătură căci uitase deja că nu e vorba decât de un dezgustător suc de tomate.

— Ar trebui măcar să-i adăugați puțin piper care să-l mai remonteze, zisei. Afară numai dacă nu mă autorizați…

Și unind vorba cu fapta îi vărs, în sondă, jumătate din vodca mea. Se încruntă, apoi, aproape simultan, obrazul i se luminează și râde.

— Îmi vei cunoaște micile slăbiciuni! reproșează amical.

— E bine ca un șef să aibe și să-i fie cunoscute, Boss, subliniez eu, căci slăbiciunile umanizează omul.

Îmi aruncă o privire gânditoare.

— Ești un băiat interesant, San-Antonio.

— Mersi, patroane. Ziceați deci că ați avut o conferință la Londra în privința Hienei?

— Da. Am căzut cu toții de acord: nelegiuirile acestui individ sunt de netolerat în plin secol douăzeci. Și am luat o hotărâre…

Coboară simultan capul și vocea (ceea ce reușești să execuți perfect după un ușor antrenament).

— Această decizie este de a neutraliza Hiena în clipa în care este reperată, fără a aștepta…

Simt cum din străfunduri mă cuprinde un frison. Nu este tocmai un frison ci mai degrabă un soi de furnicătură de bule de șampanie care mi se cațără pe coloana vertebrală.

— Ce numiți neutralizare, domnule director?

Își răsucește paharul în mână amuzându-se să privească prelingerea, pe pereți, a grețoasei terciuieli roșii. Asta-mi evocă imagini scârboase… Mi-amintesc ele un ticălos într-o cameră de hotel… Îl împușcasem. El își scosese arma; eu de asemenea, doar că mai iute. Lui i-a explodat carcasa… și cum se afla în fața unei ferestre, instantaneu geamurile deveniseră roșii… Amuzant, ca un simplu suc de roșii…

Îi aștept răspunsul care întârzie:

— Prin neutralizare înțeleg transformarea acestei bestii răufăcătoare într-o bestie moartă, dragă prietene.

Este rândul meu să dau peste cap paharul, felicitându-mă că nu conține decât vodcă în stare naturală.

— Recunoaște patroane, șoptesc eu, frumoase decizii radicale se iau în aceste reuniuni de familie!

— Se impune de la sine! Hiena nu este reperabilă decât în zilele care preced o crimă, apoi gata, a dispărut fiara! Deci, trebuie să intervenim în prolog.

— De ce să nu arestăm personajul și să-l prelucrăm?

Scutură capul agasat. Directorașul are o sfântă oroare de obiecții. Nu le tolerează decât în doze mici și doar în glumă.

— S-a practicat așa la Londra. Nu a dat niciun rezultat, persoana înhățată a răspuns cu aroganță, avea proptele, pile, alibiuri, o poziție socială sigură… Din loc sus-pus s-a

intervenit. Asta a făcut un adevărat scandal. Presa a vorbit de abuz de putere, mă rog, vezi schema?

— Oricum trebuie să se fi profitat de această scurtă arestare pentru a se obține amprentele insului și pedigriul său, nu?

— Evident. De aceea sunt absolut sigur că pseudo-vampa pe care ai văzut-o este Hiena, San-Antonio. Am luat amprentele ei chiar în acest bar. Băuse un Cinzano sec. După plecarea ei am înșfăcat paharul… E chiar el!

— Și cum se numește această… hm… persoană, aici?

— Patricia Sam-Hart, nepoata ambasadorului Statelor Unite în Bulimia. Ocupă o cameră alăturată celei a producătorului, care de altfel pretinde că-i nebun după ea.

— Babacul nu riscă nimic la vârsta și cu reputația lui?

Bătrânul surâde.

— Riscă imens dacă ținem cont că Patricia Sam-Hart este Hiena. Și având în vedere că este mai bine să previi decât să lecuiești, trebuie să curățăm societatea de acest flagel, prietene.

— Boss, contați pe mine să fac asta?

— Da, dragule…

E tot numai miere dintr-odată. Îmi pune mâna pe genunchi. Fir-ar să fie, nu cumva frecventarea lui Placutzy Kurumi i-a bulibășit sexualitatea Scalpatului, ce credeți?

Îl vedeți pe directoraș dând în fițe pede, după întoarcerea de la Festival? Dacă începe să-și tapeze, mai întâi inspectorași drăguței, blondinete fără prea multă mustață! Apoi să forțeze progresiv doza consacrându-se celor mai haidamaci dintre curcani și să termine în apoteoză, cu Bérurier!

— Stop! Își retrage palma și începe să descrie cu ea arabescuri delicate, zborul unei păsări albe! O palmă elegantă, grațioasă, îngrijită. Într-o zi vizitam un poet ales în academia Goncourt (au avut odată unul). Pe biroul poetului era o mână de ceară, un mulaj: mâna lui Napoleon. Inimaginabil ce palmă frumoasă avea măcelarul nostru „number one”, fină, distinsă, delicată. O mână de pianist, de virtuoz inspirat, desprinsă, parcă, din tablourile lui Rafael. O mână făcută să mângâie, nu să ridice sceptrul… De câte ori văd dreapta Bătrânului, mi-o

amintesc pe cea a junelui Napo (Leon în istorie).

— Trebuie acționat rapid, San-Antonio…

— Adică?

— În noaptea asta!

Simt că un bufeu de greață îmi umple gura și vrea să iasă pe nări. Mă apucă o furie rece… Să crăpi, nu alta, să te sufoci înghițindu-ți scârbavnicul mădulariu, cu anexe cu tot. Să fii chemat urgent, prin cele mai moderne mijloace ale France-Telecomului, ca să transformi un tip în carne rece. Un tip primejdios, adevărat, dar un tip viu, ce dracu!

Bossul vede că mi se injectează privirea, că-mi pălesc obrajii, că mă scofâlcesc, că mi se crispează dinții și mi se albesc falangele.

Oftează, își privește ceasul… Filmul riscă să înceapă fără el. Marea capodoperă, tehnicolorată, plină de vedete până pe dosul afișului… Or, Scalpatul are religia exactității.

Eu unul explodez:

— Să punem lucrurile la punctul lor, patroane. Subsemnatul n-a fost și nu este nici mercenar de două parale, nici cuțitar curățitor de tranșee, nici ucigaș contractual! Să mă convocați, ca să-mi spuneți: „Această femeie nu este femeie, este Hiena, omoar-o – sau omoară-l – la noapte”, nu știu dacă vă dați seama, dar chestia sună a mârlănie. Bine’nțeles mi s-a întâmplat, să șterg tipi din cartea de imobil, dar eram totdeauna în legitimă apărare! Nici pe Hitler n-aș fi îndrăznit să-l lichidez pe la spate, nici în cele mai nenorocite momente ale războiului, dacă aș fi avut vârsta și posibilitatea s-o fac.

Simt că ochii mei lansează fulgere. Văd reflexele lor în pupilele interlocutorului meu.

Mă așteaptă să termin și, cu o voce metalică, rece, gravă, declară:

— Nu m-ai înțeles, San-Antonio. Sau mai degrabă ai înțeles greșit situația. N-ai fost atent la subtextele mele, sau poate, nu ți-am spus totul!

Oh, la, la! Tataia mă ia pe ocolite! Unge-mi tartina, iubito! Schimbă-mi compresa! Toarnă-mi cicoare în cafea. Freză cheală!

— San-Antonio, ți-am spus că acest om este diabolic. Nu-i vorba de un termen vag. Mai mulți agenți secreți, dintre care unii notorii, dacă pot să mă exprim așa, au avut ca misiune lichidarea Hienei.

— Și n-au reușit?

— Niciodată!

— De ce, mă rog?

— Mulți au vrut să le pună această întrebare, dar cum susnumiții erau cât se poate de morți, au trebuit să se abțină.

Cu acestea, bossul se ridică. Se simte punctul culminant al unei tirade dramatice și ține să-i exploateze efectele.

— Datoria mea de membru al juriului mă cheamă, zise el. Ți-am dat un ordin și aștept, fie să-l execuți, fie scrisoarea dumitale de demisie. Dacă îmi trimeți demisia, inutil s-o lungești cu argumente, am deja în seif o duzină de exemplare pe care mi le-ai adresat cu alte ocazii. Dacă execuți ordinul, ai grijă de tine, băiete, fiindcă, pentru a-ți pastișa vocabularul: asta nu-i o prăjitură, San-Antonio!

Își înclină scurt tigva, atât de lucioasă că-mi reflectează candelabrele în ochi. Am mai văzut eu tipi năpârliți, dar ca ăsta nu, zău că nu! Ca să v-o spun până la capăt, Bătrânul are calviția cheală. El este chel de gradul trei, ca scăpații din incendii. Uneori, după câte o beție zdravănă, visez că sunt mic, micuț, și fac balet pe gheața patinoarului de pe capul șefului.

CAPITOLUL II

Cum a dispărut de pe orizontul meu, mă regăsesc singur în bar, în compania a doi servitori cu galoane de amiral, ocupați să recupereze resturi de cipsuri și să golească scrumierele. Mă decid să încep cu începutul, drept care îmi mai recomand o vodcă.

Seacă!

Seacă precum precedenta!

Când și a doua este expediată, îmi conced a treia, pentru că, mă cunoașteți doar, eu sunt ca orbii: nu mă uit.

Deci iată-mă copt pentru a mitocosi chestia până la capăt. Și ce nostimă ar putea fi viața în seara asta. Timp frumos, toată lumea în ținută de gală, atmosfera îmbibată de sărbătoare, marea foarte aproape de vezica urinară, peste tot muzică… Numai că, pentru mine, totul e pe dos…

Mă ridic oftând. Absolut aiurea să fii trist în mijlocul veseliei altora. În general când un tip se sastisește, i se recomandă locuri de plăcere: curată nebunie! Sala comună a spitalului municipal, da! O înmormântare de sărăntoc, da! Un azil de noapte, da! Uite unde ar trebui să te cari, dacă vrei să-ți spui că, la urma-urmei, uzinezi mai bine decât foarte mulți semeni de-ai tăi! Dar bucuria altora, curată calamitate! Îți vine s-o ștergi rapid, sau să te spânzuri de primul felinar, sau să te răstești la Dumnezeu și să-l convoci de urgență la biroul tău pentru o explicație furtunoasă.

Numai că bunul Dumnezeu nu aude ce nu-i convine și riscați să vă declare, senin că n-a recepționat niciun mesaj.

În hol, cer cheia recepționerului și profit pentru a-l întreba de numărul apartamentului lui Placutzy Kurumi. Având în vedere că cel al Hienei este alături, va fi floare la ureche să-l găsesc fără a atrage atenția, v-ați prins la viclenia mea? Mersi.

Hiena, auzi! Vă jur că oamenii mari sunt niște puțoi, și cu cât sunt mai „mari” din punct de vedere social, cu atât sunt mai debili intelectuali! Culmea rafinamentului la ei este să se refere la animale. Omul a ajuns într-un regn superior, dar continuă să aibă nostalgia animalului. Uitați-vă la emblemele regale de exemplu; de pildă, care este a Angliei? Un leu! Și cele ale vechilor monarhi? Vulturi! De ce nu un păianjen, un curcan, un praz sau un pătrunjel? Cu ce este mai nobil un laur decât o frumoasă legătură de morcovi? Aș vrea să știu dacă leul, decretat rege al animalelor, reprezintă ambiția supremă a royale family-ei, ce părere aveți? Atunci visul lor, al suveranilor, n-ar fi altul decât să fie zăvorâți într-o cușcă, cu laba pe o halcă din părțile păroase, lansând răcnete de satisfacție? Personal n-am nimic împotrivă, ba chiar mi-ar face

mai mare plăcere decât să văd gărzile lor roșii defilând strivite sub căciulile din blană de urs; sunt atât de mecanizați sărmanii, atât de robotizați, încât ești tentat să te repezi către ei, cu o șurubelniță în mână, cum vezi pe unul clipind, ca să te asiguri că rotițele nu s-au dereglat, că biela nu-i pe cale să se supraîncălzească, ori nu cumva să-i fi pârțâit un bulon în ghivent.

Ah, suveranii ăștia, ce copii răi! Deși, remarcați vă rog, un copil când se joacă, când delirează chiar, nu se crede niciodată un leu, un licorn, un vultur cu două gâturi sau un urs! El spune că este d'Artagnan, Anquetil, James Bond sau oricare alt tip faimos, eroic și glorios. El se compară cu indivizi care s-au autodepășit, care și-au asigurat singuri legenda, care și-au asumat existența, care și-au prelungit destinul, nu cu chestii care rag sau produc ouă. Ei bine, cei mici una, cei mari alta! Ricanii, mai cu picioarele pe pământ, totuși, mai democrați, totuși – și ei au adoptat vulturul. Bandă de neghiobi, ce să le faci! Copilării! Deviza universală? Din ce în ce mai c…!

Nu ne vom debarasa niciodată de tâmpenie! A devenit din ce în ce mai lipicioasă, mai indelebilă decât păcatul universal! Infinită, sahariană, oceanică, cosmică! Nu se mai poate lupta. S-a crezut că învățământul obligatoriu va distruge acest flagel: rahat! Știința și inteligența nu sunt nici măcar veri de-al treilea! Nici măcar rudele sărace! La nivelul cel mai înalt al cunoașterii se regăsesc aceleași copilării: Nobelul, doctoratul *honoris causa,* decorații, grade, titluri, estrade de onoare, laurii de care vă mai zisei și care sunt mult mai buni într-o tocăniță de iepure decât pe capul pleșuv al unui savantissimo. Pretutindeni, mereu. În religii, politică, la regi, la sălbatici, trebuiesc străluciri false, tămâie și ritualuri, plecăciuni, cântece de slavă, momeală peste momeală. Cum vreți să vă descurcați între toate astea, caraghioșilor? Și în definitiv, să te descurci ca să faci ce? Ca să te duci unde? Destinația nu se va schimba niciodată: cernoziom, capăt de linie! Pascal a putrezit la fel de bine ca cei care nu l-au citit niciodată.

Dar sunt, exist, conversez, bat capul, trăncănesc, migălesc

scheme, când, de fapt, sunt plătit să vă povestesc o history palpitantă, fremătândă, cu suspans, cu violuri, sânge fierbinte și sânge rece la toate etajele.

Aflu deci că Placutzy Kurumi ocupă apartamentul *612 bis,* la etajul șase. Răspund „mersi” și iau scările în piept.

612 bis se află la capătul culoarului. Astfel încât, slavă Domnului, n-are vecin decât un singur alt apartament. Bat discret, pentru cazul că Patricia Sam-Hart ar avea lachei personali. Norocul meu. Se simte o mișcare în interior. Îmi deschide ușa o subrețică în alb și negru (ea este neagră iar hainele sunt albe).

— *What de you want*? mă întreabă ea în engleză și suprimând „r”-urile, ceea ce nu este jenant, această frază neconținând niciunul.

— *Mister Kurumi*, *please,* răspund eu travestindu-mă în gogomanul care aiurește ușile.

— *Next door,* răspunde amabil încântătoarea brunetă, arătându-mi ușa *612 bis.*

Cum pentru standing-ul meu intelectual nu-mi refuz nimic, o cotesc către un „*thank you very much*” care l-ar face să saliveze de gelozie pe însuși M. Wilson.

Subreta este realmente adorabilă. Eu unul ador negresele. Mai întâi sunt ușor de urmărit când le duci la sporturi de iarnă și, al doilea, oricât și-ar decolora buclele, tot nu seamănă cu scandinavele. Cea din fața mea e de o tinerețe fragedă. Trăsături regulate, dinți albi, ochi limpezi, pe un șasiu care i-ar da frisoane și unui fabricant de bromură.

Îi lansez zâmbetul meu antirasist numărul 1, recunoscut oficial de utilitate publică și care a făcut atâtea pentru apropierea între popoare și repopularea apropiaților. Ea îmi răspunde cu un alt zâmbet.

— Nu faceți parte din personalul hotelului, o întreb eu în engleză (dar grijuliu să vă traduc pentru cazul că sunteți incapabili să citiți *New York Herald Tribune*).

— Nu, răspunde ea, sunt în serviciul domnișoarei Patricia Sam-Hart.

— Dacă stăpâna este tot atât de fermecătoare ca dumneata,

nu mi-ar displăcea să devină și stăpâna mea, glumesc, pentru mine doar, întrucât chestia asta, în engleză, nu sună nicicum.

Ea râde totuși.

— Nu te duci la Festival? o întreb.

— Nu, nu, când mă duc la cinema, o fac pe banii mei.

Servitorică până-n măduva oaselor, ce mai! Și nu din resemnare: cucerită de sistem. Nuanță!

Iau o atitudine de cinema, stil tipul care trage clopotele unei fete în pragul camerei acesteia. Mă sprijin de tocul ușii și-mi încrucișez picioarele. Când ești în smoking, fiți atenți, o atitudine cât mai dezinvoltă este singura avantajoasă. Subrețelele negre nu sunt mai toante decât servitorelele made in Britania, dar sunt tot atât de candide. O flatează să fie curtată de un tip bine (economisiți banii de periuță, mă pot flata și singur).

— Nu găsești că ne armonizăm de minune? o întreb: dumneata ești o Neagră îmbrăcată în alb și eu un Alb îmbrăcat în negru, e un semn, nu?

Ea râde iarăși.

— Și apoi te numești Katy, zic, iar eu mă dau în vânt după acest prenume.

— De unde știți asta? tresări dulcea copilă, minunată de simțul meu divinatoriu.

— Lista lucrurilor pe care să nu le știu eu ar începea pe dosul unui timbru poștal, îi declar, forțându-mă să-mi dezlipesc ochii de pe medalionul care atârnă de gâtul fetii și pe care stă scris, în întregime, cuvântul Katy.

Ea clatină, delicat, bărbia.

— Și dumneata, te duci la festival?

— Ar fi trebuit, dar încep să nu mai am chef. Patronul dumitale este aici?

— Vă repet că eu servesc o patroană, rectifică Katy, miss Patricia…

— Sam-Hart, adevărat, mă scuz eu. Dacă ea este la festival, nu se va întoarce până la o oră bine înaintată în noapte, porumbițo. Gala din seara asta o va ocupa o bună bucată de timp: trei ore proiecția, o oră pentru a-și recompune

machiajul, încă o oră consacrată refacerii moralului cu șampanie, toate astea ne lasă șase ore pentru a face cunoștință, a trăi o mare istorie de dragoste și a stabili în detaliu întâlnirea pentru mâine…

O umflă râsul, îmi spune că frenchmenii au un tupeu buimăcitor și se dă în lături poftindu-mă să intru. Niciodată un lup n-a intrat mai lesne într-o stână, căzăturilor! Am un șarm neașteptat de operant în seara asta. Nimic nu mă condiționase pentru o partidă de mușcat sfârcuri și desfăcut picioare fierbinți. Cu o omucidere în perspectivă era mai potrivit să-mi înscriu scubidu-căutătorul la cursurile de schi alpin.

Apartamentul este very luxuous: mochetă, covoare, tapiserie, tablouri, mobilă stil. Se compune dintr-un dormitor, o cameră de baths, un dressingeroume și un salon.

— Priveam televizorul, mă anunță Katy arătându-mi un interludiu abscons care reprezintă, fie prim-planul unei colici, fie cascadele Zambeziului.

„Dar, adaugă, cum nu înțeleg o iotă franțuzește nu era prea interesant”.

Mă duc hotărât să tai sucul și dintr-odată ecranul își regăsește forța atractivă. Un lampadar coafat cu mătase roz difuzează o lumină delicată. Mă preling într-un fotoliu și o străpung pe tânăra negresă cu o privire capabilă să topească partea septentrională a Spitzbergului.

— La ce oră termini slujba, șoricel?

— Când se întoarce stăpâna; dânsa vrea să stau aici, lângă telefon.

Îmi indică un superb aparat roz cu incrustații sidefii. Ridic receptorul, apăsând cu cealaltă mână furca, pentru a nu alerta inutil standardista hotelului.

— Alo! pronunț cu distincție aristocratică, aș putea să vorbesc cu miss Katy, vă rog? Este pentru a-i spune că dacă nu vine imediat să se așeze pe genunchii mei, fac stop cardiac.

După părerea mea, micuța Katy n-a mai avut de multișor dreptul la o rație solidă de extaz și mă tem că, ascunsă de perișori mătăsoși, dulcea și umeda dumisale capcană fierbe,

este plină de pofte sălbatice.

În mai puțin timp decât îi trebuie unei lame Bélon numărul zero să viziteze tubul digestiv al unui înghițitor de săbii, donșoara Tabac este grămadă peste mine. Nu știu dacă ați avut deja conversații intime cu negrese dragii mei, dar vă pot spune că este un sport nu lipsit de atracție. Nici cei mai fioroși rasiști nu se dau în lături de la o *black party*. Cunosc un judecător în Louisiana – minunat om, tată grijuliu cu familie numeroasă – care mi-a spus textual: „N-am condamnat pe nimeni, niciodată, la moarte, în afară, bineînțeles, de negri". Și adăuga, coborând vocea, din pricina soției: „Negrii ăștia nu au decât un singur lucru bun: fetele lor! Nu soțiile. Fetele".

Pe mine, sper că mă cunoașteți. Mă gândesc că mititicei din brațele mele i se cuvine o bună amintire din Franța eternă. Așa că dezlănțui, descheindu-mă la pantaloni (dacă-mi permiteți această imagine îndrăzneață) o ședință înalt-patriotică. Încep cu *Marseilleza* surdo-muților (adică numai cu degetele); apoi îi fac, gură la gură, reanimarea expres; urmează umbrela dată peste cap; îi cânt susurat: „Recoafează-mă cu limbuța"; „Dacă-ți uiți pilula, du-te la Dr. Jivago", „Permiteți-mi să vă îmbrățișez", „Degeaba te numești Vineri, tot nu vei posti azi"; și pentru a încheia, desigur, bănuiați, îi intonez „Balada celor plecați fără adresă". Când abandonez partida, biata copilă e palidă de epuizare: o adevărată ridiche neagră!

Katy se împleticește până în baia stăpânei, unde firma Porcher a dispus cu artă și precizie toate cele necesare pentru refacerea unei tinere fete după ireparabilul ultragiu.

Eu, San-An., fără întârziere, profit de absență ca să mă propulsez în dormitor și să inventariez rapidos dulapurile. Acestea conțin o groază de rochii și mantouri de blană, dar, cotrobăind cu răbdare, descopăr un costum de catifea care ar putea foarte bine să fie masculin. Lansat decis și rapid, în timp ce fetița cântă la robinete, explorez celelalte mobile.

În sertarul noptierei, ce credeți că descopăr? Un revolver, doamnelor și domnilor. Și nu unul de făcut bancuri, stil apăs și iese rujul de buze, nu: un colt cu butoiaș, tovarăși dragi.

Încărcat ochi cu plumbișori fini cât degetul meu mic. Fericitul care ar degusta câteva din pralinele astea în rezervorul de biftec vă spun eu că o să aibă serioase dificultăți să mai facă bancuri.

Iată-mă cu conștiința împăcată. În jobul nostru, ca să uzinezi, trebuie să ai conștiința împăcată, altfel porcăiești totul. Acum sunt pe aceeași lungime de undă cu Bătrânul și miros că nu-i nicio îndoială; miss Patricia Sam-Hart e, într-adevăr, Hiena. Recuperez gloanțele, le strecor în buzunar și repun arma exact unde am găsit-o. După care, cu sufletul împăcat și mintea ticsită de proiecte, mă strecor în salon. Privirea mea înțeleaptă se îndreaptă direct către un bar pe rotile încărcat cu flacoane interesante.

Așez două pahare cu gura în sus pe o tavă de sticlă și, în fiecare din ele, picur câte patru picături incolore dintr-o mică fiolă metalică de care, practic, nu mă despart niciodată. Nu-mi rămâne decât să aștept întoarcerea fetișcanei „Da, domnule". Iat-o, revine! Îi înșurubez o ocheadă magistrală.

— Dac-am împinge îndrăzneala până într-acolo încât să radem un păhărel de indiferent ce, pentru a ne re-dopa, darling, patroana ta ar observa?

— O doare-n cot, asigură Katy, dar eu nu beau niciodată alcool.

— Toarnă-ți ce vrei, comoara mea, eu însă vreau un Burbon.

Ea servește drink-urile, în timp ce eu reperez un vas de flori în care să-l vărs pe-al meu.

— Pentru iubirile noastre, micuțul meu corb! ridic eu paharul.

Am folosit cuvântul corb în franceză și puștoaica întreabă:

— Ce-i aia chorb?

Îi descriu:

— O păsărică adorabilă cu penaj multicolor, iubito, și un cioculeț mic, roz, ascuțit ca forfecuțele unei brodeze; nu-i lipsesc decât petalele de miozotis.

— Un vis, chicoti ea. Ești tot atât de minunat ca poet pe cât ești de minunat ca amant.

Am dreptul la un pupic, cu aspirație de mucoase.

Își bea siropul de perlimpinpin. Eu mă prefac că sorb o înghițitură de Burbon, îmbrățișez subreta și, în timp ce-i murmur prostioare în urechiușă, golesc prompt paharul meu în căldarea de flori. Acum problema este cine va adormi mai repede, Katy sau trandafirii. Notați că nu le-am blagoslovit, nici pe fată nici florile, decât cu o doză de tată de familie. Katy nu riscă o anestezie pentru ablațiunea veziculei, ce i-am mitocosit eu este o simplă porție de sforăială.

O pupicesc ușurel de câteva ori, timp în care fata începe să-și legene capul (încercând să nu scape bărbia în piept).

— S-ar zice că te vizitează Moș Ene, mica mea minune? o fac eu să observe.

— Mi-ai tăiat picioarele, darling, răspunde.

— Ar fi un păcat capital, ți se potrivesc atât de bine! Bun, trebuie să te las, sunt așteptat. Pe mâine seară, la aceeași oră, O.K.?

— O.K.!

Mă conduce până la ușă, ne pisicim într-un ultim sărut și ne dezunim la bine și la rău.

Mă cărăbănesc în colivia mea de soileală, pentru a aștepta ca cele patru picăturele de „Good night amigos” să-și facă efectul și pentru a-mi pregăti materialul.

•

Un ceas mai târziu, un tânăr încântător, care seamănă cu mine tot atât cât seamănă tatăl ducelui de Bordeaux cu c… meu, bate la ușa apartamentului ocupat de miss Patricia Sam-Hart. Individul despre care vă relatez poartă o gabardină de nylon ușor pe deasupra unui smokinge, papuci cauciucați pe deasupra cipicilor de lac și mănuși de cauciuc pe mâinile sale aristocratice. Și-a instalat pe cap o perucă de beatnic care-i ajunge până la bazin (dunărean și care-l face să semene cu Antoine – nu Pinay, Antoine pur și simplu).

Nerăspunzând nimeni la cioc-ciocul lui, personajul ciudat și misterios scoate din imper un instrument pe care l-a botezat Sesam, în memoria prietenului său din copilărie, Ali-Baba, și se apucă să tutuiască broasca. Succes total. Ușa se deschide tot

așa de ușor ca, odinioară, picioarele drăguței Katy.

Insul intră. Ușa se închide.

•

Trebuia să vedeți cum a tras-o pe dreapta, dulcineea mea de Toboggan! Întinsă pe canapea, mâinile împreunate, fusta ridicată… Constat că înainte de a adormi a primit un telefon căci se vede o notiță lângă aparat. Citesc: „Să sune la 34-21-19”.

Înregistrez, apoi îmi caut o ascunzătoare pentru a aștepta-o pe falsa miss Sam-Hart. Camera ei este un locșor ideal. Am deja micul meu plan în ceea ce privește „operațiunea De Profundis”: fereastra… Aceasta dă pe un balcon izolat de cele ale altor apartamente printr-un perete dublu, ornat cu plante cățărătoare. Suntem la al șaselea… Fără parașută, asta ar putea să aibă oarece consecințe asupra unui organism, nu sunteți de aceeași părere? Dac-o sucesc la meserie, ar putea să treacă drept o sinucidere.

Desfac închizătoarea ferestrei, s-o pot deschide cu vârful piciorului la momentul potrivit, după care trag la loc perdelele și rămân ghemuit după ele. Nu-i o ascunzătoare genială, îmi dau seama și eu, dar n-am posibilitatea să mă deghizez în pieptene și să mă ascund în sertarul mesei de toaletă, nu-i așa? Trebuie scuzată supunerea supermanului la legea volumelor prea simple. Într-o cameră cubică cu două, trei mobile mici și un pat prea jos ca să mă pot transforma eu în parterul lui, ce mama dracului să inventez? Mai rămân doar perdelele, ca în delicioasele filme de groază de odinioară. Tre s-aștept acum. Mă instalez pe pervaz, cu picioarele îndoite, și timpul zboară…

Durează, asta e, durează, dar singura chestie de care suntem siguri cu adevărat pe lumea asta, este că secundele se succed, inexorabil, una alteia. Unele par mai lungi decât altele, după ce întrebuințare le dai, adevărat, totuși nu te poți îndoi de calibrul lor… Îmi zic că aceste minute vor trece, că ele vor trece grămadă, pe fața mărilor, pe fața munților, pe fluviile de argint, peste păduri unde se rostogolesc ca un imn confuz al morților pe care-i iubim. Dar ce m-o fi apucat? Iată

că încep să victorhugosez, din inadvertență, frumoasa mea literatură. Ca și cum proza mea ar avea nevoie de așa ceva! O să facă viermi și fără versuri, după cum ni-i dat tuturora.

•

Către orele două dimineață, se sună la grilajul parcului. Katy ar fi trebuit să sfârșească prin a se trezi. Ca să vă fac o confidență, copii: și eu soileam. Dar sunt lucid primul. Între timp se bocăne vârtos la ușă. În sfârșit tânăra negresă (total străină de nopțile albe) oftează, mormăie, bombăne și se târăște până la ușă, unde o așteaptă o săpuneală clasa întâia. Nervoasă Hiena! Nu tolerează să fie lăsată să lâncezească pe un culoar de hotel.

— Adormisem, domnișoară, pledează Katy.

Ailantă nu vrea să știe nimic. Zice că plătește și că vrea să fie servită. Paraua, argumentul magistral. Cei ce plătesc cumpără drepturi. Dreptul de a fi serviți, de a avea o mașină care să meargă, o cameră confortabilă, un ceas de amor fără sifilis, un avion care nu cade, adică toate tacâmurile, după cum demult și pe sfântă dreptate spune Bérurier.

După ce i-a frecat bine ridichea servitorelei, miss Hiena întreabă dacă au fost apeluri telefonice, la care donșoara Negruța zice că da, și că domnul de la 34-21-19 a căutat-o pe patroană pentru o urgență. Patricia Sam-Hart zice că i se fâlfâie (ceea ce, în engleză, sună mai puțin șocant) și că o să-l cheme pe animal mâine, ceea ce, pe mine personal m-ar mira, date fiind proiectele mele, care o privesc îndeaproape. Am senzația că, așa Hienă cum e ea, (sau mai degrabă el) s-a troscăit sălbatec. Se simte după șucăreala exagerată, după silabele care o iau razna, după respirația gâfâindă.

În sfârșit îi zice lui Katy să se care să pună bila pe cinci. Când fata-n casă s-a cărat, Patricia ridică bigofonul și-i ordonă centralistei să n-o deranjeze sub niciun motiv. Cum e criță, trăncăne un cuplet care servește operațiunii mele de minune, cum că viața e un c… și că ea nu mai vrea să aibă raporturi, fie ele și sexuale – cu contemporanii. Nu găsiți că e al naibii de cooperantă gagica? Cu câteva minute înainte de a da ortul popii se vaită că s-a săturat de existență; ce-și mai poate dori

în plus cineva care stă la pândă în dosul perdelelor unui geam prin care își propune să-i facă vânt persoanei în chestie?

Toate acestea s-au petrecut în salon. În sfârșit, Hiena trece în dormitor. Nu mai are etola în mână, ci o sticlă de tărie. Vă spun că mult discutata lichidare e floare la ureche. Mi-e greu să înțeleg de ce colegii de la F.B.I. și Scotland Yard consideră chestia o ispravă irealizabilă.

Prin găurica pe care mi-am aranjat-o în perdea, o văd ducând flaconul la gură și sugând cu lăcomie din această țâță scoțiană. Face „aaah" ca pentru un orgasm de bună calitate, apoi pune flaconul jos și-și șterge botul, – cum face orice zugrav când trage o dușcă de trăscău în timpul pauzei de masă!

Brusc, Hiena se cabrează. Face ochii mari în direcția ferestrei. M-am mișcat oare? Oricum m-a localizat. Cu o promptitudine neașteptată, se aruncă spre noptieră. Ia să vă aud, a fost sau nu inspirat, iubitul vostru San-A., să golească revolverul de gloanțe? Sper să nu fi uitat vreunul. În astfel de cazuri se impune curățenie absolută, dacă ții să-ți păstrezi sănătatea.

Sar deci din ascunzătoare și mă reped chiar în clipa când ea se întoarce pentru a-și scuipa bomboanele. În loc însă să facă „bum-bum", pocnitoarea nu face decât „clic-clic". Hiena n-are timp să-și revină din stupoare pentru că-i aplic o cheie care ar trebui să fie a viselor vașnice, numai că adresanta o parează cu ușurință. Înțeleg că nimic din ceea ce seamănă cu judo nu-i este străin. Grozavă cumătră, tipul ăsta! Mai mult chiar, zisa damicelă profită de surpriza mea și-mi administrează o lovitură cu patul pistolului în osul care pute (cum schimonosește Bérurier occiputul).

Trag concluzia amețită că mi-au fost livrate integral 36 stele verzi, drept care nici nu mai încerc să le număr, merg pe-ncredere. Încrederea e o chestie esențială nu numai în politică ci și în viața cotidiană. De pildă la bancă: dacă-ți vine ideea tâmpită să numeri bancnotele întinse de casier și e, cumva, una în plus, rămâi cu buzele umflate.

Trec fulgerător la o analiză a situației și trag următoarele

concluzii, pe care vi le comunic fără să schimb o virgulă: „San-A., dragă, această fecioară e fecior și mai ales nu unul făcut cu degetul. Câțiva agenți secreți de diverse naționalități și-au înghițit buletinul de identitate, cu prețiosul său concurs. Dacă nu întreprinzi ceva ingenios și decisiv în miimea de secundă care urmează, ai tot interesul să-ți redactezi singur ferparul, pentru a fi sigur că nu ți se vor omite titlurile, gradele și diverse alte distincții cu care ai fost onorat”. Pe măsură ce-mi desfășor raționamentele sus-citate simt că mă dopez. Încovoiat, și încă în genunchi, tremurând de durere, intuiesc că puiul de năpârcă pregătește lovitura de grație. Ca un taur căruia i s-a înfipt o țeapă înroșită sub coadă mă catapultez, (capul înainte), în pântecul animalului. Transformată în obuz, tigva mea îi ia maul. Brațu-i cade moale, odată cu pistolul măciucă. Mă redresez pe două picioare și-i pocnesc în scăfârlie o scatoalcă în stare să rupă-n paișpe trompa unui elefant. Hiena se prăbușește.

Trebuie profitat de scurtul răgaz cât tipul este K.O. pentru a-l face să savureze legile atracției terestre. Astfel nu-și va da seama de nimic… Îl înșfac de mijloc, mă reechilibrez cu o mișcare de șolduri, salt corpul pe umăr și mă apropii de fereastră.

După cum prevăzusem, o deschid cu piciorul. Noaptea este răcoroasă și plăcută. Deși suntem abia în mai, pare că a și început vara. Marea în față își face auzite molcome rostogoliri de valuri. Nimic altceva la vedere decât Nemărginita Albastră, momentan neagră tuci sub razele de lună.

Traversez balconul, fără să mă apropii de balustradă. Un mic dar viguros avânt, o detentă expertă a umărului… Greutatea care-mi cocoșase spatele dispare. Sper că terasa din parc e pustie. Fac un salt înapoi în cameră, cu mâinile la urechi ca să nu aud bufnitura neplăcută a aterizării. O aud totuși, sau hiper-sensibilitatea mea o intuiește. O simt în adâncurile ființei mele.

Acum e o chestie de iuțeală, precizie, prudență. Fug să culeg pistolul de pe jos și-l pun la loc în sertar. O ultimă privire în spatele perdelelor, pentru cazul că aș fi lăsat urme…

Trosc! Nu-i de mirare că Hiena fusese pișcată de-un purice-n ureche. Pe când soileam în așteptarea-i, cordonul impermeabilului meu se desfăcuse și ditamai cataramă cromată, alunecase sub perdea.

Bag cordonul în buzunar. Jos, pe terasă, semne sonore de vânzoleală alarmantă. Strigăte! Chemări! Trebuie spălată, rapid, putina. Întredeschid ușor ușa, cât să arunc un ochi pe culoar. Este momentul decisiv. Nu se văd decât perechi de pantofi goi, așteptând să fie văcsuiți. Ies și închid rapid ușa.

Closetul de serviri este vizavi. Intru și trag zăvorul. N-are rost să mă învârt prin hotel până ce înghesuiala, proprie ocaziilor insolite, nu devine efervescentă. Scot papucii de cauciuc, îi rulez și-i bag în buzunarul imperului. Idem pentru mănuși și perucă.

Apoi scot impermeabilul, îl pliez cu grijă și-l spânzur de cordon exterior ferestrei veceului, care fereastră dă spre curtea interioară. Recuperez eu catrafusele astea mai târziu.

Aștept cinci minute, trag apa în numele sincerității și ies prefăcându-mă că-mi aranjez prohabul. Pe culoar sunt trei sau patru persoane care discută agitat: un american gras cu părul alb, două englezoaice bătrâne cu părul vopsit roșu, un italian scund și chel al cărui halat te trimite cu gândul la erupția Vezuviului.

Toți sunt la curent cu „accidentul”. Italianul își fuma țigara pe balcon. N-a văzut când nenorocita s-a aruncat… l-a alertat zgomotul… Atunci a urlat… Și mamma mia…

Nu apuc finalul acestei pasionante istorii. Iau liniștit, ascensorul și cobor.

•

O grămadă de lume pe terasă. Busculadă la ușa turnantă! Toți vor să vadă cu ochii lor. În derizoriile noastre spectacole cotidiene, cadavrele au făcut și vor face senzație, rețetă, săli pline. Infinit numărul amatorilor de stârvuri, vampiri, băgători de seamă prin gaura cheii, martori și amatori de funebru. Toți! Nu numai peștimea se momește cu putreziciuni: mai presus de orice, omul, rahatofag din născare! Mănâncă vânat putred, își înghite mucii, își rontăie unghiile, e mocirlos,

clisos, vocația lui este rahatul. Vocația și delectarea supremă.

Îmi croiesc energic drum prin grămadă. Câteva murături deranjate în plină vizionare mă iau cu „nu ți-e rușine” de parcă le-aș fi pișcat de buci.

— Poliția, tranșez suveran.

Un doctoraș este deja îngenunchiat lângă trupul inert. Extraordinar cum se găsesc, totdeauna și pretutindeni medici. Ai zice că unul din zece francezi descinde direct din Esculap. Deloc atrăgătoare, Hiena. A căzut pe o balustradă de piatră și, culmea macabrului, a rămas în echilibru pe ea, picioarele într-o parte, brațele pe alta. Medicul ascultă și pipăie, dar totul s-a terminat. Esculapul o exprimă printr-o clătinare de cap. Este un lungan slab, are ochii ascunși de pomeți. „Misiune îndeplinită, San-A.” îmi spun cu tristețe. Când, cutremurătoare descoperire, ochii mei experți remarcă o particularitate inconfundabilă… Un lucru pe care-l văd adesea, care-mi place, căruia îi consacru o mare parte a vieții mele, probabil cea mai frumoasă; un lucru care de obicei mă încântă… dar care, de rândul acesta, îmi provoacă acute revulsii în tot trupul, o greață teribilă. Plec împleticindu-mă.

Salvarea și poliția apar, ca de obicei, împreună. Gonesc cu disperare către bar, cu intenția fermă să hăpăi un cvadruplu, un sextuplu scotch! O sticlă întreagă de scotch! Tot scotchul importat în Franța! Și să-l beau fără apă!

Pe cine văd, instalat la bar, în fața unui *bloody-mary*? Bun, de acord, bravo! Ați ghicit: Bătrânul.

Fumează un trabuc. Are în fața sa ultima ediție din *Monde* și citește articolul lui Baroncelli. Îmi permit o treabă pe care aș fi considerat-o imposibilă două minute mai devreme; îi smulg terfeloaga. Tresare siderat, se încruntă, apoi, față cu paloarea mea, decide să pună gestul pe seama emoției mele.

— Complimente, micuțule! îmi spune printre frumoșii dinți strălucitori ai protezei sale de gală.

Mă arunc într-un fotoliu, lângă el.

— N-o să ți-o iert niciodată, patroane! îi zic.

Brusc i se citesc furtuni în pupile, pare să se încrețească de indignare până și oul uriaș care-i servește de craniu.

— Ah, adevărat! giruetează Bossul, încă uluit de atitudinea mea.

— M-ați pus să asasinez o inocentă, zic, strivindu-i încheietura mâinii. O inocentă, mă auziți? Această Patricia Sam-Hart nu putea fi Hiena, șefule! Era o femeie!

Moaca lui trece rapid de la genul aristocratic, la genul stradă bombardată.

— Ce tot îndrugi?

— Duceți-vă să vedeți! mă răstesc. Și mișcă-te mai iute până n-o iau la morgă; am căsăpit o femeie, mă auziți? O femeie adevărată, cu tot ce i-a dat bunul Dumnezeu când a inventat-o!

CAPITOLUL III

Credeți-mă sau duceți-vă dracului să vă stabiliți grupa sanguină, dar îmi ofer o doză de cal din elixirul meu de soileală, ca să pun câteva puncte de suspensie între mine și chinurile mele. În asemenea cazuri, cel mai rezonabil este să te dai singur afară din sferele cugetării, să aștepți, inconștient ca lucrurile să se mai așeze și ca bieții nervi să-și regăsească suplețea. Până și un pian, chiar dacă-i iscălit Steinway, are nevoie de acordare când se dogește.

Așa că, după ce mi-am împroșcat veninul în plin obrazul Tunsului, mă târăsc în camera mea, îmi administrez siropul de somn care i-a reușit atât de bine lui Katy și în câteva minute uit de viață, de Bătrânul care reușește să mi-o feștelească și de moartea care tot întârzie să mă vindece.

Să fi fost numai un vis? Imposibil să v-o precizez, la trezire. Coșmarul realității hâde recâștigă imediat teren asupra impresiilor subconștiente. Ceea ce mă încearcă în acest moment este mai feroce decât cele simțite confruntat cu evidența că nu-i făcusem felul inamicului universal număru' 1. Trăiesc catastrofa mai calm, mai rece, dar și mai percutant, mai teribil. În ciuda soarelui care inundă camera mea

confortabilă, mă simt înghețat bocnă și golit de orice formă de energie. Nu știu dacă ați văzut o grădină de zarzavat iarna, cu solul devastat, cu verze neculese și pietrificate, cu arbuști pictați de Buffet și un strat de promoroacă peste toată această dezolare, luciri derizorii de carte poștală ilustrată. Dacă ați văzut, fetelor, imaginați-vă că sufletul meu, în această dimineață, pe Coasta de Azur, seamănă cu paragina descrisă mai sus.

Arunc un ochi puchinos la ceasul care arată zece douăzeci. Când ești buimac, dimineața, te scoli matematic la zece douăzeci. Este incalculabil, numărul tipilor care-au înjurat de mamă fix la această oră imbecilă.

Ridic receptorul bigofonului și comand micul dejun. Cafea neagră și suc de portocale. Mă răzgândesc din mers.

— În loc de suc de portocale, tapați-mi o juma' de vin! Muscadet!

E oarecum rușinos să recurgi la doping matinal, contravine comportamentului unui bărbat puternic, unui dur. Numai că urmează, inevitabil, întrebarea: sunt un dur? Și la urma urmei, ce-i aia un dur. Complicat, închinarea mamei ei de viață…

Reiau receptorul și-i cer centralistei numărul meu din Saint-Cloud. Copilărie, bineînțeles, dar simt nevoia să aud vocea maică-mii. Numai cât să-i zic bonjur, s-o aud sporovăind, să aud despre zidarul care trebuia să vină să ne repare garajul, despre orătăniile care se lăfăie în cuibare clocind oușoare roz, împestrițate cu punctișoare negre…

— O jumătate de oră așteptare, mențineți? îmi telegrafiază domnișoara.

În timpuri normale, m-aș fi lansat în aluzii călduțe, i-aș fi făcut un piculeț de curte ca s-o stimulez, dar sunt ca un ciorap aruncat.

— Mențineți, mențineți!

Se bate la ușă. Micul dejun. Cafeaua scoate aburi; butelca de Muscadet se des-aburește…

— Domnul își dorește platoul la pat? chestionează grijuliu junele ober blond, made in Germany.

Nu, domnul vrea să facă înainte de orice un duș: să-și înece,

cu apă rece, ideile negre… Mă car în baie după ce-am băut o gură de cafea prea neagră, prea tare, cu gust de gudron.

Gol pușcă sub măciulia șfichiuitoare, ofer un obraz patetic miilor de ace cu care mă împroașcă. Nu mă mai satur de aversele înghețate. M-am înroșit, probabil, ca o șuncă fiartă. Împing la maximum maneta de rece și sughit. Uf! Începe să fie ceva, ceva mai bine… Când ai moralul la pământ îngrijește-te de trup. Gândurile se fată din materie, fraților, îngrijiți materia și, în proporție aritmetică, crește moralul.

Lustruit ca o șa de concurs hipic, mă extrag din cadă și încep să mă bărbieresc. Electric. Sunbeam-ul meu bâzâie înfundat, defrișându-mi obrajii aspri. Bâzâitului mașinii i se adaugă un altul a cărui origine n-o identific de la început. Opresc cositoarea și recunosc soneria cavernoasă a telefonului. Ascult atent ca să mă asigur că S.O.S.-ul vine din camera mea. Vine din. Mă îndrept către ușă, în superbul meu costum de Adam. Croit cu atâta eleganță încât un număr impresionant de doamne tinerele și domnișoare neîncepute insistă să cunoască adresa croitorului meu; dar în clipa în care mă pregăteam să ies, aud declicul care urmează ridicării receptorului și o voce răgușit masculină mârâind „Mda”, ceea ce mi se pare cel puțin ciudat, bizar chiar și oarecum misterios.

Năvălesc, intrigat, în cameră și, stupoare! descopăr, trântit în patul meu, cu copitele în eternii lui șlapi jegoși, cu pălăria-i slinoasă înfundată până la sprâncene, pe onorabilul Bérurier în persoană.

Ține receptorul într-o mână și sticla de vin în cealaltă. Primul este plin de vocea maică-mii, a doua este aproape goală.

— Pen’tine, mă anunță Grasu’ calm, întinzându-mi aparatul:

Înainte de a-i da drumul, rage în strecurătoare:

— Spectele mele, dragă doamnă!

Apoi, cu un zâmbet înduioșat, mă informează:

— Mă-ta!

— Ce naiba cauți aici? bolborosesc.

Își ridică marginea bolfăită a pălăriei.

— Te rog, fii politicos, Gagiule, n-o lăsa pe bătrână să mucezească la celălalt capăt al firului: fără să mai vorbim de faptul că, la cin'ste dă kilometri distanță, cu impulsurile pe care le marchiază chestia asta, tăcerea ie de aur!

Cu sentimentul datoriei împlinite, își toarnă pe gât restul de vin și cercetează neîncrezător butelca, tot atât de goală acum ca seiful unui bancher falit. Repede îi spun maică-mii c-o iubesc, că e soare la Cannes, c-o îmbrățișez tare și să aibă grijă să nu răcească. La care ea-mi răspunde: că mă iubește foarte mult, că la Paris plouă, că mă îmbrățișează și să am grijă să nu fac insolație. Aș fi vrut s-o alint, să-mi catifelez trompele auditive cu inflexiunile tandre ale vocii ei dulci, dar sosirea inopinată a Majestății Sale Slănină mi-a tăiat toate chefurile. Închid, mă întorc către Umflatu' care, în acest pat cochet, arată ca o ladă de gunoi vărsată pe o mochetă și, cu un ton mai sinistru decât sirena de ceață a unui vapor care se scufundă, murmur sec:

— Te ascult!

Enormul îmi bălăngăne sticla pe sub nas.

— Îți spun, băiete, îți spun…

— Asta-i! Spune-o scurt și repede!

— Vinul ăsta are ceva din defectul beaujolaisului: nu suportă deplasarea. Sau nu-i esclus ca muscadet-cultorii să păstreze pentru ei mâna'ntâi și să pună-n circulație ce trag la mâna doua…

— Total de acord, grasule, dar în afara ipotezelor oenologice, mai ai și alte motive pentru această vizită?

Se scormonește până descoperă în străfundurile hainei o scrisoare cu antetul hotelului meu, total îngălată de muștar.

— Oh, porcăria naibii! constată pașnic Blajinul, săculețul de muștar Air France mi-a crăpat în buzunar. L-am pus lângă scula de curățat pipa.

Iau plicul cum pot, îl desfac și recunosc scrisul suplu și leneș al Bătrânului. E rarisim să scrie de mână, Scalpatul.

Dragă San-Antonio,

Te prevenisem că Hiena este un om DIABOLIC! Trebuie să lămurim acest mister cu orice preț. Amprentele fetei moarte nu corespund cu cele pe care le-a lăsat, aceeași, zilele trecute, pe pahar. Cu toate astea sunt convins că nu m-am înșelat; înțelegi? SIGUR! Pot înțelege că această misiune te-a deprimat, de aceea consider potrivit să te întovărășesc cu Bérurier, al cărui optimism, sunt sigur, îți va face bine.

Festivalul s-a terminat. Am lăsat iluștrilor mei colegi votul în plic și mă întorc la Paris. Cum a spus nu mai știu cine, la o răscruce a istoriei noastre, am pierdut o bătălie, dar n-am pierdut războiul.

Sus inima, dragă prietene și înainte!

Las să-mi cadă brațul în jos.

— Ai problemuțe? se îngrijorează Amabilul.

— Mai multe, zic eu, cea mai urgentă fiind următoarea: de ce, când există pixuri cu mine multiple, Bătrânul nu scrie cu litere tricolore?

— Pen' că-i un conservator, frati-miu, legat până la moarte de vechiu lui stilo, așa că-i ajunge, scriind, să cânte Marseilleza.

Butada lui mă face să zâmbesc, probă că a prescris tratamentul corect, Big Bossul: Béru este un supertonic, un puternic excitant al marelui zigomatic, un stimulent al glandelor gâdilicioase și un regulator al căderilor de conștiință.

Miroase prompt chestiile care-mi deranjează viziunea planetară și mă întreabă cu arătătorul către sticla goală:

— N-am putea s-o convocăm la cameră pe sor-sa mai mare? Am făcut prea multă respirație artificială ășteia…

— Fă-o! accept, arătându-i bigofonul.

Împuternicit oficial, Grasu' cere imperativ o a doua butelcă și solicită cu aceeași ocazie, niște varză călită cu cârnați alsacieni, pentru – îmi explică el – consolidarea golurilor periculoase gata să i se caște deasupra cingătoarei.

— Vasăzică, Bătrânul te-a expediat de urgență? zic.

— De o urgență nu numai urgentă dar și nocturnă, bombăne Faimosul. La trei ’mneața. Bertha mea, tocmai se sculase să servească o linguriță de bicarbonat, fin’că mâncasem ieri seara, la familia Pinaud, care mitocosiseră o tocăniță boierească de căprioară. Cu piureu de castane, mă rog! Bertha o știi cum activează furculița și cuțitul când îi place haleala. S-a ghiftuit cu o asemenea cantitate de mandibule că-i explodau mațele… Își ia cuminte bicarbonatul și se-ntoarce asudată-n așternuturi. Mă trezisem, ce dracu să-i faci și mi se treziseră și ideile. Mie, dacă mă scoli în plină notte, mi se înfierbântă pronto siguranțele. Din trei mișcări fac din cearșaful patului capitel de circ și tomna când începusem energic manevrele de primăvară cu Berthy, telefonul!

„— Lasă-l să sune, Grasule! mă ruga sărăcuța de ea. Îți dai seama că-n plină emoție n-o interesa bigofonul…

Numai că, vrei nu vrei, Gagiule, nu te schimbi, la vârsta mea. Conștiința profesională e deasupra voluptăților menajere. Mă extrag, îmi las doamna gemând și mă duc la telefon. Pe’ntuneric, îmi pocnesc bijuteria, așa beton armat cum era, de toate mobilele. La telefon, Bătrânul!

„— Bérurier, începe el să mitralieze, fără umbră de scuze pentru ora aiurită; Bérurier, iei avion de Nisa la șase patruzeci! Pe urmă sări într-un taxi și ceri să te conducă la Cannes, hotel Cinemișto. Ți-am lăsat în recepție o scrisoare pentru San-Antonio, cazat tot acolo. Aștepți să ceară micul dejun, înainte să te prezinți la el, are nevoie de puțină odihnă în dimineața asta.

Bérurier își trage nasul, care începuse să-i picure, constată insuficiența acestei măsuri de urgență, își caută în buzunare o sugativă de muci pe care n-o găsește și termină prin a-și goli trompa suflând într-o margine de cuvertură.

— În consecință, adaugă, iote-mă, Gagiule! Toi așa de inocent și neinformat ca un puișor care mai suge din mamela lui tat-su. Ce-ar fi să ai bunătatea să mă pui la curent cum de vine de ce se leagă chestia…

Golesc ceașca de cafea. E rece ca nasul unei javre, ceașca

stătută.

— Cea mai dezgustătoare afacere din toată viața mea, Béru.

— Dă-i drumu, vedem noi pe urmă.

Îi spun totul, de la A până la B. Pentru că, în toată povestea asta, cunoștințele se opresc la B.

Grăsanul se transformă într-un bloc de semne de întrebare. Importanța rolului consultativ nu-i scapă și-i umflă fuduliile. N-a venit ca simplă întărire (o întărire poate fi simplă, de fapt?) ci pe post de vrăjitor. Nu este aici pentru a mă asista, ci pentru a colmata brește, a-mi regenera moralul, a descurca țele confuziilor mele.

Când termin, Majestatea Sa, deliberează interiorizat; își lipește degetele, indexul și mijlociul, cum făcea Domnul Dumnezeu pentru a binecuvânta, sau un consumator ca să comande două berici; dar în loc să ridice către slăvi cele două degete împreunate și le bagă hotărât în șliț scărpinându-și cu furie prețioasele părți păroase. La el acesta este semn de intensă reflecțiune.

— Cred că se impune un rezumat, camarade! murmură în sfârșit.

Privirea sa tenebroasă este mai injectată de sânge decât niște momițe crude de vițel. Câteva bătăi de pleoape și continuă:

— Hiena asta, despre care ciripesc cei mai iluștri sticleți ai lumii civilizate, se știe măcar cu precizie dacă-i un bărbat sau o femeie?

Mârâie câteva chestii neclare și probabil neformulate, înainte de a relua, cu vocea sa evazivă de gânditor care escaladează culmea raționamentului:

— Nu importă acu'; ce rămâne la suprafață din toate astea, camarade, ie că Bătrânul a prelevat amprentele donșoarei care credea că ie alea handate{2} expres de curcanii londonezi. Când le-a luat, astea, ampretele Patricia Sam-Hart aia era fata de la Londra. Dar când ai sinucis-o tu, uite că, aceeași fufă, nu mai e fata de la Londra…

— Ce spui tu e încurcat ca o ciulama chinezească de viermișori, dar rezumă esența misterului, aprob eu. Să zicem

că, în unele momente, Patricia Sam-Hart, n-a fost Patricia Sam-Hart ci Hiena!

— Asta dovedește că insul e o vacă turbată, în materie de deghizări, nu orice actoraș ar putea intra, fără fisuri, în pielea unei fete și încă excitante! Mai ții minte San-A., aiureli de-astea se făceau în filmele germane dinainte de război, dar, actualmente n-ar mai îndrăzni nimeni să proiecteze așa ceva, patronul cinematografului s-ar alege cu picioare în fund.

— Suntem pe-aceeași lungime de undă, Grasule.

— Dacă n-ar fi Boss-ul care a verificat amprentele, ai 'ce că cineva a încurcat borcanele!

— Stop! nu mișca. Vreau să verific o pistă.

Ridic receptorul să-l cer pe Boss în Orașul Lumină. Pariez o havană contra bărbii lui fidel castratul că este deja la grajd, omul datoriei fără pauze. Și cum îl știu prost dispus, trebuie să fie plin de sânge, în sectorul lui. Nu-i doresc tipului care umple călimările să scape o picătură pe mapă.

În clipa când primesc legătura, i se aduce varza Mastodontului. Am deci timp să pălăvrăgesc nestingherit. Contrar așteptărilor mele, șeful este tot numai miere și lapte. Torturat de remușcări în ce mă privește?

— Oh, dragă San-Antonio, Béru…

Panoramez din periscop către Grasone, care, tocmai înhăța, cu o singură mișcare de furculiță, șase sute cincizeci de grame de varză și o bucată întreagă de cremvurst.

— Vreți să-i vorbiți lui Béru, i-o retez brusc, lipindu-i Grasului aparatul în mână. Cum ce avea onorabilul în gură era nu numai enorm dar și fierbinte, tot ce poate face Haplea este să emită o incoerentă succesiune de hașuri aspirate.

Béru plânge lacrimi cât pumnul, în pragul apoplexiei, opărit, congestionat, aș zice chiar inflamat. În aparat se aude vocea nerăbdătoare și tăioasă a patronului:

„— Alo, Bérurier. Ce se întâmplă?…"

Buimac, Rotunjimea Sa își eliberează gura direct pe covor.

— Iertați-mă, șefule, mă înecam de tuse…

— Mâncai, presupun?

— Luam o ceașcă de ceai cu sipiriorul meu rahic, dom'le

director, și o bucățică de pâine prăjită mi s-a oprit în gâtlej; vreți să-mi spuneți ceva?

— Nu, nu, văd că ai ajuns cu bine și contez să-i dai lui San-Antonio un sprijin nelimitat.

— Și eu sper idem, bâlbâie nenorocitul, înapoindu-mi receptorul.

Boss-ul râde încetișor în aparat.

— Îți arde de farse, San-Antonio, semn bun; ce devora căpcăunul nostru?

— Alsacia, patroane.

— Dumnezeule, la micul dejun, suspină Tunsu, ce sănătate! Ai noutăți?

— Voiam să reverific ceva, Boss. Noi tocmai am rezumat situația, de altfel presupun că ați făcut-o și dumneavoastră; am ajuns la o concluzie comună, cum ar fi că…

De la capătul parizian al firului sunt întrerupt și completat:

— … cum ar fi că, dragă prietene, că Patricia Sam-Hart nu era Patricia Sam-Hart în momentul în care am luat amprentele.

— Într-adevăr pare cu totul extravagant.

— Ți-am repetat că Hiena…

Este rândul meu să-i iau cuvântul din gură:

— … este diabolică, știu, totuși mă încearcă o îndoială: când ați recuperat paharul ei, pentru a studia amprentele, nu era posibilă o eroare?

Răspunsul este mai înghețat decât o stalactită desprinsă dintr-o banchiză.

— Nu! Falsa Patricia era singură cu Placutzy Kurumi și secretarul acestuia. Nu am pierdut din ochi paharul ei și, în plus, numitul recipient avea urme de ruj. Categoric!

— În acest caz, iertați-mă. Considerați așadar posibil ca Hiena să ia aparența unei vampe bine cunoscute, reușind să păcălească până și anturajul acesteia?

— Nici nu-mi pun această întrebare, San-Antonio, deoarece așa A FOST.

— Mulțumesc, domnule director. Pe curând.

Închid înainte să-mi plaseze cupletul lui cu tremoluri

despre perseverența totdeauna recompensată, despre zilele care se succed și nu se aseamănă, despre răbdare și durata în timp, mai valoroase, după cum știu toți tâmpiții, decât furia și forța.

Mastodontul a ușurat deja, farfuria, de întreg vărzoiul. Acum își smulge, dintre dinții de cal, mici serpentine galbene, resturi prețioase pe care le rumegă tacticos.

— Teribil ce mi-am concentrat gândurile, mă asigură el.

— Zece minute în șir! îmi sare mie țandăra. Ți-ai bătut propriul record.

— Nu bate câmpii, Gagiule. Nu-i momentu'!

Să te pună la punct inferiorul tău ierarhic mi se pare culmea!

Dar magistrul e în vervă.

— Să nu ne oprim asupra întrebării cum reușește Hiena să se strecoare în pielea altora. Să admitem că-i mai tare ca Fantomas…

— Bun, să admitem, mă resemnez eu.

— Lăsăm baltă și chestiunea dacă-i bărbat sau gagică.

— Lăsăm baltă!

— Dar reținem un lucru primordial, Gagiule!

— De acord: reținem!

Îi sare țandăra și lui.

— Ești regele prostiei molipsitoare, nu ține să tureze, cineva, intelectul, până la șapte mii de ture pe minut, lângă tine!

— Iertare, o valoros gânditor, tu al cărui creieraș atinge cotele incandescente ale spiritului; iartă-mă și continuă!

Își râcâie burlanele nasului, se pleacă în afara patului în care zace încă – cașalot eșuat pe un țărm de satin – și adună mușuroaiele de varză expulzate pentru a-i vorbi Bătrânului. În timp ce savurează ultimele resturi, pe gură-i ies vorbe de aur:

— După cât s-a definit până acum, Hiena mișună unde se vor întâmpla chestii groase, nu?

— Efectiv!

— Concluzie, dacă prezența Hienei în hotel a fost demonstrată de Boss, *înseamnă că se va petrece ceva*!

Deloc neghiob, raționamentul! Mulți cred că materia sa cenușie aduce mai mult a clei decât a icre negre, dar Béru pardon! pune degetul pe pozitiv în cele mai întunecate ocazii.

Mă uit la el cu o seriozitate care-l intimidează.

— Nu găsești, San-A.?

— Pe loc repaos! Urmare a demonstrației tale, realizez evidența însăși; de fapt S-A ȘI ÎNTÂMPLAT CEVA! Miss Patricia Sam-Hart, nepoata unui ambasador american, a murit!

Fluieră admirativ, ceea ce proiectează o pieliță de cârnat pe mătasea abajurului.

— Ai găsit o pistă, amice, ai găsit în fine ceva!

— Ceva mult prea fragil, o dau eu pe lamento.

— Găsești?

— Pfff! rocambolesc! Ar trebui să-ți imaginezi că Hiena a vrut s-o asasineze pe Patricia. Pentru asta s-a prefăcut în copia ei fidelă, s-a lăsat intenționat reperată de Bătrânul, știind că toate polițiile occidentale îi hotărâseră o moarte sigură, și că… Nu, prea complicat, prea subtil…

Tot trăncănind, m-am înțolit. Port un complet crem, o cămașă bleu deschis cu cravată bleu închis și pantofi din piele fină de căprioară, made in Macaronaria.

— Ești mișto, camarade, admiră tovarășul meu. Pen cin'te înțolești fason mylord?

— Pentru o negresă mică și fierbinte, Grasule.

— A, da servanta Patriciei Sam-Hart, cu care ai stabilit bazele apropierii între popoare az'noapte?

— Yes, dom'le. Exclus să nu știe nimic despre aiureala cu substituirea. La urma urmei e în serviciul Patriciei. E interesant de știut unde se afla adevărata Patricia în timp ce aia falsă își plimba curișorul pe aici!

CAPITOLUL IV

— Miss Katy Ferguson ocupă o cameră la ultimul etaj,

domnule comisar, mă informează recepționerul, după ce-a văzut cartonașul cu poza mea lângă tricolor; atâta doar că a plecat, adaugă el și-mi arată o cheie spânzurată pe panou.

— Demult?

— N-aș putea să precizez…

— Azi noapte a fost prevenită că stăpână-sa…?

— A avut un accident? se grăbește el să-mi evite oboseala.

— Da.

— Nu știu, nu eram eu de serviciu. Îl putem întreba pe colegul de noapte…

— Ei bine, întrebați. Și încercați să aflați, de la băiatul de etaj, la ce oră a plecat respectiva. O negresă drăguță nu putea trece mai neobservată decât o muscă într-o cană cu lapte!

În timp ce recepționerul încearcă să devină interesant, Grasul și cu mine ne prăvălim în fotoliile moi ale holului. Apuc un ziar de seară care tocmai ieșise, fiind deja unsprezece dimineața. Pe pagina întâia se lăfăia o poză cu chenar pe trei coloane: „*o tânără americană se sinucide la hotelul său întorcându-se de la Festival*”. Urmează salata clasică… Clișee, metafore… Patricia Sam-Hart, moștenitoarea regelui șosetelor tubulare; nepoata ambasadorului în Bulimia; una din reginele Festivalului. Ea asistase la proiecția „Fumează, e belgiană” și aclamase filmul. După ședință, asistase, în compania lui Placutzy Kurumi, la bairamul oferit de producător. Părea în vervă, băuse mult… Prea mult, pare-se că alcoolul avea efecte dezastroase asupra ei. Când i se întâmpla să se îmbete devenea acră, tristă și violentă. Părăsise petrecerea fără a spune la revedere și se dusese direct la hotelul său. Ceruse să nu fie deranjată, declarând că viața-i era insuportabilă… Apoi, o clipă mai târziu, după cum explică mișcător reporterul: „… Intervine drama; într-un acces de depresiune, nenorocită, execută saltul fatal peste balustrada balconului său”. Fata-n casă, interogată de poliție, confirmă că Patricia Sam-Hart nu suportă alcoolul, și că…

— Domnule comisar, vă rog…

Arunc terfeloaga. Mă întorc către un tip cu ochi de broscoi, umflați de somn.

— Doreați să știți dacă tânăra negresă a fost prevenită? Da, imediat după dramă, inspectorul de la comisariat a cerut să-i vorbească și eu personal am chemat-o la telefon…

— Și pe urmă?

— I s-a relatat drama. A izbucnit în plâns. Inspectorul a chestionat-o îndelung, în salonașul albastru.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, tânăra a urcat în camera ei.

— Nu știți când a plecat?

— Foarte devreme, să fi fost șapte dimineața. Mi-a lăsat cheia, a zis că o convocaseră, telefonic, la poliție și m-a întrebat încotro este comisariatul.

— Bine, zic, și răsuflu ușurat. Mulțumesc.

Curcan, curcan, dar am obraz. Îi ung crăpăturile labei cu un bacșiș gras.

— Cumpără-ți un somnifer, îl sfătuiesc.

— Un’ne cărăm? se interesează Alexandre-Benoit-Bérurier.

— La comisariat, tinere! Ard de nerăbdare să conversez cu bucățica asta de negresă.

— Uf corse – convine semi-englezește valorosul meu prieten.

Pe drum îl preocupă o singură problemă:

— Știa carte, la orizontală, negresa ta?

•

În comisariat, picăm peste un tip format dulap, cu nasul cât o pătlăgică înfipt în centrul unei bile lustruite, pe care cineva lipise câteva fire de câlți cu ajutorul unui derivat de gumă arabică. Se prezintă într-un costum vechi, mai terfelit decât rufele zvârlite la coș după întoarcerea din luna de miere.

Acestui om de bine, care pare la fel de inteligent ca o copită, numele meu nu-i spune nimic, ceea ce-i iert, dar îmi respectă gradul, ceea ce îi sunt recunoscător. Se grăbește să mă anunțe comisarului Buis (Tony pentru doamne și domnișoare). Îl cunosc demult pe Buis Tony, marfă bună; un tip vorbăreț, elegant și bine făcut. Colecționează fluturi, cântă la pian (când îl obosește vioara) și poartă, la ocazii, un smoking impecabil.

— Dragă și ilustre coleg! sare el cu dreapta întinsă, ce vânt bun te aduce?

Procedăm la o falango-partidă, i-l prezint pe Bérurier și accept, simultan, fotoliul și paharul de porto oferite.

Bronzat din cap până-n picioare, Buis. Confrații de pe Coasta de Azur au avantaje de neconceput pentru curcănimea din bazinele carbonifere.

— Ascultă, Tony, fac eu chiorându-mă-n jur, n-ai cumva în garnizoană o micuță negresă?

Face o grimasă nedumerită și pufăie din pipă.

— Confunzi localul meu cu cel al doamnei Irma, San-A.!

Găsesc răspunsul deplasat.

— Nu anchetezi tu moartea Patriciei Sam-Hart?

— Într-adevăr, dar…

— N-ai convocat-o tu pe cameristă, numita Katy Ferguson?

— Camerista-i o negresă? Nu știam…

Deschide un dosar verde așezat în fața lui.

— Inspectorul de serviciu azi noapte a înregistrat, de fapt, depoziția ei… Te interesează afacerea? Pare o sinucidere banală, afară numai dacă…

— O clipă, îl întrerup eu, în timp ce Bérurier are tupeul să dea pe gât paharul meu de porto după ce-l spulberase pe al său, o clipă! Vrei să spui că n-ai convocat-o pe fată azi dimineață?

— Nici pomeneală!

— Atunci unul din inspectorii tăi…

— Exclus. Am fost prevenit în zorii zilei de afacere și având în vedere calitatea victimei, am preluat-o personal. Mă pregăteam, tocmai, să mă deplasez la Cinemișto, pentru continuarea anchetei…

— Tony! suspin, dacă ești absolut sigur că niciunul din copoii tăi n-a convocat fata, gluma se îngroașă…

Mă privește destul de tăios cât să facă doi din mine.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, bătrâne: ești băgat în afacerea asta? N-aș vrea să ne încurcăm unul pe altul.

Îmi reprim un fior de tristețe.

— Sunt în afacerea asta până-n gât, Tony. Grăbește-te să

concluzionezi repede și definitiv sinucidere, după care, dacă mai colecționezi fluturi, șterge-o să vânezi *Ornithoptera-priamus-poseidon*…

— Cel din Noua Guinee? întreabă el. Cu dragă inimă, dacă-mi plătești voiajul.

Zâmbește amabil și interogativ.

— Nu pare să-ți funcționeze carburatorul la capacitatea maximă, în dimineața asta?

— De-a lungul tuturor carierelor există și zone negre. Eu traversez una…

— Din pricina negresei?

— Din pricina a tot. Iartă-mă, dar am intrat în criză de timp.

— Dacă-ți pot fi util, dacă ai nevoie de întăriri, nu ezita, San-A. Distinsa noastră instituție este în serviciul tău douăzeci și patru din douăzeci și patru.

Ajungem la ușa biroului anchete.

— Deci nu-i sinucidere, eh? șoptește confratele.

Clatin capul.

— Nu.

— Ești convins?

Îmi scapă un oftat de-o forță capabilă să bălăngăne navele ancorate în portul Cannes.

— Sunt absolut sigur, dragul meu Tony.

•

Centralista e frumoasă, blondă, bronzată, îmbrăcată într-un taior de in grej (ador pisicuțele în taior). Rujul ei de buze îmi pare extrem de comestibil.

— Da, zise ea, era la începutul serviciului meu… O voce de bărbat foarte autoritară.

— Care a spus…?

— Poliția! Vreau camera domnișoarei Katy Ferguson, camerista Patriciei Sam-Hart.

— Asta-i tot?

— Absolut totul! I-am făcut legătura cu miss Ferguson…

Inund copila blondă într-un zâmbet infinit și sincer.

— Ești dureros de ne-curioasă, fetiță dragă, șoptesc și-mi

aleg o poziție avantajoasă evaluării a ce se zbate în interiorul corsajului de mătase verde.

— De ce? întreabă ea roșind, ceea ce amplifică seducția sa naturală.

— Pentru că, la cuvântul poliție, toate centralistele din lume ar fi ascultat conversația, e un reflex natural.

— Credeți?

— Pe cuvânt de polițist! Dacă ai avut, cumva, această agerime de spirit, mi-ai smulge un chinuitor cui din talpă, iepurașule.

E nostimă foc, cu cornetul între sâni și o singură urechiușă acoperită de receptor. Se aprinde o luminiță. Răspunde, în englezește și branșează o fișă…

— Cu atât mai mult, continui pe terminarea manevrei, cu cât în zorii zilei nu erai înghesuită de apeluri…

Alt beculeț aprins, altă fișă branșată.

— Spune-mi, Madeleine, re-atac eu, nu-ți jenează respirația, cornetul ăsta, nu-ți strivește sânișorii?

— Este foarte ușor, zice ea înțepat și nu mă numesc Madeleine.

— Mii de scuze, zic, dar, după mine, toate blondele se cheamă Madeleine. Nu găsești că-i un prenume blond?

— Nu în mod special, oricum eu mă numesc Béatrice.

— *Wonderful*! Întâlnesc întâia oară un prenume de brună, purtat fermecător de o blondă…

Strâng, ușor ca o adiere, cornetul.

— Ar trebui să-ți ofer, poate de anul nou, alt medalion, cu fotografiile noastre înăuntru, încadrate față-n față.

Zâmbește.

— Asta-i tot ce pot face pentru dumneavoastră? întreabă ea, sugerând că mă trimite la plimbare.

— Da de unde micuță, Béa. Ar mai fi un amănunt. Vreau să știu ce și-au telefonat așa-zisul polițist și dulcea Katy.

O privesc acum rece, dur și tranșant. Ochișorii ei, de un albastru pudic, brodați cu inocență și puritate, mă evită.

— Béatrice, mă încăpățânez eu, în profesia ta, curiozitatea este o virtute, n-ai de ce te rușina. Vreau conversația de azi

dimineață, ar putea fi în joc viața unei biete femei!

— Oh, murmură ea, a fost foarte scurt: polițistul i-a spus că trebuie să-și iscălească, de urgență, depoziția și că-i trimete o mașină…

Se grăbește să adauge:

— E tot ce-am auzit, pentru că mai erau și alte apeluri.

Sărut, în fugă, ușor, urechiușa fără receptor.

— Douăsprezece miliarde de mulțumiri, îngerașule.

•

Béru sforăia într-un fotoliu. Vizionate prin gura-i larg deschisă, cele mai reprezentative amigdale din zona pariziană trezesc admirația festivaliștilor prezenți.

Trec pe lângă monstrul adormit și peste pragul hotelului cinci stele. Afară, portarul încearcă să strunească trei pechinezi în lesă, în timp ce un șofer octogenar ajută o băbătie centară să se aburce într-un Rolls milenar.

— La vânătoare cu haita, amice? îi strecor cu voce joasă.

Râde strâmb, cu numai patru centimetri pătrați de obraz, și murmură:

— Păpușica și haita ei! Asta-i porția mea de viață!

Japițele hămăie oribil, cu ochii injectați de un soi de disperare inexplicabilă. În sfârșit se cocoață și ele în caleașcă. Babeta își bâțâie la fereastra Rolls-ului, obrazul ca un acordeon fardat.

— Mulțumesc drăguță, zice ea. Trebuie să fii întotdeauna delicat cu bieții cățeluși: sunt singurii tovarăși adevărați ai omului!

— Pe mă-ta! mormăie portarul, înainte să strige în pâlnia acustică a babei:

— Aveți dreptate, doamnă contesă!

Limuzina se evacuează, lungă și neagră, cu încetineala unui travelling.

— Cât despre bacșiș, îmi zice galonatul, presupun că urmează un virament în contul cecului meu poștal.

Îi strecor, discret, o hârtiuță.

— Ascultă, camarade, am nevoie de o informație… Azi dimineață, devreme, micuța negresă, camerista Patriciei Sam-

Hart a ieșit.

— Da, confirmă portarul. Între paranteze fie zis, o bucățică să-ți frigă degetele.

— Cred c-o aștepta o mașină, nu?

— Exact. A ieșit, a privit la stânga și la dreapta, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

„Vreți un taxi, miss?" i-am propus eu. În aceeași clipă a avansat o mașină. „Cred că asta este" mi-a răspuns. Șoferul mașinii i-a turuit ceva și fâța și-a săltat fundul la bord.

— Ce i-a spus șoferul?

— Habar n-am, era între noi toată lărgimea terasei.

— Ce marcă, mașina?

— Un DS negru.

— Te-ai zgâit la mutra șoferului?

— Un negrotei, dar avea o pălărie cu boruri largi… Imposibil să vi-l descriu pe bune! După cum nici numărul mașinii nu l-am văzut.

Îi mulțumesc și mă duc să recuperez cvadrimotorul prăbușit în hol. Îl scutur. Încet, încet, Grasu mai domolește eșapamentul și se trezește.

— Noutăți? mă întreabă, căscând o gură cât tunelul Mont-Blanc.

Îi povestesc. Noutăți care nu ne fac să progresăm peste măsură.

— Nu-i mare brânză, constată Rotunjimea Sa. Când Hiena a aflat că adevărata Patricia a dat ortul popii, a kidnapat subreta ca să nu fie vorbe. De unde conchid că subreta știa destule. Nu vreau să fac clăbuci, deșteptule, dar aseară, când ai ginit că nu-i a bună, decât să-ți duci la culcare remușcările, mai bine luai camerista la tocat.

Vorbe grele, de aur, recunosc.

— Când am realizat monstruozitatea greșelii, Grasule, din mațele mele întoarse pe dos n-a mai ieșit decât o singură idee: să uit totul, să uit și să-l las pe Bătrânu' să se spele pe cap cu toate responsabilitățile.

Nu terminasem fraza, când, în subsolurile memoriei, începe să dea din coadă o amintire fascinantă.

Fac un salt până la recepție, înhață anuarul telefonic al Alpilor Maritimi (006, James Bond, bătut cu o lungime), și caut cu ce, sau mai bine zis cu cine, corespunde 34-21-19. Îmi ling indexul de trei ori (ca să întorc mai repede paginile) și descopăr că numărul este al vilei *Rio Negro,* la Cap-d'Antibes.

Agățăm un taxi și la drum!

— Crezi că e o cunoștință a Patriciei? întreabă Bérurier, respirând cu voluptate diversele mirosuri, adevărate invitații în restaurantele plantate de-a lungul litoralului.

— Sunt sigur. Când nenorocita s-a întors, a boscorodit cu privire la apelul telefonic și a declarat că va suna dimineața…

Se circulă încet, bară la bară. Cerul este albastru, cu numai câteva eșarfe de nori, cum ar scrie doamnele aspirante la premiul Femina, în operele lor nemuritoare. Marea este dantelată de spumă, ar mai adăuga, aceleași, fără ezitare. Cum ajungem în fața restaurantului *Tzîtza,* Bérurier imploră pe șofer să oprească. Își propulsează tigva bolfăită pe fereastra taxiului și adulmecă lung, lung, cu religiozitate; nu aerul marin, ci efluviile divine ale ciorbei usturoiate de pește, prelinse din onorabilul stabiliment.

— Mă simt mai bine, declară cu vocea unei babete trezită din leșin, după ce i s-au dat să aspire sărurile întăritoare.

Adaugă:

— Io dac' aș fi bogat, n-aș mânca decât ciorbă de pește cu mult usturoi.

•

O poartă de lemn întărită cu drugi de fier ascuțiți la vârf… Încastrat și grilajat în stâlpul porții un parlofon. Sun. Nu se răspunde. Aștept, re-sun, apoi re-re-sun, în zadar.

Din vecini, o servitorică îmi strigă „au plecat".

— Chiar nu mai e nimeni acasă? mă alarmez.

— Nimeni, răspunde dulcea copilă, încântătoare, în ciuda cocoașei, a mustății care-i maschează botul de iepure și a strabismului convergent.

Fără să mă întreb dacă vecina riscă să se formalizeze, mă preocup de încuietoare. Scula pe care o cunoașteți bine cu toții, și care, precizez pentru cine întreabă, are exact forma

unui chtreukshertpietz, ceva mai ascuțită, îmi permite accesul în proprietate.

Intrăm într-o grădină plină de arbori exotici. Cele mai rare esențe, de la chelkejeme cu flori persistente până la superanțărț cu foi caduce (de Berry), trecând prin hesso tigrat cu multiple acțiuni pontificale… La dreapta, o piscină în formă de fasole… În fund o casă de tip provensal; și mult mai în fund, marea dansând (pentru 14 iulie) de-a lungul golfurilor limpezi… Feeria! Hollywood! Casă și Grădină! Paul și Virginia! Robinson și Crusoe!

Pe alee un minunat pietriș roz cântă sub tălpi. Ajung la peron, deschid ușa dublă… Un living imens, majestuos pardosit cu dale, se oferă privirii mele. Luminos, curat, vesel, face a vacanță… La etajul întâi, camerele: frumoase, luxoase. Dar oricât caut, nu găsesc niciun indiciu, nimic personal. Acest domiciliu e din lotul caselor închiriate cu luna. Locatarul vine cu un minimum de lucruri, pe care le reia integral la plecare. Casa se patinează, în timp, fără a se impregna cu adevărat de o prezență… Explorez de-a surda măsuța telefonului. Nicio notiță vitală… Coșurile de hârtie sunt goale. Anonimat total! Se impune să chestionez vecinătatea.

Afară, îl găsesc pe Bérurier ieșind dintr-o magazie, înarmat cu un cauciuc de dimensiuni impresionante.

— Te-a apucat pescuitul Grasule?

— Exact! murmură el fără a se opri.

— Și ce mă-ta pescuiești? insist luându-mă după el, roșioară?

— Mai degrabă zvârlugă, răspunde Solidul. Și, după culoare, ar putea foarte bine fi aia care s-a zbătut sub tine azi noapte.

CAPITOLUL V

Totul este un șir de reminiscențe…

Aplecându-mă deasupra piscinei a cărei apă albastră sclipește în soare, mă gândesc la filmul „Sunset Boulevard”… Tipul înecat care plutește, cu fața-n jos și brațele în cruce…

Katy se leagănă lin între două ape, înclinată într-o parte, cu picioarele ușor îndoite. Pare că doarme. Grasu’ o trage ușurel cu cauciucul către margine, ținându-i capul la suprafață. Ciudat, dar scena nu are nimic sinistru. Poate pentru că ea este în costum de baie. Are un deux-pieces auriu care-i descoperă formele delicate.

Mă aplec, prind un braț, Rotunjimea Sa apucă de celălalt și o tragem pe peluză. Buclele, desfăcute în apă, se strâng compunând rapid o cască neagră și urâtă.

— A mierlit-o, hm? întreabă Grăsanul.

O palpez pe Katy fără convingere. Este înghețată și după culoarea gri-verzui a feții sale pricepi că moartea și-a desăvârșit opera, cum se spune adesea în jurnale.

— De jos până sus, suspin eu…

Examinăm cadavrul: nici cea mai mică urmă de rană. S-ar putea concluziona liniștit, dacă n-ar fi circumstanțele, la o moarte accidentală. Hidrocutare. Și-a făcut plinul, s-a dus la fund. Nu ține! O trezește telefonic un fals polițist, se trimite în căutarea ei o mașină și, peste câteva ore, o găsim înecată. E cusut cu prea multă ață albă, nu credeți? Pariez că slabi de minte cum vă știu, ați fi în stare să înghițiți gălușca, gata să ratificați teza accidentului…

Aiuritor, oricum, că ocupanții vilei *Rio Negro* au șters putina lăsând în piscină cadavrul în costum de baie. De altfel, dacă s-ar pune în paralel chestiile aiuritoare cu cele din care se poate pricepe ceva, lista ar semăna cu veniturile lui Rothschild comparate cu cele ale unui pensionar de la Căile Ferate. *Rio Negro* ăsta e al dracului de negru! Acum ori niciodată e momentul să branșez bateriile de urgență, frații, altfel situația va deveni opacă mai repede decât în scurt timp.

— După părerea ta… demarează Umflatu’…

— N-am păreri, întrerup eu, destul de brutal, trebuie să recunosc.

Ies din proprietate. Șoferul taxiului înfierbântă glandele

servantei care-mi anunțase plecarea ocupanților.

Îi trage clopotele în stil mare și-i jură lucruri minunate. Rezultă că nici cocoașa sus-numitei, nici piciorul șchiop, nici botul de iepure, nici nasul ei turtit nu pot fi piedici în calea dragostei.

— Sunteți un domn de la agenție? mă întreabă ea.

— Nu, de ce?

— Sau vizitați pentru a închiria? continuă creatura, ignorând fără jenă întrebarea mea.

— Casa asta e de închiriat?

— De obicei, da.

— Cei recent plecați sunt proprietarii sau chiriași?

— Chiriași. Contractaseră pe durata Festivalului.

— Și cum se numesc ei, frumoasa mea copilă?

Își rotunjește buzele și emite, cu gura, un zgomot pe care câinii, caii și Bérurier îl produc printr-un alt orificiu.

— Habar n-am, sărmane domn, mărturisește miss Zâna Cocoșică. Dacă-ți închipui că avem timp de prezentări și politeturi…

— Care-i numele agenției de închirieri?

— Eden Coasta de Azur, la Antibe.

— Ăștia, ultimii chiriași, erau mulți?

— O pereche cu doi servitori…

— Ce aveau, ca mașină?

— Un Cadillac negru…

— Nu un DS?

— Nu, de ce?

— Azi dimineață n-ai văzut venind aici o tânără negresă într-un DS?

— Nu, dar dimineață eram la cumpărături, sărmane domn…

Ce s-o fi încăpățânând să-mi tragă cu „sărmane domn” de parcă aș fi în lacrimi și doliu? sau buimăceala mea e transparentă?

— Mersi, frumușico, zic, reintegrând taxiul.

— Nu cumva, sunteți de la poliție? lansează strania servantă.

— De ce?

— În general numai sticleții pun atâtea întrebări.

Mașina o ia din loc, ceea ce mă scutește să răspund. Grasu își șterge mâinile ude pe husele banchetei.

— Nasoală corvoadă, se lamentează el, sper că ne tapăm o ședință cu o ciorbă de pește bine usturoiată. Mentalul trebuie întreținut!

•

Se văd la toate colțurile panouri care laudă „Eden Coasta de Azur” și meritele acestei case de încredere. Conform pancartelor, este de neînchipuit o vacanță la Cap-d’Antibes fără colaborarea agenției; cincizeci de ani de existență!

Nu ai dreptul să închiriezi nicio colibă fără ei! Ar fi o nesăbuință, o rușine, o porcărie, ce mai! La Eden Coasta de Azur sunt concentrate toate ocaziile unice din împrejurimi. Casele de mare standing, piscine, porturi private, pinii umbrelă, umbrelele pictate și tot restul!

După publicitate, îți imaginezi agenția mai vastă decât un magazin universal. Te aștepți la o clădire de treizeci de etaje, cu drugstore incorporat, cinema la subsol, mulțimi de funcționare în uniformă, ascensor muzical, saloane de așteptare climatizate… Când ajungi la sediul sociabil, găsești o magherniță cuibărită între o măcelărie și un debit de tutun. O băbătie ține singură toată afacerea. Tipul de burgheză silită să-și câștige bread-ul.

Are, probabil, un R 4 pentru vizite economice la locul ofertelor și își bate singură corespondența la o vechitură *Royal,* pe care se vor bate, în doi, trei ani, muzeele de mecanografie.

Mă prezint cu toată civilitatea și o întreb cine-i domnul căruia i-a închiriat vila *Rio Negro.*

— Oh! unor oameni foarte bine, cărora le procur, în fiecare an, pentru Festival, tot ce poate fi mai bun, mă asigură gentila agentă; niște elvețieni, domnul și doamna Chemugle, au o rețea de cinematografie în Elveția romandă…

— Mi-ați putea indica adresa lor?

— *Vigilența,* în Saint-Blaise, cantonul Neuchâtel.

Notez în fugă informațiile băbătiei.

— Ceva nu-i în ordine? întrebă ea.

— Nimic grav, o asigur; au plecat azi dimineață?

— Da, mi-au adus cheile vilei…

— Demult?

— Oh, dis-de-dimineață; voiau să fie în Elveția încă azi după-amiază.

— Ce oră era deci? insistă indiscretul San-A.

— Aproximativ șapte și jumătate mă informează zeița de la Eden Coasta de Azur.

Un motan castrat toarce pe o pernă, lângă o strachină cu tocăniță. Ne zgâim unul la altul, eunucul și cu mine. În ochii lui prostănaci, citesc o solidă reprobare. „Amărâtule, pare să-mi zică el, te dai mare, dar ești prost ca o mătură”.

La șapte și jumătate. Deci, miss Katy a venit la vilă *după plecarea locatarilor*. Afară numai dacă nu a fost vorba de o falsă plecare, înțelegeți? Ce tot bolborosiți acolo? Nu înțelegeți? Să vă fac o schemă? Presupuneți că Dl. Chemugle în chestie e în tamjă cu Hiena și că a primit ordinul să evacueze negresa în țara ectoplasmelor. Își face bagajele, duce cheile la agenție și pe-aci ți-e drumul… Dar se-ntoarce cu Katy cu alt hârb și un al doilea rând de chei. Intră la *Rio Negro,* nu pe poarta principală, ci pe discreta portiță a furnizorilor din celălalt capăt al proprietății. Invită perla neagră să facă o baie, o îneacă, pleacă din nou… Hopa! De fapt, unde sunt hainele moartei?

Cotoiul mă privește în continuare clipind din ochi.

— Iertați-mă că v-am deranjat, scumpă doamnă.

Mă înclin având grijă să calc pe coadă bestia de motan. Face un zgomot asemănător cu cel produs de un fier incandescent plonjat în apă rece.

— Îngerașul meu drag! urlă madame.

— Nimic tragic o asigură Mastodontul. Mai bine pe el decât pe mine!

•

— Și pentru că de ce vrei să ne întoarcem Ia împuțita aia de casă? boscorodește Grasu’ al cărui burdihan lansează

apeluri disperate.

— Pentru că nu-mi amintesc să fi văzut acolo țoalele moartei, Béru, și pentru că aș vrea să lămuresc treaba asta.

— Și pen' ce mă rog, ce ne-nteresează? mormăie amicul meu. Și ce dacă s-a dezbrăcat colo sau dincolo, ce contește ie că au șters-o de la starea civilă…

— Foamea te tâmpește în halul, ăsta comatosule!

— Pen' ce?

— Gândește-te, deșteptule, de ce și-ar fi dat osteneala s-o îmbrace în costum de baie? Sperau să acrediteze versiunea de moarte accidentală. Caz în care țoalele ei ar trebui să se găsească prin apropiere, pentru a întări această teză.

— Pen' că tu găsești normal să fie găsit cadavrul subretei Patriciei în piscina unei vile din care locatarii s-au cărat? Serios, crezi că si-mulatrul{3} ar putea adormi poliția de pe Coastă?

Efectiv, nimic foarte convingător în ipoteza mea. Ilogismul întregii povești mi se învârte în bilă ca frunzele uscate vânzolite de vânt.

— Există o baracă lângă piscină, declară Visătorul, poa' c' acolo și-a cărăbănit țoalele?

Cum ajungem, fug la mica construcție despre care vorbește amicul. Conține o cabină și un duș, dar în niciunul din cele două compartimente nu văd țoală feminină.

Pe de altă parte sunt sigur că n-am zărit nimic în casă, în timpul explorărilor mele anterioare.

— Ce-ți ziceam? fac eu către Mastodontul care se apropia de mine.

Dar amuțesc, surprins de paloarea și ochii săi mari și descumpăniți care-mi evocă, încă odată, stridii înfipte într-o halcă de jambon.

— Gagiule! bolborosește Maiestatea Sa. Măi Gagiule! Ce poveste!

Pare extenuat de o emoție intensă.

— Ce mai e? croncăn eu, pregătit pentru orice, inclusiv pentru și mai rău.

— Negreasa a dispărut, bâlbâie scumpul de el, arătându-mi

partea de gazon unde, nu de mult, zăcea cadavrul pescuit al lui Katy.

Dintr-un salt sunt lângă tufa de palmieri pitici. Iarba este încă umedă, dar, efectiv, trupul a dispărut. Volatilizat! Escamotat! Vrăjitorizat! Semn de întrebare încăpățânat! Esență de mister!

— Am căutat peste tot: nici urmă de înecată, dragul meu comisar, declară Béru. Vrei să-ți zic pe bune, după mine? Noi am crezut-o moartă și ea nu. S-a reanimat de una singură și s-a cărat.

— La bordul unui dric-taxi continui eu lugubru și s-a făcut condusă la cimitirul cel mai apropiat, în care avea închiriat un cavou de lux, cu vedere la mare! Știi foarte bine că dăduse totalmente ortul popii!

— Caut o explicație rațională, camarade!

Nu-l mai ascult. În mai puțin timp decât îi trebuie unei fecioare să sugă o pastilă anticoncepțională înaintea unei surprinse-party, clopoțesc la vila vecină.

Șchiopârla-cocoșato-chiorâșo-mustăcioasă se apropie de poartă, cu botul plin. Mestecă dificil, because amortizoarele protezei n-au suplețe. Nimic nu-i mai complicat decât să halești cârnat și linte cu un aparat dentar defect. Mai ales că nenorocita pierduse ultimii doi incisivi într-un accident de alviță și asta nu te iartă când îți rumegi ovăzul.

— Tot dumneavoastră? reproșează ea, telegrafiindu-mi trei boabe de linte în schimbul cărora eu n-aș ceda nici măcar dreptul meu de prim-născut dacă aș poseda o soră sau un frate mai mic.

— Ia zi-i, mică minune, după plecarea noastră, a mai venit cineva la *Rio Negro*?

— Parcă am zărit, prin gemulețul bucătăriei noastre…

— Ce-ai zărit, tandreța mea?

— O camionetă de furnizor.

— Condusă de?

— Un furnizor.

— De la ce firmă?

— Habar n-am. Tipul avea chelie; a intrat și a ieșit. Chestia

se întâmpla fix când mașina dumneavoastră făcea colțul străzii.

— I-ai vorbit?

— Bineînțeles că nu; doar nu vă închipuiți că vorbesc cu persoane care nu mi-au fost prezentate.

— Ce marcă de mașină?

— De un' să știu!

— Și furnizorul, cu ce semăna?

— Cu un furnizor. Purta bluză albastră, beretă și ochelari de soare…

— Mersi, păpușico, e tonic să converseze omul cu tine! Într-una din serile-astea, te invit la cinema.

— Adevărat? radiază ea.

— Textual.

In petto, îmi zic că eu, în timp ce ea va viziona filmul, voi disputa o partidă de bowling la Siesta.

Ne re-cățărăm în taxi. Șoferul boscorodește ceva despre ora prânzului, viu aprobat de Bérurier.

În Franța, ora mesei e sacră. Bistrouri pline, șosele goale, ideal pentru deplasare. Alternativa supremă: mănânci sau circuli:

— Mergem la Tzîtza? se interesează neglijent Grasu. Nu știu dacă ești la curent, dar se crapă ușurel de ora unu!

— Direcția, Nisa! ordon șoferului.

— Ți s-a recomandat un local mișto acolo? salivează înfometatul.

— Fabulos! Firma Nisa-Coasta de Azur…

— Ar fi de halit specialități provensale, decide campionul meu. Am putea demara cu pescărie…

— Aripioare de pești zburători, propun eu.

— Interesant, se miră, nu-mi amintesc să fi…

— De pește turbo-reactor, dacă preferi. Presimte un sfârșit brutal pentru reveriile sale gastronomice și încurcă vorbele cu disperare:

— Vrei să incinerezi că lua eu avionul?

— *Ja,* fiule.

— Și prânzul?

În loc să-i răspund, răsfoiesc carnețelul cu orarul Air France. Constat că, la două, un zinc decolează în direcția Genevei.

— O să-ți faci plinul în zbor, camarade.

— Cu ce, explodează, vânăt de furie. Îți imaginezi c-o să mă hrănesc toată viața cu aero-rații standard, torționarule! O feliuță de vacă anemică, o unghie de unt și-un borcănaș miniatură de dulceață, da' ce-s eu, pipiță la regim? Și toate ororile astea stropite cu un biberon de poșircă pe care l-ar voma plângând în hohote și un copil de grădiniță; și-n plus detest să mănânc fără față de masă, în ce vrei să-mi suflu nasu…

— Tacă-ți fleanca! mă enervezi, nu ești decât o mizerabilă ladă de gunoi fără fund. Alexandre-Benoit.

— Cât despre dumneata, dă-i bătaie, apasă dracului ciuperca, mă răstesc la șoferul care rânjește.

— Nicio vorbă despre ciuperci, imploră Umflatu', mi se înnoadă definitiv, mațele.

PARTEA A DOUA

Jaguarul

CAPITOLUL I

Hotărât, nu-i o zi fastă pentru Béru. Zincul de Geneva nu oferă nici măcar platoul standard. Majestatea Sa tună, fulgeră, imploră, se lamentează, își dă sufletul de pomană, tot ce-i acordă stewardesa este un whisky, o bomboană și *Le Figaro*.

Ajunși în cetatea lui Calvin, închiriez patru roți la agenția Hertz și punem cap-compas către autostrada Lausanne.

— Dacă-mi cereai sfatul, declară Béru, acest drum e perfect inutil. Pă Coastă se trag sforile, nu în Elveția. Nu se întâmplă niciodată nimic, în Elveția…

— Cu toate astea, domnule baron, un elvețian ocupa vila unde a fost înecată Katy Ferguson, același elvețian o cunoștea destul de bine pe Patricia Sam-Hart cât să-i telefoneze în miez de noapte. Bravii noștri Chemugle au șters-o în zorii zilei pare-se. Mă interesează să le situez bârlogul înainte să ajungă ei.

•

Saint-Blaise este o localitate drăguță, situată pe malurile zâmbitoare ale magnificului lac Neuchâtel.

Oprirea mașinii îl trezește pe Grasu' care, finalmente, ca să nu mai audă cum îi ghiorțăie burdihanul, adormise. Holbează oberlichturile și strigă-n gura mare, arătându-mi o firmă cu neon; reprezentând un urcior.

— Un restaurant!

Matelotul lui Columb n-avea altă voce când a strigat „pământ!" în preajma țărmului american,

— Nu încă, amice, îi zic, n-avem timp pentru haleală!

— N-avem timp! bubuie Alteța Sa bulimică: n-avem timp! du' și spune-i lu' Mutu! adaugă frământându-și slăninile, și

dacă el tace și-nghite, nu mai insist…

Văd un poștaș înțolit în verde care pedalează agale pe o bicicletă neagră mai confortabilă decât un Mercedes.

— Domeniul *Vigilența,* domnule dragă? mă interesez eu.

The postman îmi indică lacul ale cărui sclipiri se întrezăresc spre stânga.

— Luați-o a doua la dreapta, vă duce drumul, îmi răspunde cu vivacitate.

Cum mă pregătesc să redemarez, Béru îl interpelează pe poștaș la rândul lui.

— Încă o informație, tovarășe sindicalist, îi zice el, în restaurantul ăsta se halește convenabil?

— La Facchinetti! exclamă admirativ distribuitorul de misive, nu-i nimic mai bun în tot cantonul!

Un firicel de salivă se prelinge din colțul gurii Grasului…

— Cam ce specialități ține?

— Oh, ar cam fi… Lasanele, rinichi, medalion de vițel, pulpițe de căprioară, file de pui de mistreț, friptură de iepure, bibănaș de lac…

Accelerez înaintea finalului nomenclaturii. Béru își șterge buzele gemând, deja plin ochi cu toate cele enumerate mai sus.

— Promiți că imediat după această vizită…

— Îmi dau cuvântul de onoare, Alexandre-Benoit.

•

Vigilența este o vilă vastă, mai vastă chiar decât vă imaginați, cu storuri manevrabile în forma V-ului întâlnit, de obicei, pe mâneca stângă a tambur majorilor.

Masivă, bine legată, cu un acoperiș tot atât de învăluitor ca o mantie, se înalță în mijlocul unei imense peluze. Două fetițe aleargă după o minge, sub privirile atente ale unei englezoaice (în Anglia se angajează dădace elvețiene). Totul degajă serenitate, soliditate și pace. O locuință care-ți inspiră tot atâta încredere cât bancnota de o sută a Băncii Federale, cea care reprezintă un băiețel întinzând o floare unei mieluț, pe avers și pe sfântul Martin împărțindu-și sutana săracilor pe revers[{4}]. (De fapt jumătate de sutană, plătibilă în

douăsprezece rate lunare, cu dobândă degresivă. În camgarn de lână pură, bineînțeles).

Doi câini danezi se precipită în întâmpinarea noastră vânturându-și cozile, ceea ce ne predispune să rămânem în spatele grilajului. Jivinele bat ritmul privindu-ne cu ochi albăstrii. Doar în clipa în care trag lănțișorul clopotului încep să latre. Mamă ce mai voci de bas! Șaliapin, fraților…

Fetițele aleargă către noi. Două încântătoare gemene, blondițe, dolofănuțe, cu ochi la fel de albaștri ca cei ai danezilor, chiar dacă mai puțin expresivi.

— Cine sunteți? mă întreabă cea mai mare dintre gemene (născută, totuși, cu o oră după sor'sa).

— Viitori prieteni ai tăticului tău, comoară mică, încerc eu să o domesticesc cu un surâs.

— Mă duc să-i spun că sunteți prietenii lui, ciripește mica minune helvetică.

— Să-i spui! păi cum adică, e aici?

— Sigur că da…

Ne holbăm unul la altul, Grasu și cu mine. A apăsat-o rău pe coadă, dacă a și ajuns, Chemugle.

Coborând peronul casei, se apropie un servitor în vestă albă, foarte brunet, foarte nervos.

— Cum se numește tăticu' tău? întreb cuprins de îndoială.

— Se numește Tata, răspunde cu brio fetița, extrem de avansată pentru vârsta ei.

— Pe cine desirate voi? îmi lansează valetul italian, cu un zâmbet lustruit la Email-Diamant.

— Să-l întâlnim pe D. Chemugle.

Stăpânul de la *Vigilența* nu se fandosește cu randevuuri prealabil stabilite pentru a-și primi contemporanii. Valetul său ne deschide fără tergiversări, fără, măcar, să se sinchisească de identitățile noastre. Calmează dulăii cu un gest și ne pilotează în direcția ogeacului.

Pare un tip amabil, nu prea stilat, dar evident îndopat de bunăvoință până'n măduva oaselor.

— Avem una primavera frumosa! ne face el să observăm.

— Giugiuc! răspund eu. Patronul tău a avut un drum

superb în călătoria asta.

— Ma che, calatori? se miră zâmbet frumos.

— Păi, cobor eu tonul, nu s-a întors de la Festivalul de la Cannes?

Dinți-Albi contestă liniștit.

— Oh! nu dus anul acesta, zice el.

Se aude un „pluf”; este Béru care lasă să-i cadă proteza în nisipul aleii.

— Cum adică, nu a fost anul ăsta?

— Doamna a fost suferindă, îmi spune servitorul, cu un accent pe care nu-mi dau totuși osteneala să-l reproduc pentru ca să pară mai veridic.

— Stai așa, murmur eu, sunt într-adevăr la Domnul Chemugle?

— Ma si! face servitorul într-o italienească pe care o transcriu, totuși, pentru că este mai puțin de scris decât „desigur”.

— Mai e un alt Chemugle în localitate?

— Ma non, zice el, ca abatele Prevost.

— D. Chemugle are, cumva, un frate?

— Nu.

Suntem în dreptul casei, dar, în loc să intrăm în ea, ocolim clădirea, urmându-ne mentorul.

— Domnul joacă tenis, explică el.

Efectiv, după colțul casei, descoperim un teren. Doi domni în alb se încăpățânează să racheteze o minge. Unul este senin, blând, grațios; celălalt are o voce stridentă și grosolană.

Sunt într-atât de acaparați de joc încât ignoră sosirea noastră.

— Iată, face valetul. Îl cunoașteți pe dl. Chemugle?

— Absolut deloc.

— Este domnul înalt și blond.

Acestea fiind zise, se retrage în apartamentele patronilor, evident preocupat să-și consacre timpul exclusiv obligațiilor de serviciu.

Pe teren cei doi continuă să smasheze dur. Toc, toc… toctoc… toc! Pentru ei lumea este o sferă redusă la diametrul

unei mingi de tenis. Ei i se consacră trup și suflet. Restul universului le rămâne indiferent, inclusiv cei doi sticleți francezi lipiți de grilaj ca doi macaci hotărâți să studieze comportamentul speciei umane, în grădina zoo, într-o duminecă după amiază.

Dl. Chemugle e înalt, subțire, blond, rasat. Aproximativ treizeci și cinci de ani și jumătate; partenerul său trebuie să fi depășit, din nebăgare de seamă, cincizeci. Este mic, grăsuț cu pielea roșie și părul alb, pieptănat vâlvoi pe spate, ca o coamă de leu unsă cu briantina Roja. Își strunește buclele cu o bentiță de ski, să nu-l chiorască firele rebele.

Pentru început le urmărim răbdători performanțele. Dar jocul se lălăie la nesfârșit. Setul terminat, se schimbă terenurile. Situația se prezintă tot mai indigest. Niciunul din doi n-are un cuvânt, măcar, la adresa noastră, cât să certifice că am fost văzuți…

— Nu se prea omoară cu politețea, șvițerienii tăi, mormăie Grasu. Dacă mă ții cu jgheabul secătuit ca să urmărim manevrate braghetele lor de penis, mai bine ne zgâiam la Roland-Garos, acolo se poa' măcar cumpăra sandvișturi de ocazie.

Tușesc apăsat solicitând un minimum de atenție. Dar pot să mă vopsesc în verde, să-mi înfig o pană de păun în fund, să urlu cucu sau Leon, nimic nu le-ar clinti indiferența. Împătimiții de joc sunt mai singuri pe lume decât îndrăgostiții. Amorul e un fleac pe lângă patima jocului, singura capabilă să acapareze total individul. Amanții mai fac pauze între pupături și pipăieli, mai șmotruiesc, beau, vizionează un film… Jucătorii înverșunați, niciodată. Să luăm, de pildă, bridgiștii. Nopți interminabile… Am viziuni indelebile de brigdiști, pe fundul retinei, cum intri la dreapta. Îmi amintesc să fi dat buzna într-un cerc de bridge, către zori. Marea mesă la Carmel, era iarmarocul Tronului, ca ambianță, prin comparație. Păreau un banc de meduze bolnave. Pluteau într-un coșmar verzui, cu ochi de bătrâni înecați, cu trăsăturile crispate pe care se auzeau bărbile crescând.. Era impresionant mutismul lor, ambientul de liniște sepulcrală, calitatea

luminii, fumul descurajant al trabucelor. Inuman… Jocul îi transformase în ectoplasme. În ochii lor citeam că sunt la fel de oportun ca o ciumă. Excrementțial, pentru a spune totul. Mânjit de sus până jos…

Când, după al doilea set, cavalerii rachetei atacă încă unul, Béru nu mai rabdă.

— Mă'c să le esprim unde-ar fi de băgat mingea lor tâmpită, decide el.

— Potolește-te! îi interzic eu, la urma urmei suntem aici neoficial și neanunțați!

Dar un Béru înfometat n-are urechi.

— Și mă-ta era oficial anunțată în așternutu zuavului? ripostează Malacul, deschizând portița terenului cu un gest autoritar.

Această intruziune derutează jucătorul cu cingătoare la cap, exact în clipa când ajusta un smash răsunător.

Pe când Béru atingea culmile politeții urlând:

„Scuzați-mă dacă vă cer iertare, gentlemanes", încasează scurt, un proiectil alb în ochiul stâng. Șocul este atât de violent încât Malacul pică-n fund, partea cea mai majestoasă a făpturii sale, teroarea scaunelor Louis XV.

În locul perechii de ochi arborează un ochi și o vânătă, aceasta din urmă dotată cu uimitoare capacități dilatatorii.

— Scuzați! lansează aproape vesel autorul de hematoame, pregătindu-și febril altă minge.

Chemugle strigă peste umăr:

— Duceți-vă la bucătărie să vă puneți o compresă!

Umflu Majestatea Sa de un braț, îl ajut să se ridice și îl car, împleticit, în afara câmpului de bătaie.

E groggy, neprețuitul meu colaborator. Își palpează leguma ieșită din orbită și bolborosește:

— Carevasăzică pen' ce s-a produs? Pardon doctore dragă, eu cobor la prima…

Bate câmpii de parcă însuși Cassius Clay i-ar fi exprimat dezacordul…

Ajungem în casă înainte să-și fi revenit. Găsesc fără dificultăți bucătăria. Înțeleg de ce valetul italian era grăbit să

scape de noi. Ca ocupație domestică, este pe punctul să-i cânte „ia-ți-mânuța-ca-să-intru” unei tinere doamne, al cărei păr lung, castaniu, o face să semene cu Veronica Lake. Frumoasa duducă are o rochie de catifea neagră, transformată provizoriu, prin suflecare, în bolero, un port-jartier alb garnisit cu floricele roz și chiloți de aceleași nuanțe pe care-i putem admira la justa lor valoare, pe dalele bucătăriei. Doamna este în echilibru pe faianța chiuvetei cu picioarele înfipte în două taburete, distanțate optzeci de centimetri între ele. Vi s-ar părea că sunt îndrăzneț dacă v-aș preciza că valetul de cameră (care este mai degrabă valet de bucătărie) se găsește între cele două taburete?

Grațiosul Transalpin cântă din transalpină, cu înflăcărare, promptitudine și plăcere. Frumoasa doamnă blondă, stăpână de două ori, pe casă și pe situație, se cramponează de gâtul lui. Șarmant spectacol. Dialogul se desfășoară onomatopeic, ceea ce nu-i scade din elocvență. Cu cât textul este mai succint cu atât e mai penetrant.

Béru, reintrat brusc în posesia facultăților mintale (totalul lor nu-i totuși, de un nivel excesiv) mi se alătură.

— Ce-nvârt, ăștia, frate-miu? întreabă.

Vocea lui îi face pe cei doi să tresară, în continuarea convulsiilor precedente.

Întâia reacție a macaronarului este să se benocleze pe geamul cu vizibilitate panoramică asupra terenului de tenis. Patronul său este în continuare în luptă cu sfera păroasă semnată Dunlop. Întoarce atunci capul în direcția noastră. Îi zâmbesc liniștitor.

— Continuați, continuați! țin eu de șase pe culoar și dacă vine D. Chemugle dau alarma imitând strigătul cucului!

Acestea fiind zise, re-închid pudic ușa, spre marele regret al Grasului, care-și clătea ochiul valid, uitând total de vânătă.

— Ei bine, gândește el cu voce tare, sunt rapidos, Svițerienii ăștia!

— În materie de modernism, pulverizează totul, supralicitez eu: amor pe chiuvetă! Și noi care ne mulțumim doar cu apa caldă!

— Ce ținută de cursă la servitorul ăsta! admiră camaradul meu. Altul, surprins cu pistonul în acțiune, sărea din siguranță. El, abia dacă a ezitat la schimbarea de viteză când a trecut dintr-a patra într-a cincea.

— Și ce supra-turație, frate-miu, cred că antigelul doamnei clocotește în vasul de expansiune.

Oricum chiuveta și fundulețul așezat pe ea degajă valuri de căldură care ajung până la noi pe cale sonoră. Doamna, în paroxismul fericirii, la punctul de vârf al extazului, acel vârf de pe care lanțul Alpilor ți se pare un mușuroi de cârtiță și lampa din plafonul salonului leagăn pentru picioarele larg desfăcute, doamna intonează cu o frumoasă voce helvetică „O munți independenți”.

Bérurier se descoperă. Chinuitor, pentru că sudorile i-au lipit pălăria de scăfârlie, dar Bérurier nu rezistă unui imn național, cântat în împrejurări atât de patriotice.

Apoi se așterne calmul, în bucătărie. Retrași discret, ne confruntăm în hol cu portretul unui domn în vârstă, care ne spune, cu aerul sever al experiențelor, că este în firea lucrurilor.

Afară cele două fetițe continuă să galopeze după minge. În vinele acestor ființe plăpânde curge sângele tatălui: fascinația sferei, deja! Într-o zi vor avea și ele rachete în mâini, fustițe albe, măsele de minte – și, vă pariez – o puzderie de frățiori mai puțin blonzi decât ele.

Zgomot de ușă, apoi pași ușori. Foșnete de rochie catifelată, un parfum tulburător. Doamna blondă a chiuvetei e aici, frumoasă, gravă, aproape melancolică.

Ne privește de sus, fără umbră de jenă.

— Domnilor?

Apoi descoperindu-l pe Béru:

— Ce grozăvie! exclamă, ce vi s-a întâmplat?

— O minge de tenis în ochi, doamnă, zic eu. D. Chemugle ne-a indicat bucătăria ca punct de ajutor… Aceasta explică…

Ea mi-o reteză:

— Benito!

Valetul se ivește, ceremonios.

— Doamna m-a chemat?

— Condu-l pe domnul la baie și vezi ce găsești în dulapul de farmacie.

— Bine, doamnă…

Cine nu i-ar fi văzut executând concertul la două taburete, nu și-ar imagina că între ei…

Grăsanul dispare pe urmele lacheului.

Rămân singurel cu dama.

— Sunteți doamna Chemugle, cred? ciripesc eu.

— Într-adevăr.

Deschide ușa salonului și mă introduce într-o cameră mare cu pereții lambrizați cu lemn. Ambient cald și vesel, la care se adaugă picturi cu scene campestre: culesul viilor în Vully, finețe într-o vale alpestră, apusuri de soare pe lacul Bienne.

Încântătoarea stăpână a casei se așază în fața unei oglinzi și se contemplă vorbind. Evident că nimic nu-i mai profund stimabil pentru ea decât propria-i persoană.

Îmi declin numele, fără nicio aluzie la calitatea mea de sticlete.

— Sunt un amic al doamnei care ține agenția Eden-Coasta de Azur, la Antibe, declar, cred că o cunoașteți bine?

— Destul, susură minunea blondă, potrivindu-și o buclă rebelă.

Absolut senzațională, pipița! Înaltă, corp perfect, ochi de culoare închisă… Un obraz cu trăsături aristocratice. Și o piele, fraților, o piele! Banania! Foarte importantă epiderma, vă jur. Încă nu ne dăm seama în ce măsură ne condiționează relațiile, fie ele și ne-sexuale. Simpatia sau antipatia, nu vă mai bateți capul: asta vine numai și numai din comestibilitatea pielii. Eronat să-ți judeci o posibilă parteneră de așternut numai după față, siluetă și sâni. Trebuie, înainte de orice, să-i consulți porozitatea, satinajul, textura epidermei. Și culoarea! Sunt piei care par întinse peste furuncule, altele care se încrețesc în așteptarea caravanelor de eczeme. Prea aspre sau prea netede, fără haz, neiradiante… Dar pielea ei, a D-nei Chemugle, este fericirea. Stârnește foamea, încălzește sufletul.

Privirile noastre se întâlnesc în oglindă. Ciudat dar explicabil, abia acum realizează existența mea. Fusesem doar o vagă siluetă, imprecisă și mediocră. Ședința pe faianța chiuvetei îi aburise retina. Mai avea sechele de extaz pe cornee. Acum că acestea se disipează, își dă seama, în superba ei nerușinare, că are în față un personaj solid din toate punctele de vedere, care nu-și ține mâinile, ochii și, cu atât mai puțin instalația telescopică, în buzunar. Revelație! Este momentul fabulos în care o doamnă și un domn schimbă prima lor privire adevărată. O privire scurtă, conținând absolut totul, plus restul. Care vrea să spună: „Ești frumoasă, îmi placi, te vreau, sunt gata pentru orice nebunie". Mi se răspunde, pe aceeași cale: „Ai ceva care mă tulbură, camarade, sunt sigură că dacă patul n-ar exista încă, l-ai inventa pentru a-mi explica de ce Evei i-au plăcut merele".

Continuăm, cu voce tare, să ne spunem lucruri impersonale, coerente, cuviincioase; dar esențialul e în sub-text! Fel de fel de curi pictați vor obiecta: „Cum asta San-A., râvnești o doamnă pe care ai surprins-o în timp ce se lăsa prelucrată la contor de propriul servitor! În halul ăsta de jegoșenie ai ajuns, amărâtule! Ai până și sufletul poluat; ți-a sărit senzorialul de pe șine! Devii o adevărată canalie de alcov, San-Antonio". Predicatorilor ăstora, chiar dacă au dreptate, le răspund că fac ceva pe dreptatea lor. Nici nu vreau să mă gândesc! Unui bărbat care s-ar rezerva exclusiv doamnelor ireproșabile i-ar mai rămâne între picioare, după câțiva ani de regim, cel mult un prezervativ defect. Sau ar trebui să-și tapeze numai mironosițe inexperimentate, gâsculițe care-ți arată fundul doar când bat mătănii.

— Cred că închiriați în fiecare an o vilă de la ea? zice vocea mea.

„Ești o bucățică pe măsura mea, destrăbălată mică" zic ochii mei.

— Într-adevăr, în fiecare an, începând cu Festivalul și pentru tot restul vacanței; eu, soțul, copii, adorăm Cap-d'Antibes, îmi răspunde vocea doamnei Chemugle.

„Când îți văd buzele umede de dorință, mi-aș arunca

chiloții pe calorifer, iubitule”, suspină ochii ei.

— Anul acesta de asemenea? întreabă organul într-atât de masculin al comisarului dumneavoastră.

„Într-o jumătate de oră n-ar rămâne din tine nici măcar o picătură de măduvă”, citesc în strălucitoarele ei pupile.

— Nu, anul acesta nu. Am fost bolnavă, mă informează gura afrodisiacă a Doamnei Chemugle.

„Tu, tu trebuie că reușești admirabil poșta înnădită și arcul de triumf diabolic, nebunule”, apreciază ochii ei mari, mai catifelați decât rochia.

Pe această replică a conversației noastre subtitrate, intră în hol tenismenii, roșii ca niște raci care au traversat înot o cratiță clocotindă.

Își șterg sudoarea cu mișcări sacadate și gâfâie ca două locomotive sub presiune.

— Scuzați-ne, zice Chemugle, dar știți ce-i pasiunea, în tenis.

— Din experiență, îi răspund, sunt membru al Racing-Clubului.

Îmi spun numele adăugându-i barba că aș fi pe cale să deschid în Franța o casă distribuitoare de filme și că țineam să contactez principalii clienți ai pieței străine, printre care sper să se numere și el. Vorbind despre perspectivele afacerilor mele cu directoarea Agenției Eden-Coasta de Azur, domnia sa m-a autorizat să mă prezint din partea ei, și că etc, etc. Deci blabla, invenție, delir sanantonian, superlative, prezervative, contraceptive verbale.

Tot ce reține, este că aparțin Racingului.

— Sunteți un jucător clasat? mă întreabă.

— Clasat monument istoric, glumesc eu. Mă descurc… Cred că am un rever norocos, în schimb lovitura mea dreaptă demoralizează stânga.

Își amintește în fine să mă prezinte adversarului său: Dl. Kidordine, mare fabricant de ceasuri din La Bleu-Nhorre. Lui i se datorează inventarea cadranului-solar-brățară și cea, nu mai puțin stimabilă, a pendulei-care-clocește. *A priori,* acest omuleț a inventat o groază de lucruri interesante, dar nu apa

caldă. Are un râs gros, butada grosolană și o elocuțiune egalată în amorțeală, doar de propriul său spirit.

— Vreți să jucăm o mică partidă? întreabă Chemugle, brusc.

— Cu plăcere, dar n-am echipamentul la mine.

— Obiecțiune ne-valabilă, exclamă gazda mea; am tot ce trebuie. Marysa, vrei să-l conduci pe domnul în camera noastră? Am impresia că ce mi se potrivește mie trebuie să-i meargă și lui.

Amuzant, dar exact asta îmi ziceam și eu, cu ochii la nevastă-sa. Marysa! Ce bine i se potrivește! Notați că această zeiță are destulă prospețime cât să revalorizeze prenumele cele mai desuete.

Béru își face apariția, cu un pansament pe ochi. Benito i-a administrat tinctură de iod și pe obraz, încât Malacul aduce a șef indian…

Din nou prezentări.

— Iată adjunctul meu, D. Alexandre Bérurier, care va dirija prospecțiile în afacerea de distribuție a filmelor despre care v-am vorbit, declar eu, articulând bine, ca să-l pun la curent pe Dolofan cu aiurelile mele.

Grasu' nici nu tresare; A auzit, oléé!, văzut și făcut atâtea! L-aș putea prezenta drept unchiul Elisabetei a II-a, inamicul public number one al S.U.A., inventatorul untului rezistent la cuțit, rectorul universității din Sfintele-Buci, el e pentru; imediat în pielea personajului, Béru. La nevoie vagabond, sfânt, monarh, erou sau ticălos, savant sau plebeu, sociolog sau idiot, pictor abstract sau compostor de bilete, circarul rațiunii, Béru apare când, unde și cum trebuie! Poate fi perceptor, medic, cârnățar, bancher, luntraș pe Volga; este ireproșabil în militar, în ciclist, în sultan, în pederast, în cehoslovac, în cornac, în elefant, în geamgiu, în copilul străzii, în cosmonaut, în mumie, în gaură de c… în judecător, în nemuritor, în simplu muritor, în pictor, în bust, în general și în particular; se transformă în mut dacă este absolută nevoie, în violonist, în tehnocrat, în pompier, în președinte, în vicepreședinte, în președinte de onoare, în ministru, în bese'n

sac, în Tomas Impostorul, în sărmanul Blaise, în fratele Yves, în nefericirile Sofiei, în crima lui Sylvestre Bonnard, în papă, în popă, în pipă, în pipiță, în tot, în toate-făcător, în toate-scormonitor, în toate-mâncător, în pro-și-contra toate, în cuțu, în… Dar iar am luat-o razna! Preveniți-mă, fraților, când mă lăbărțez ca o maioneză.

— Dacă vreți să mă urmați? propune Marysa.

Cum să nu vreau, scumpo, te urmez!

•

Clemenceau pretindea că cel mai frumos moment al dragostei este când urci scara. Avea instalația la reparat, Tigrul, când a lansat această butadă. Cel mai mișto moment al dragostei, pentru cel care posedă reale mijloace de existență, și chiar unele semne exterioare de bunăstare, este când, scara odată urcată, închizi ușa și proptești dama în ea. Atunci da, atunci te geminizezi, te dăruiești, te simți ieșindu-și din propria piele pentru a te avânta în călătorie.

Abia ajunși în camera lui Chemugle (amuzant, nu-i decât un sfert de ceas de când Maiestatea Sa și cu mine am sunat la poarta lor și am și fost invitați în camera de culcare). Odată ajunși în camera Chemuglilor, împing ușa, prind încheietura Marysei, o fac să pirueteze, o proptesc de tăblia ușii și-mi apropii în asemenea măsură privirea de a ei, încât zăresc niște spiriduși care aprind un foc.

Ea fluieră lovitura de începere. Mă sărută cum mușcă un câine turbat. Nu-i un cadou pentru labialele mele, sărutul surioarei. Resimt impactul până la gingii. Sărutul are gust de sânge. Pentru o clipă nu mă recunosc; dacă m-ați striga San-Antonio nici nu m-aș întoarce. Dacă mi s-ar spune că am primit premiul Goncourt v-aș spune să-l strecurați sub ușă.

Mă cuprinde frenezia senzorială. Este o adevărată campioană a amorului pe verticală, mica doamnă. Regina îmbrățișărilor forestiere, într-o țară a pădurilor. E drept că în Elveția găsești mai mulți copaci decât hoteluri discrete. Dezlănțui racheta în hangarul antiatomic și printre icnituri reflectez. Toate șvițerienele pe care le-am onorat, în bogata mea carieră, începeau partida în poziție de drepți. Copilele

cantoanelor au un simț al echilibrului pe care l-ar invidia bâtlanii. O poziție de tragere care deconcertează parizianul obișnuit să găsească ogeacuri de închiriat cu ora mai ușor decât bistrourile! Parizianul va fi răpus de confort, între așternut și bideuri; facultățile sale atletice diminuează. Practică din ce în ce mai insistent amorul leneș, gen „fii drăguță, și treci deasupra!” Pentru a compensa comoditățile excesive, inventă. Recurge la paliative, semn rău. Folosește material bucalo-anexat. Periculos. Îmi fac datoria să dau alarma.

Marysa este, categoric, campioana helvetică a verticalei. Vă prescriu de urgență această specie de pipițe, fraților. O mică partidă de drepți-împins, înaintea fiecărei mese și scăpați de ulcer. Condiția e să nu nimerești o leneșă, o incultă, o incapabilă să descrie stilul Louis XV cu picioarele. Marysa e dăruită din născare. Partea dificilă, cu riscuri dramatice, este că, odată lansată, doamna-și strigă bucuria în gura mare! Începe cu hip, hip, ura! Trăiască D. Primar! Trăiască primii nobili ai Franței! N-am cu ce-i astupa gura, scula cea mai potrivită fiind, deja, în altă zonă, iar mâinile cramponate pe bucile Marysei, ale cărei fese părăsiseră solul, împotriva celor mai elementare legi ale atracției terestre. Nelimitatul om orchestră care sunt, pompează așadar fericire, oferind un punct solid de rezistență sus-numitei atracții. (Pe post de atracție, am face o avere într-un music-hall suedez, la orele de vârf ar fi coadă la casă!)

Imposibil, deci, să-i interzic Marysei maniera personală de a-și descrie sublimul. Urlă după mă-sa. Își cheamă tatăl, un unchi Alois, pe helveticul președinte al Confederației, edilii comunali, fetițele, servitorul, ba chiar și soțul. Sper să fie surd, tenismanul. Și dacă aude? Pericolul îmi înzecește puterile. Acest incendiu sonor trebuie stins, ca să nu se extindă în incident. Activez, urgentez!

Semne bune! Din nou imnul elvețian! Patrioată cu repetiție! „Elveţiiie draagăă, tu pa a tr ia mea” zbiară, Dna Chemugle, cu un picior în buzunarul hainei și celălalt pe umărul meu. Formăm un convingător grup alegoric. Franța și Helveția

operând joncțiunea, parafând prietenia lor veșnică, întrepătrunzându-și atomii, punând bazele Statelor Unite ale Europei. Ea urlă din ce în ce mai tare, apoteotic. Recurg la mijloace extreme: ca să-i acopăr vociferările cânt eu însumi mai puternic decât ea. Exclud *Marseilleza,* asta-i proprietate de Stat – și mă lansez în domeniul privat. Intonez din toți bojocii: „Parisul va fi mereu Paris!" Ajungem la capătul călătoriei cosmice. Ne degeminizăm. O scap din mâini; crampa scriitorului. Ea se prăbușește pe covor, tăvălind perii înalți de lână, adevărată păsune necosită. Rămâne prostrată, gâfâindă, cu picioarele îndoite.

Ușa se deschide brusc și apare Benito, vădit amuzat. Se zgâiește la stăpâna și metresa sa, a doua oară satisfăcută într-o singură oră, care zace, care geme, LA SOL, pe DOs, seMI liniștită, seMI-conștientă, SIderată FAbulos de amoREzată{5}.

— Credeam că doamna a chemat, zice el cu un aer mucalit.

— A chemat, prietene, îi răspund eu. Dar atâta lume încât, dacă s-ar prezenta toți, n-am începea în cameră. Așa că oferă-ți o partidă de somnișor pe undeva, face bine la ten!

Marysa surâde. Recuperează.

— Uită-te în dulap, după costumul de tenis.

Chemugle, hotărât lucru, are simțul măsurii! Șorturile lui îmi vin mănușă, polourile idem. Până și târlicii. Un vis!

Cobor primul. Domnii discută cu câte un scotch în mână.

Vorbesc despre vânătoare.

— Sunt al dumitale! îi spun eu soțului, după ce i-am dovedit soției că această declarație o privea de asemeni.

— Mă duc să caut rachetele, dumneata vei alege!

— Eu mă duc să mă car, declară Kidordine, prezentându-și dreapta la strâns.

Béru îi trage una în spate, probabil simpatizaseră în absența mea.

— Menajează-te Riri, îi spune el. Și rămâne promis: dacă trecem prin La Bleu-Nhorragie la întoarcere, îți devastăm pivnița!

— Nu la Bleu-Nhorragie, ci La Bleu-Nhorre! rectifică orologierul. Îți amintești adresa, Alexandre?

— Strada a patra pă dreapta, nu mă pot înșela prietene!

Industriașul pleacă. Rămânem singuri, Grasu și cu mine.

— Vă cunoașteți? mă mir eu.

— Aiurea, se amuză Béru; dar am făcut chmolitz, amândoi!

— Ce fel de animal mai e și ăsta?

Toarnă două whiskiuri îndesate.

— Ține, apucă! Ne încolăcim brațele și bem. După chestia asta ești obligat să te tutuiești; e simpa ca obicei, nu găsești?

Remarc că prietenul meu manifestă un început foarte avansat de beție.

— Stop biberonadei, Grasule, nu-i momentul să te blindezi.

— Eu să mă blindez! protestează Henormul, cu delicioasa rea-credință a tuturor beților.

— Ai deja obloanele încețoșate…

— Ei nu, că-mi placi. Torn scotch într-un ghiozdan gol, camarade. La regimul ăsta simt că devin fachirul Bey-Rû, cu o viteză supersonică. Io ăsta care-ți conversez, tre' să fi pierdut un chil dă când ne fâțâim fără să refacem carburantu!

— Cu autonomia de care dispui tu, nu-i niciun pericol.

Mă înghiontește cu cotul ginind ținuta mea.

— Zi-i, șef venerat, ai călărit în dormitor?

— Absolut deloc, afirm apăsat, ceea ce este expresia însăși a adevărului.

— Douăzeci de minute ca să te introduci într-un șort! Mă iei drept un porumbel de lapte! N-a fost numai șortul…

— Fleanca, messire! mă enervez eu, sunt un gentleman pentru care onoarea unei femei rămâne sacră. Și termină cu fleacurile! În timp ce eu voi tenisa cu D. Chemugle, te duci expres în sat și telefonezi la Agenția Eden-Coasta de Azur din Antibes…

— Ca să zic ce, mă rog?

— Ca s-o întrebi pe baborniță dacă Chemugle în persoană, mă auzi bine? ÎN PERSOANĂ, a închiriat vila *Rio Negro* și dacă tot el, per-so-nal, i-a dat cheile azi dimineață.

Intrarea gazdei noastre, cu rachetele pe umăr, pune capăt conversației.

CAPITOLUL II

De la primele schimburi, înțeleg că nu sunt pe măsura adversarului.

Trebuie să fie clasat în prima serie, Chemugle, joacă impecabil. Are angajamente fulgerătoare. Mingile lui sunt mult mai rapide decât reflexele mele, abia am timp să-l văd ridicându-și fărașul și mingea îmi și suflă pe lângă clăpăuge.

Mă las exoflisit în două seturi și-l câștig pe al treilea numai pentru că gazda nu vrea să mă umilească.

O oră mai târziu, ies din teren cu capul în jos și coada între picioare. Există o justiție, copii mei. N-ar fi fost drept să-i carambolez consoarta și, în plus, să-l pulverizez la tenis!

— Este adevărat că ai o dreaptă bună, mă felicită el.

— Nu glumiți vă rog, dragă domnule, fie-vă milă!

În timp ce ne ștergem, rumeg ciudățeniile vieții. Vrei sau nu, viața omului e plină de neprevăzut. Ți se întâmplă o groază de lucruri în foarte puțin timp, dacă stai să te gândești. Abia ieri afternoon aterizam la Cannes. Mi se arată o fată și mi se spune: nu-i o fată, este inamicul public internațional numărul 1, a se lichida! Lichidat! O fată, eroare de persoană. Mister… Camerista ei? Înecată la domnul care sunase în timpul nopții. Vreau să aflu coordonatele mușteriului: Chemugle, Elveția! Revin la vilă: cadavrul dispărut, domnule general! Mă reped la Neuchâtel. Pân' la noi informații, dragul domn Chemugle n-a lipsit din garnizoană. Dânsul joacă tenis în timp ce doamna își tapează tot ce-i trece prin apropierea chiloților. Toate astea în câteva ore, vertiginos!

Un coșmar cu zâne[6]. Ucid, pipăi, mă troscănesc. Béru la trezirea mea, cadou de dimineață…

Toată afacerea asta cu Hiena scârțâie rocambolesc, nu vi se pare? Dacă nu mă parașuta Bătrânul însuși pe urmele ei dacă n-aș avea încredere Oarbă în Chelios, mi-aș spune că-i o invenție tâmpită a unui jurnalist începător. Și cu toate astea… Bine, admitem, Hiena există! Credem, ca în alte timpuri, în puterea și îndrăzneala ei. Dar, mă rog frumos, ea urmărește

ce, în afacerea asta? Să aranjeze lichidarea Patriciei Sam-Hart? Ce-i trebuia, acestui prinț al tenebrelor, montarea complicată a unui număr incredibil de circ, pentru a implica un polițist francez în raderea bogatei americance; îl durea în cot de un asasinat în plus, pe number one? Nimic mai ușor de strivit decât o față cherchelită! Dovada, eu, noaptea trecută, improvizând, am reușit crima perfectă; dintru început toți au diagnosticat sinucidere. Atunci, pentru un profesionist al crimei dispunând de enorme mijloace… și ce nevoie ar fi avut să se transforme în Patricia Sam-Hart, nea Hienă? Mi se oprește-n gât, prieteni. La începutul secolului erau grămezi de cărțulii cu Fantomas și confrații, strecurându-se în orice personalitate: deveneau savanți, vampe, de Funès, călăi, șefi de gară, obrăznicături, cerșetori, gauliști sau histrioni.

Cu ce se mănâncă magicul Hienei ăsteia? E Zâna-Zânelor? Vrăjitorul Merlin? Are o herghelie de mături de cursă! Un aerodrom pentru covoare zburătoare! Se parfumează cu sulf! Și bagheta magică și-o ține în pantaloni? Vreau să știu, aștept, accept sfaturi autorizate. Eu, personal, bat câmpii. Mi s-a înnorat sub scăfârlie. Furtună de praf, în craniul meu.

— Pari preocupat, domnule dragă? constată partenerul meu, fericit în tenis (desigur și în amor, superfericiții lumii se recrutează dintre superîncornorați).

— Mă mir că nu mi-am revăzut asociatul, zic, în timp ce ne îndreptăm către casă.

— Unde s-a dus, dacă nu sunt indiscret?

— Să caute o cameră în sat, ne-au plăcut locurile. Și ne hotărâsem să petrecem noaptea aici.

— Dacă rămâneți aici, veți dormi la noi, decide Chemugle. Vă invităm, bineînțeles și la masă.

— Nu îndrăznesc să accept amabila dumneavoastră ofertă…

— Haida de, asta ne va face plăcere, Marysei și mie, mai ales că n-ai avut încă timp să-mi expui programul dumitale de distribuire. V-am provocat de la început, tenisul înainte de orice…

— Iar eu am avut lipsa de modestie să accept.

Gâdilăm umorul, dar absența Umflatului începe să mă tracaseze. E mai bine de o oră de când a dispărut. Doar dacă telefoanele funcționează ca și în Franța…

Mă schimb și, la întoarcerea mea în salon, complicele meu tot absent; anunț că plec să-l recuperez.

— Te va conduce Marysa! tranșează Chemugle.

Instigator la crimă, soțul! Sau un încrezut, sau un vicios care salivează la ideea că muierușca lui își dă poalele peste cap cu alții.

Protestez de formă, dar Marysa insistă și iată-mă într-un Chevrolet decapotabil, bleu-ciel la caroserie și alb frișcă la tapițerie.

— Unde mergem? întreabă frumoasa blondă ale cărei simțuri au o cifră octanică atât de ridicată.

— La poștă, zic, amicul meu voia să telefoneze la Paris pentru a lua informații despre tatăl său. Urma să fie operat azi dimineață. Ablațiunea inimii e încă extrem de delicată, oricât ar fi progresat chirurgia masturbo-onanistă…

Ea pilotează cu o singură mână. Cu cealaltă pare să caute un schimbător de viteză inexistent, rabla ei fiind automatică. Agilă, fina ei dreaptă nimerește coapsa mea, și când zic coapsă vă rog să rectificați tirul către șliț. O lacomă, o nesătulă, Dumnezeule mare! Nimfomană! Demolatoare de sănătate! Sugativă! Devastatoare de glande, pentru a rezuma totul.

Nu-i momentul să refacem numărul „țin’te bine, lansez trapezul”.

— Deseară, promit, fiindcă tot dormim la voi…

— Îmi placi, șoptește. N-am întâlnit încă un bărbat de forța ta.

— Mulțumesc, doamnă, mă copilăresc. Vă rog să mi-o treceți pe carnetul de note, la rubrica „observații”; vreau să turbe toți colegii.

Asta o amuză. Tii! e prima dată că râde…

— Formidabilă mașinuța asta, ești mulțumită de ea?

— Da, nu e rău.

— Mai aveți și alte mașini, presupun? insist neglijent.

— Soțul meu are un Mercedes negru, ca să facă serios; și

mai avem o 3 CV Citroën, pentru personal…

Nici vorbă de Cadillac negru în acest parc auto. Trebuie să conchid că cineva a închiriat vila *Rio Negro* pe numele Chemugle, dându-se drept el?

Să avansezi, ipoteză cu ipoteză, într-un labirint și să te rătăcești prostește, ar fi demoralizant, finalmente!

•

Când răzbim în strada-mare din Saint-Blaise, îmi sare-n ochi mașina închiriată de mine, oprită în fața restaurantului care excita papilele lu' Grasu' la venire. Înțeleg pe loc motivul întârzierii micuțului. N-a mai putut rezista, Béru. O forță peste puterile lui l-a expediat glonț în acest local al cărui meniu îi zgrebțina măruntaiele.

— Cred că amicul meu este aci, sărisem întâmplător peste dejun și…

— Dar de ce n-ați spus! exclamă Marysa, i-aș fi cerut lui Benito să vă pregătească ceva.

— Benito nu poate, totuși, să facă de toate, să fie și la bucătărie și la moară, îmi contrafac, cu măsură, o criză de gelozie.

Ea nici măcar nu roșește. Un singur, mai exact, un oarecare zâmbet cum zicea Baudelaire înaintea lui Sagan…

— Știi, pledează scumpa de ea, mă plictisesc într-un hal…

Hm, vezi bine, bombăne San-A. *in petto*. Nimic mai fioros decât să fii bogat într-o casă luxoasă, cu două nebunii de fetițe dulci, cu mașini, o piscină, un teren de tenis și tot bignitzul aferent… Las-o, draga mea epavă, că măcăne! Și când te gândești că lumea e tixită de oameni foarte săraci! Ce noroc pe ăștia să poată crăpa de foame, să soilească doisprezece într-o cameră, să adune resturi râncede și să se lase sodomizați în pragul adolescenței, așa, ca să mai astupe o gaură.

Încă la intrarea în restaurant focalizez o groază de lume, claie peste grămadă în mijlocul salonului. Sunt grupați, pe cercuri: civili, militari, chelneri, bucătari, femei, copii, fețe bisericești, notabilități, chelari, furnizori… Nimeni nu suflă o vorbă. O tăcere înspăimântătoare planează asupra acestei mulțimi înțepenite, exorbitate… Mă tem de o dramă, o

nenorocire, o catastrofă… Mașina noastră, acolo, în fața ușii… Ioc Béru… Această îngrămădeală…

Îmi despic drum prin mulțime, delicat dar ferm. Inima-mi face salturi până în gâtlej. Ce voi descoperi oare? Ce altă nenorocire mă va lovi?

Îmbrâncesc cu umărul drept… Apoi cu stângul… Gata: văd! Spectacolul își dezvăluie splendorile. Îmi fulgeră în ochi. Mă orbește. Atâta măreție, atâta generozitate. Este impresionant, este revoluționant. Béru, singur la masă, ca un comandant la cârma vasului pe jumătate scufundat.

Mai mânjit decât o sută douăsprezece scroafe. Terminând cel mai mare număr de bulimie din, totuși, prestigioasa sa carieră. Mâncăul secolului! Zace prăvălit în fața unei armada de farfurii goale. Este violaceu ca o degerătură. Ochii-i pendulează, hainele desfăcute, grăsime curgându-i pe bărbie, sos de roșii pe cămașă, în jurul buzelor și până la urechi.

Pălăria pe ceafă, colorată cu o lingură de sos bearnez. Pe revere sos de vin. Piureu de castane și în prohab; zeul ghiftuielii, o sublimă materializare a sațietății.

În fața lui, D. Facchinetti, patronul, un tip solid, grizonat, plăcut la fizionomie, holbează ochi năuci de stupoare și admirație. Stă drepți în fața clientului, cu mâinile evlavios împreunate, ca la biserică. Niciodată n-a văzut un conviv de o atare anvergură, cu asemenea capacități. Gângăvește:

— Toată pulpa de căprioară!

Un os elocvent, alb ca un schelet în deșert, se odihnește pe platoul gol, în tovărășia unei boabe amărâte de fasole strănutată de Grasu.

Malacul golește cel de-al patrulea clondir de chianti, operează cu unghia între dinți, extrage diversele resturi, le înghite definitiv și șoptește:

— Cred că dacă-mi aduceți o brânză fermentată și câteva pere Sfânta-Elena, putem pune capacul. Bun înțeles, dac-ați fi amabil să-mi cardești o butelcă de roșu cu brânzeturile, chianti-ul e la țanc, da' nu dăstul dă vârtos pentru delicatețea roquefort-ului.

Între două indicații, mâncăul înregistrează prezența mea.

— Helo, neamule, terminași partida de penis? Știi am venit icișea s-o sun pe baborniță, e mai intim decât la biroul de poștă.

Semnalizez din ochi să scoată aerofrânele. Realizează că nu sunt singur și înșurubează un zâmbet care se vrea șmecher și nu-i decât tâmp.

— Totul e-n ordine, acasă, mă anunță el, toți sănătoși, copiii sunt primii în clasă și a bătrână a câștigat o zecime la loterie, rambursată cu ultima tranșă… A propos de tranșă neamule, am halit una din cele mai dumnezeești mese din viața mea. Ți-l prezint pe amicul meu Facchinetti, care a binevoit să mă servească deși nu terminase pregătirile. Fileurile lui de biban, un hectar, frăție! Lasanele lui erau într-un hal de perfecțiune gratinată c-am băgat șaisprezece la ghiozdan. Nu mai vorbesc de spaghetti și de ravioli, nici în călcâiul cizmei italienești nu găsești ceva identic; nu insistez nici asupra copanelor de broască cu cremă, nici asupra cocoșului cu chambertin, dă care numai la Dijon am mai degustat, sublim; da' un' votez felicitările mele entuziasmate, e la picioarili-dă-porc-cu-sos-madera. N-aș crede să aibă mai bune nici în paradis.

Majestatea Sa lăcrimează, râgâie, își golește paharul, înspăimântat ca explozia emoțională să nu-l deshidrateze și reia, adresându-se direct amabilului restaurator.

— Adaug bravo pentru pulpă; să nu crezi cumva că n-am apreciat-o; m-am esplicat cu ea mai calm pen' că primele elanuri ale apititului să potoliseră.

Mă introduc cu forța în discursul academicianului:

— Zi-i, boa, nu ți-e rușine să faci acest număr deșănțat de ghiftuială printre oameni atât de drăguți!

Face o mutră…

— Tre' să-nțelegi… Ascultă San-A., știi mai bine decât mine, că nu-s bun la nimic dacă-mi chiorțăie mațele!

— Nota de plată, vă rog! mă adresez patronului.

Transportat de entuziasm față cu performanțele halucinante ale clientului său, restauratorul zice că e gratis. Întreabă doar dacă Béru nu-i cumva liber duminecă. Ar vrea să-l angajeze pe

post de atracție. D. Facchinetti garantează că, un număr ca ăsta, ar căpia populația din împrejurimi, plus turiștii. Sam, de la Pontchartrain, cu găinile lui savante, poate închide taraba. S-ar organiza servicii de autocar, special pentru amatorii de senzații tari. El va bombarda cu afișe comunele învecinate, și va asigura, contra cost, colaborarea presei locale… Nimic nu-i prea scump într-o ocazie de excepție. Publicitatea este sufletul comerțului. Ce-i oferă lui Béru? Zece la sută din excedentul cifrei de afaceri verificat de un contabil autorizat! El, Facchinetti, va furniza câteva zeci de feluri, tot bicarbonatul necesar și va suporta cheltuielile ocazionate de curățatul hainelor. Numărul s-ar desfășura pe o estradă, în fundul sălii, în preajma unei fântâni cu jeturi luminoase, multicolore și excitante pentru facultățile diuretice. Pereții salonului vor fi decorați cu drapelele elvețiene și franțuzești și, în timp ce Grasu va înfuleca, un pick-up va cânta marșurile militare ale celor două țări.

Îi spun acestei ființe binevoitoare că vom studia oferta, Béru promite că, în orice caz, va veni „să-i facă" revelionul. Va putea, de exemplu, să înghită în întregime o curcă premiată la un concurs special instituit, cu zece kile de castane garnitură. S-ar începe, firește, cu niște cârnați pe varză, s-ar putea continua cu fileuri și apoi frigărui de oaie. La sfârșit, curca, urmată de torturi suprapuse.

Șarmanta Dnă Chemugle se amuză copios. Scumpa de ea. În fine nu se mai plictisește. A găsit tovarăși de distracție: un superamant{7} și un superbufon. Ce-i mai trebuie, pentru a-și picanterisi viața, unei femei cinstite?

Îmi remorchez cu poticneli amicul prea greu și prea plin. Strânge în trecere mâinile care i se prezintă spontan, este foarte important, foarte dom'le președinte, după un discurs răscolitor.

— Vă mulțumesc că ați venit, zice el fiecăruia. Drăguț din partea voastră… La revedeală, amici!

Uf, iată-ne afară.

— Te las să pleci singură, dulce prietenă, îi spun Marysei, nu cred că asociatul meu e în stare să conducă…

Mașina închiriată geme din toate pernele, amortizoarele și arcurile când reușesc să îndes în ea o parte din Béru, îndopată, îndesată de cărnuri, legume, broaște, macaroane și alte chestii înecate în vinuri bicolore. Pe față, pântec și buci, pielea Malacului este în pragul auto-exploziei! Îi bag și mai greu, unul câte unul, țurloaiele în căruță.

— Ai telefonat la Agenție, butoi nespălat?

— Chemugle a închiriat prin… hâc… corespondență… Și șoferul… hâc… lui… hâc… s-a dus să restituie cheile dimineața… hâc.

Deci totul a fost o mișculație. Cineva s-a servit de identitatea bravului amic Chemugle. Mda, dar pentru a se putea da drept el, trebuia să fi știut că onorabilul și-a contramandat descinderea anuală la Cannes, cu ocazia festivalului. În consecință, cei ce au închiriat vila *Rio Negro* cunoșteau programul tenismanului. Sunt dintre apropiați, nimeni n-ar împrumuta coordonatele exacte ale unei persoane necunoscute. Deci, este util să frecventăm *Vigilența.*

Raționamentul sună mai corect decât o tobă spartă. Riscăm să aflăm chestii interesante.

Reușind să închid portiera, odată încărcătura Bérurasiană desăvârșită, ocolesc capota față, direcția volan. În acest moment precis, în urechi îmi scârțâie acid{8} frânele unei mașini surmenate. Mă întorc prea târziu! Către mine, peste mine, lansată terifiant, fulgeră capota gri metalizată a unei limuzine. Sunt blocat de propria-mi caleașcă. Imposibil să evit șocul. Încerc, reflex disperat, să plonjez deasupra capotei mele, când mă seceră o durere atroce în spate. Mă asurzesc scrâșneli de tablă răsucită, de sticlă spartă. Mi se taie respirația. Mă întreb dacă nu degust ultima înghițitură de oxigen din viața mea. Hăpăi degeaba, nimic nu mai intră în suflători. Mi se anchilozează mâinile, picioarele și restul. Îmi simt capul rece, vederea tulbure și retina inundată de șiroaie purpurii. Ultimele chestii care mi se sparg în cap sunt, de bine de rău, câteva constatări: „Acesta este un accident”. Un Jaguar m-a exoflisit. Curios, am reținut, imprimat pe mine, ornamentul capotei.

Această felină… Această felină cromată.

Luciditatea mi se scurge ca apa dintr-o cadă fără dop.

Undeva, departe, oamenii zbiară. Un claxon înțepenit emite urlete continui, preludii la prăbușirea mea în neant. Mă prăbușesc…

CAPITOLUL III

Bineînțeles – mă știți doar – primul lucru pe care-l întrevăd când re-ajung la linia de plutire, este o frumoasă pereche de fese feminine, desenate elocvent sub un halat de culoarea cerului.

Încerc să vorbesc, dar moara mea de trăncănit e blocată. Închid ochii și mă concentrez. Un concentrat de automat. Îmi zic că am aerul de a respira: că, oricum, nu mai sunt în stradă, ci într-o cameră și că, dacă am reușit să consum oxigen, pe durata transportului, suflătoarele mele funcționează. Vreau să mă mișc, dar nu ține. După părerea mea am devenit de plumb, sau am fost îmbrăcat într-o frumos cizelată armură din fontă. Aștept puțin ca toate acestea să se ordoneze. O amețeală profundă mă basculează iarăși în golul aceluiași neant pietrificat. Zac. Las să treacă timpul. Gândurile mele susură, subțire firicel de luciditate, între stâncile subconștientului{9}. Încântătorul fundulеț care mă face să visez, stângaci, la linia albastră și ondulată a Vosgilor, descrie o întoarcere completă. Tii! deci am deschis obloanele? Văd fațada, un decolteu excelent mobilat și printr-o minusculă deschidere a halatului sus-amintit, văd un fermecător chilot roz brodat cu dantelă albă. Este fugitiv, dar ochiul infailibil și experimentat al iubitului dumneavoastră comisar a înregistrat.

Un efort de prezență îmi permite să zăresc subiectul deținător al decolteului și chilotului cu dantelă. Acest subiect, cred că presimțiți și voi, oricâte voaluri vă umbresc inteligența, este o subiectă. O subiectă frumoasă, blondă, cu

un obraz roz, ochi albaștri și o pereche de țâțulici care forțează stima. Ea remarcă fiorul înscris, pe mutra mea, de atracția ei și se apleacă peste mine.

— Mă auziți? murmură dulcea copilă.

— Mult mai mult de atât: te văd, reușesc eu să bolborosesc.

Nu reacționează. Frumoasă dar nu extrem de isteață. Nu le poți avea pe toate. Bogătașii sunt burtoși, celebritățile au chelie, oamenii frumoși sunt proști ca noaptea, oamenii veseli sunt triști, oamenii cu uniforme, galoane și decorații sunt de compătimit. Uneori, notați totuși, întâlnești pin up boys inteligenți și miliardari, dar presupun că ăștia trambalează un sculament tenace sau că și mai rău – n-au decât o virgulă în locul bituznorului cu injecție directă, și culmea, prăpădita de virgulă este imprimată în italice.

— Vă doare? întreabă fătuța.

— Nu foarte, constat, destul de satisfăcut de aceasta.

— E datorită injecției, pesimizează ea, lăsând astfel să se înțeleagă că acalmia va fi de scurtă durată.

— Unde sunt?

— La clinica doctorului Plakapar.

— Grav?

— Nu știu; vorbiți cu doctorul.

Încerc să mă mișc, dar, precum zicea unul, dacă nu cumva fratele său mai mic: zadarnic: sau, mai bine, za dar nic, sau chiar, în zile bune, după o triplă injecție cu fosfor: za darnic. N-o luați la fugă fraților, încerc să deblochez supapa. Încerc să-mi deblochez proza, s-o oblig să dejecteze, altfel se constipă, și nimic nu-i mai sinistru decât o literatură constipată.

— Ce am? mă interesez amabil, având în vedere că, din politețe, m-am preocupat întotdeauna de sănătatea mea.

— O fractură de bazin, alta la piciorul drept, luxație la umăr, ușor traumatism cranian și trei coaste rupte.

— Numai atât?

— În lipsă de altceva, bune și astea, răspunde din pragul ușii fetișcana. Piruetează grațios și, în plină mișcare, îl percutează pe Bérurier care tocmai își propunea să intre.

— Ușurel, comoară dulce! strigă Valorosul, norocul tău că amortizoarele mele de slănină sunt dublu ranforsate, altminteri îți striveai bunătate de sânișori.

Chicotelile comorii dulci se pierd pe coridor.

— Ce face prietenul meu? se îngrijorează Maiestatea Sa.

— Se bălăngăne ca o epavă ruginită.

Maiestatea Sa se extaziază:

— Oh! și-a repus fuzibilele!

Se apropie de așternut și se prăvale, totuși prudent, pe un scaun din tuburi de oțel.

— Bătrâne! Fira-i să fii, măi bătrâne, Dumnezeii ei de viață, îngaimă el; ai băgat în mine palpitații cu lopata, mama mă-sii. Păreai un nenorocit de manechin sărit din balamale…

— Ce s-a întâmplat, Grasule! gem eu.

— O fiară pe patru roți, un Jag. În plină viteză, caltabosul dreapta față i-a explodat, șoferul n-a putut să mai dreseze direcția, ne-a persecutat{10} ghiulea în bară și tu la mijloc…

Vreau să pun alte întrebări, dar Béru se animă și vociferează:

— Când te-am ginit lat pe șosea, țeapăn lemn, am vrut să gâtui tomobilistul. A sărit Facchinetti să oprească ezecuția pă cum că cauciucul englezoiului să feștelise. Am verificat, era mortibus, Dunlopul lui. Eu nimic, că dacă l-a bulit șocul, da să vedea că rulase pă jantă, era complet boțit. Să-l fi văzut pe driver: al naibi de Comoționat, i se urcase la cap sângele rece. „Aoh! Aoh! ridica brațele, nu sunt finofat”. Mai adăuga și alte chestii, dar în engleză. Eu, engleza, dacă m-ai scos din snack bar, hot dog, eggs and bacon, whisky, yes și biftek de bou nu mai e pă lungimea mea dă undă.

— Cine-i tipul? întrerup eu.

— Stai așa i-am luat cordoanele{11}.

Extirpă din buzunarul său un meniu de la *Boccalino* îndoit în patru.

— Mașina este un Jaguar, proprietatea lordului Ganist, domiciliat în Cranbourn Street 35, Londra W.-C. 2.

Grasul clatină capul.

— Asta, zice el, asta-i tipic englezesc să-ți treci numărul

closetului pă cartea de vizită. W.-C., spune și tu! Ie ca și cum s-ar specifica, în pașaportul meu, că am privata echipată de Jacob și Delafon. Mă rog trecem peste asta, Jag-ul era condus de șoferul lordului, un numit Mac Kekett. De altminteri, termină Dolofanul, poliția din Saint-Blaise a făcut procest verbal al accidentului în bună uniformă.

— Grasule, melancolizez eu, se pare că sunt schilodit nasol de tot. Până mă lipesc la loc, Hiena o să aibă puișori.

— Tomnai am sunat să-l pun în curent pă Bătrânu, se destăinuie prietenul meu pe care, remarc în trecere, emoția l-a trezit total; el zice că să pipăi urmele și să miros indiciile cu colaboraționismul lui Pinaud pă care-l trimite să mă secundarizeze. Chelul întreabă dacă ești transportabil. Doctorul zice nu. Cică ești mai gipsat decât statuia din sufrageria mea care reprezintă un rahat danez. Atunci Bătrânu a cerut, dacă te simți în stare să ne dai directive pentru… în ce privește ancheta.

— I-ai povestit moartea negresei?

— Da. L-a pasionat mai ales bâlciul cu șterpelirea cadavrului. Nu-i văd bine pă sticleții dă pă Coastă, dacă nu găsesc furgoneta. După el noi ar trebui să limpezim, în Elveția, relățiile lu' Chemugle. Bossul crede că jucătorul tău de penis ie un fraier dă numele căruia să folosesc niște unii mai șmecheri din umbră.

Tace pentru că se ciocănește în ușă.

Ca prin minune Dl. Și Dna. Chemugle se decupează în ancadramentul de la puerta.

— Domnule dragă, acum am aflat de acest accident! Este absurd! E de necrezut! Este…

Și trăncăne, trăncăne, regele reverului din vole.. Ea mă privește înduioșată, decepționată de asemeni să vadă un partener de inestimabilă valoare (mulțumesc pentru el), redus la stadiul de impotent. Își promisese partide regale și nu-i mai rămân decât bucățelele: valetul și chiuveta. Finalmente treaba ei: la război ca la bătălie, nu-i așa?

Mă cuprinde o lentă toropeală. Îi aud, dar nu mai reușesc să înțeleg ce chestii liniștitoare și amabile îmi spun… Probabil

am fost prea medicamentat.

Dorm, fără îndoială un somn artificial, dar care n-are ce strica.

•

Nu pot să vă spun durata – nici măcar aproximativă – a hoinărelii mele în lumea viselor.

Viața, când începe să se împleticească, nu mai înseamnă nimic. Un fir de uree, un strop de diabet și te pomenești făcând amor cu cârjele! Nu știu ce filosof, sau care portăreasă (în general ăștia se întâlnesc pe tărâmul meditației) a zis: „Suntem atât de puțin". Habar n-aveați? Mă bucur că vă îmbogățesc cunoștințele.

Cred că barca mea plutește descumpănită de câteva zile, pe undele negre ale inconștienței (bordel complet, dau în poezie). Am momente de revenire, dar abia ajung la suprafață și mă afund din nou, ca delfinii, de pe creste în adâncurile mărilor albastre care leagănă stele. Sunt alimentat… Se deschid uși… Îmi parvin curenți de aer și voci. Nu-i neapărat dezagreabil. Alții au preluat, grija vieții mele. Nu mi-e rău. Mă las țesălat, ferchezuit. Ambiția supremă este să ai o moarte confortabilă. Coborâre lină către necunoscut, cu mutre compătimitoare care se încăpățânează să zâmbească, asigurându-te că nu-i nimic, că o să treacă, că e normal, că doctorul a stabilit: vine de la granule, și că, apoi… Ce sfârșit va avea San-A. al vostru? Dar voi, bandă de nărozi? Ah ce frumos, concertul ultimelor noastre suspine! Credeți că-i mai melodios decât un concurs de pârțuri într-un liceu de provincie? Dac-am încerca să nu ne supunem? Trebuie să existe o ieșire din acest afurisit mausoleu! Un mijloc pentru marea evadare? Am impresia cum că noi oamenii ne-am resemnat prea ușor. Ne-am dat bătuți prea repede… Bine, a suflat toamna până și în grădina Edenului. Dar primăvara continuă aiurea, ajunge poate să schimbi emisfera. Azi, mâine, când vom cosmonauta cu grămezile, vom avea big surprises. Se vor găsi niște căpoși să aterizeze pe o planetă îndepărtată pentru a o descifra… și apoi timpul va trece; timpurile vor trece și bărbații la care fac aluzie vor fi tot acolo, neschimbați, aceeași ca în clipa

debarcării. Vor termina prin a-și da seama că au devenit nemuritori, în noua lor lume; ce mai moace, doamnelor și domnilor! Pariez că vor intra în panică și vor munci pe brânci să caute mijlocul de a se mortaliza la loc; laboratoarele vor experimenta febril. Se vor oferi recompense. Fițuicile de senzație vor titra pe pagina întâi că un soi de mag ar fi găsit mijlocul de a muri, că în orice caz el ar fi pe calea cea bună; se va găsi, nu disperați, și antidotul pentru virusul eternității.

Nu există voluptate mai mare decât să pierzi noțiunea timpului; dar e perfid ca senzație. La prețul la care s-au ridicat secundele noastre, mi se pare criminal să le lăsăm să se prelingă în afara noastră; vouă nu?

Iată de ce, într-o perioadă de semi-conștiință, îmi țin, cam șontorogind din intelect, următorul raționament: „San-A., ți se bagă droguri ca să ți se ia durerea. Dar luându-ți-se durerea, ți se retrage percepția. Și nu pe cea la care plătești impozitele! Ai început să te scufunzi băiete! Cerebelul tău se apropie de punctul mort. Ți se blochează direcția, ai s-o rupi în soartă, ratezi sigur la viraj. Trebuie să reacționezi, copile. Gândește-te la măicuța ta, la bătrâna ta măicuță…

Un halo bleu… O voce blândă.

— Poftim înghite!

Două degete mirosind a eter, reci ca fructele în sirop, îmi cască buzele și depun în gura mea două minuscule pilule. Mi se pune un pahar în mână și sunt ajutat să ridic brațul. Cuibăresc, reflex, cele două drageuri sub limbă. Îmi beau paharul. Simulez o înghițire delicată. Gâl-gâl!

Mi se reia paharul.

— Odihnește-te!

Bravo, inimioară. Închid ochii. Aud ușa zăvorându-se. Întorc capul pe o parte și scuip oușoarele pe care ciudata păsărică mi le-a ouat între buze. Cu o mie (nu-i adevărat, am numărat: nu erau decât 874), cu opt sute șaptezeci și patru dificultăți, deci, strecor pilulele într-o găurică din perna mea. Ouăle cu fulgii, nu-i așa?

Să vină durerea, durerea vie! Aștept cu dârzenie. Un gen de rugăciune pe dos îmi iese din suflet: „Doamne, fă-mă să sufăr!

Zăbovesc, supraveghind manifestările cărnii mele. Nu prea are aerul că se sinchisește. În mare, nu mă jenează decât respirația, urmare a cotletelor ciobite. Și, mai ales, gipsul mă trage oribil de picior. Adică de părul cotonoagelor. Pariez că ăștia mi-au cimentat ghitara fără să mă radă. Și lațele, puteți fi siguri, nu-mi lipsesc. Sunt abundent păros, doamnele mele. Dacă mi s-ar tunde toată vegetația de pe și dintre picioare a-ți avea cu ce să-l deghizați pe Yul Brynner în Louis XIV.

După părerea mea o să dau de dracu când mă vor decărăpăci gogomanii ăștia…

Noapte totală.

Oricât aș căsca felinarele, e negru. Sau aproape. Doar o impostă, deasupra ușii, lasă să se întrezărească un dreptunghi de lumină albăstruie. Perdelele ferestrelor sunt trase. Ciudat… Ce este ciudat? Stați așa, să-mi spăl puțin creierii. O senzație, în străfundurile auzului meu. Cine are urechi de auzit, să audă! Cina urechi de auzit! Cine urechia de auz! Ci Urechia… Îmi deraiază gramofonul. Mă răsucesc către lumina bleu… Imposta, telegraf, telefon. Și totuși de acolo, fără jocuri de cuvinte, vine lumina… Vara, faunii… Pentru Dumnezeu, agață-te, San-A., ce naiba! Agasant, acest derapaj constant al spiritului. Bat câmpii. Un cuvânt atrage după sine o salvă de idei bizare, de imagini disparate… Stai, stai… Ziceam: Adevărul va veni prin impostă. De ce? Când voi afla, rățoii mei, ceața se va ridica. Ia să vedem, de unde-mi vine senzația că trăiesc ceva anormal? Ceva ce n-ar trebui să fie *or not to be, forget me not, tubib*! Habib Bourghiba… Amibele… Țin-te bine, San-A., amice. Imposta… Post de ajutor, Primele ajutoare pentru răniți. A da, ajutor! Ajutor! Așteptați-mă, m-a străfulgerat, apoi s-a dus dracului, dar se va întoarce. Imposta… impostorul! Imposta este importantă!

Chestia se cristalizează. Detectez ce șchioapătă. Când mi-am venit în fire, întâia oară, acu câteva momente, acu câteva zile, nu mai știu, *nu era nicio impostă deasupra ușii*! Îmi adun amintirile. Nicio îndoială… Sunt sigur de mine. Nicio impostă. Deci mi s-a schimbat camera. Nu am avut habar de nimic. Nici cea mai mică cunoștință. Transportul fără senzații.

Excepțională descoperire, ei și? N-ai de ce să-ți pui mintea pe bigudiuri pentru asta, n-ai de ce-ți bate cuie-n cap! Adormi la loc, San-A. Forțează refacerea! Oasele rupte? Se vor lipi, ai mai mult calciu decât îți trebuie. Dacă părul ăsta afurisit… Devine de nesuportat. Care somn reparatoriu? S-ar zice că mi-au băgat țurloiul într-un butoi plin de furnici. Mișună, ciupesc, gâdilă, suie, zgârie, rontăie, râcâie, răzuie, roade, rotește, gravitează, învârtește, în-vârti-i s-ar! Nu dureros, mai rău: insuportabil! de nenumărate ori am fost torturat de spioni, contra-spioni, tâlhari, polițiști străini, sadici, erotici, germanici și alții: n-am vorbit. Dacă ar ști, prea cuviosii apostoli sus-citați, că ajungea să mă gâdilicească puțin pentru a mă face să mă sui pe pereți, și-ar da șuturi în fund!

Aș fi preferat să-ndur dureri savante: foreza dentistului, tije de bambus sub unghii, scurt-circuitul, picătura chinezească… Dar aceste fire de păr, această acupunctură frenetică! Fie-vă milă! Pipăi marginea patului, după sonerie. Nu-i! Dar în camera cealaltă exista. Strig. Vocea mea pare caraghioasă și slăbănoagă. Seamănă cu un behăit de oaie pierdută în ceață.

— Vă rog! chem eu.

Dar vai, nu vine nimeni.

Caut în jurul meu o chestie cu care să lovesc podeaua. Nu găsesc nimic. Camera este cufundată într-o penumbră intensă. Mă agăț de barele patului de fier pentru a opera o tracțiune, pentru a încerca să-mi schimb poziția. Risc să-mi demolez carcasa de gips, dar mi se fâlfâie! În definitiv n-au decât să mă renoveze mai târziu. Dacă Béru ar avea good ideea să treacă pe la mine. Unde mă-sa-i împăiatul ăsta unsuros? Devin nedrept, feroce. Îl blestem pentru absență.

Iată-mă semi-așezat pe pernă. Scăfârlia bubuie ca o uzină de armament în seara mobilizării generale. Înghesui uluială peste uluială. Știu că voi găsi; dar ce dracu caut? O clipă, să fixez măcar una din ideile încrucișate! Ah da: mă minunez că nu mă doare nimic. Un tip cu oasele ferfeniță urlă de durere când se mișcă. Eu, în afara mâncărimilor infernale, consecutive floacelor gipsate, nu simt decât oarece dificultăți respiratorii… *That's all*!

Totuși nu pot fi sub efectul unor calmante pe care nu le-am înghițit… Așadar…

Apuc partea de sus a carâmbului de cizmă, cu amândouă mâinile. Trag de ea ca un smintit încercând, cu mușchi încordați, s-o rup. Apă de ploaie, fasolea asta nu se lasă dezghiocată. Sunt lac de sudoare. Craaaac! Re-craaac! Sfâșii zece centimetri. Gipsul care-mi strânge bazinul mă jenează teribil, îmi paralizează mișcările. Manevrez cu fundul până-mi alunecă labele în afara patului. Aștept oribila durere care trebuie să urmeze. Nu se petrece nimic. Tentez imposibilul: să mă ridic în două picioare. Reușesc. Mă înec de surprindere, sughit, îmi curg balele. Visez, nefertizez? Delirez într-un leșin prelungit? Aiurea… Slăbănog, da, cu piciorul rupt, nu. Oficial!

Șchiopătez de-a lungul patului, către celălalt capăt. Micul panou de fier pe care se fixează graficul temperaturii e acolo. Sunt scrise medicamentele înghițite și orele la care mi-au fost administrate. Atât. Mă bălăbănesc de la polul nord la polul sud. După grafic, constat că sunt aici de trei zile! O veșnicie! Smulg panoul, îl rup și-l avansez la gradul de fierăstrău. Atac gipsul care-mi strânge bazinul și nenorocita de cizmă… E un travaliu care consumă câteva ceasuri lungi.

Rareori, o treabă, m-a istovit în halul ăsta. Suflu ca: foalele unei potcovării, o focă, un bou, un steamer{12}… Fac pauze dese. Mi-e sete. Vertijuri… Vestigii. Camera se leagănă cu mine, halucinantă mișcare de rulin. Ușurel San-A.!

Nu forța nota, amice, păstrează rezerva, vei avea nevoie de rezerve.

În sfârșit blindajele mele zac la pământ, resturi monstruoase de crustacee atediluviene.

Piciorul drept îmi sângerează. În frenezia mea, odată cu gipsul, am smuls și părul de pe țurloi. Sunt epilat pe dreapta. În plus, piciorul nu-i mai utilizabil decât un ciot de celuloid. Mă îndrept șontâcăind către pervaz, vreau să văz unde mă găsesc. Cu un gest nesigur dau la o parte perdelele.

În dosul lor, teribil, solid și neted, un perete.

Nicio fereastră, perdelele au fost puse numai pentru a crea iluzia de fereastră.

CAPITOLUL IV

Rămân mască. Mă ciupesc, mă reciupesc, mă îndoiesc de mine.

Nu cumva visez, totuși?

Mi s-a întâmplat, odată, demult, să am un coșmar. Mă zbăteam împotriva fantasmelor, a senzațiilor confuze, ieșite din nu știu ce colțuri obscure ale gândirii… Intensitatea coșmarului provenea, de fapt, din incertitudinile mele.

Pipăi peretele văruit. Nu este și n-a fost nicio fereastră. Clar și definitiv, fără nicio fisură, un zid normal din cărămizi cimentate.

Mă palpez… Nicio durere. Nimic rupt. Îmi privesc carcasele de gips împrăștiate pe parchet. Ce vis e ăsta? Bun, mi s-au băgat droguri în doze de cal. Mai delirez? Visez, doar, că am scuipat pilulele, că mi-am tăiat gipsul, că am tras perdelele și că nu există nicio fereastră?

Voi descoperi la trezire, durerea, ferestre cu vitralii, lumina zilei și peisagii?

Cât poate dura starea asta? Privirea mi se întoarce către impostă. Are o pânză de păianjen, lumini albăstrii…

Nu, domnule, sunt, totuși, lucid, amețit, epuizat, buimac, dar lucid. Încerc să-mi mișc piciorul așa-zis rupt și reușesc cu mare trudă. Trei zile imobilizat și iată-l punct mort. Corpul se abandonează repede, nu trebuie uitat asta. E obligatoriu să-i supraveghezi zi și noapte manometrul, presiunea, tensiunea, coagularea, copularea, combustia, constituția, intersecția, flora, afonia și etcetera. O ghitară gipsată trei zile, devenită supragreutate, străină de tine, un țurloi degipsat, te obligă să-i redeprinzi funcțiile, să-l reeduci, să-i amintești ce a făcut decenii în șir! Cei ce nu cred în precaritatea speciei să se mai gândească. Nu-i cazul să vă amărâți, vă subliniez incoerența, importanța constituției noastre șubrede, pentru a vă incita să profitați de provizoratul vostru, pentru a-i maximaliza durata.

Îmi ating nenorocitul de țurloi. Degetele mi se înroșesc de sânge. Dați-o dracului! Ăsta nu-i vis. Îmi cunosc sucul propriu!

Mă îndrept spre ușă sărind ca un cangur (atâta doar că acest animăluț se folosește de coadă pentru a-și face vânt, câtă vreme coada mea, dacă-i pot zice așa, are alte întrebuințări). Voi striga, voi cere socoteală… Apuc clanța, dar aceasta ignoră solicitarea mea. Adicătelea? San-A. încuiat în camera sa? Nu, dar ce-i aici, Sing-Sing? Zgâlțâi ușa, bat în ea, în van. *Nobody*! De rândul acesta, mă convoc de urgență pentru un consiliu de război. Îmi spun textual asta: „Colonele (un grad în plus, un grad în minus, ce importanță?) ori, în ciuda concluziilor tale intime, profunde și viguros stabilite, visezi, în care caz va trebui să te trezești în mare viteză; ori nu visezi, și atunci va trebui să ieși de aici în și mai mare viteză.” Iată ceva clar, net, energic, energetic, precis. Am făcut bine să mă exortez militărește! De altminteri mi-am trântit astea pe un ton care nu admite replică. Tăios! Dacă nu m-aș asculta subito, presto, aș fi obligat să mă traduc (eu care sunt deja în atâtea limbi) în fața unui consiliu de război, să mă condamn la pedeapsa cu moartea și să mă împușc personal (problema, în cazul de față, rămânând lovitura de grație).

Dacă vă mai amintiți, subsemnatul, când găsește o ușă închisă gândește instantaneu la sesamul său.

Țoalele mele! Repede!

În cameră există un dulap de lemn vopsit care se deschide perfect dar inutil, fiind tot atât de gol ca bagajul științific al unui sergent de stradă. Deci, dacă-mi permiteți să rezum cazul meu: sunt încuiat într-o cameră necunoscută, cu unic veșmânt o vestă de pijama prea mare, cineva a vrut să mă facă să cred să sunt grav rănit, am fost bombardat cu medicamente doar ca să trag pe dreapta.

Cât văd cu ochii numai semne de întrebare, mai dese decât spicele de grâu în câmpia Beauce. Sunt pasat, mai buimac decât Sfântul-Lazăr, după ridicarea din morți, din mistere în enigme și din stupefacție în incredulitate. Cât o să-mi reziste capul, pocnit de toți pereții? Vă rog frumos nu răspundeți toți deodată!

Ei, aici intervine calitatea majoră a minunatului vostru San-Antonio, dragele mele donșoare și scumpe doamne:

adversitățile îi concentrează și încordează resorturile. Prețiosul dumneavoastră comisar s-a născut pentru luptă și victorie, cu sau fără voia editorului, lucru amplu demonstrat în toate cărțile mele. Plecați de la perceptul următor, dacă nu vreți să vă înecați în rahatul fundamental al scepticismului: tot ce inventează un om, poate fi realizat. Omul este precedat de gândire tocmai ca să o ajungă din urmă. Trupul însuși, câinele nostru rău, nu trebuie ținut în lanț. Țipați la el: mușcă-l mă! Și să vedeți cum se înfige, cum o ia înaintea închipuirilor inteligenței și cum le desăvârșește din instinct. Bravo, animalule! Bravo trupușorule! Firește, trebuie recompensat: să zicem un chateaubriand bearnez și exerciții de ridicat drapelul pe muntele Venus. Trebuie să îndulcești trupul, cum dai zahăr câinilor savanți, mai ales dacă ești diabetic.

Numai că mandea, lipsit de toate, cu un bulan aproape uscat, galopant anemiat în trei zile de așternut și o cantitate monstră de tranchilizante violente, sunt bun de ceapa ciorii. Nici pomeneală să dărâm ușa catapultându-mi trupul! Imposibil să scarpin broasca sub coadă, încuietoarea se blochează din exterior. Deci: răbdare, șiretenie și judecată.

Adun molozul și-l trântesc sub pătură. Este A.B.C.-ul meseriei, cum zicea un popă celebru căruia i-am uitat numele. Toți pensionarii cu gratii la dormitor au practicat, înainte de uscheală, șmecheria asta. Volumul corpului! Să se creadă că ești acolo, la nani și că dormi cu pumnii strânși în timp ce fugi la o curvă credincioasă sau în America de Sud. Înainte de a termina punerea în scenă, recuperez pentru orice eventualitate cearșaful. După care mă dedau la un exercițiu de cultură fizică destinat să-mi scoale piciorul din morți. La început acesta face urât, articulațiile sunt deja ruginite și îmi revine. Mă masez, mă malaxez, mă relaxez, mă mușchii fleașcă, dar progresiv o oarecare suplețe împietresc, mă despietresc. La capătul unei ore de tratament, mă simt aproape ca de nichel și am o foame de fachir. Aș fi în stare să-l înlocuiesc pe înlocuitorul meu, gargantuescul Bérurier. Nu mă pot împiedica să evoc lista bucatelor de la *Boccalino,* mai ales picioarele de porc cu sos

madera! Mă gândesc la panouri-reclamă văzute în metrou. Varză cu carne fumegândă. Mai impresionantă decât o pânză de Braque, jambon cu vinișoare ca marmura roz, cârnați pe care o atingere de unghie i-ar face să explodeze…

Aștept, lângă ușă, santinelă perfectă la propria salvare.

Din când în când îmi ofer exerciții decontractante, cât să înlătur insidioasa anchiloză care-mi dă târcoale. Dumnezeule mare, cei care m-au sechestrat și m-au îmbrobodit se vor întoarce, fie și numai pentru a băga în mine alte doze anemiante…

M-am învelit în cearșaf și, sprijinit de perete, reflectez la acest incredibil. Căci ceea ce predomină în această aventură este aspectul ei „ciupește-mă, visez.” Accidentul meu un atentat? Deci Chemuglii, vârâți până-n gât în combinație. Și Grasu meu ce a devenit? Din fericire luase legătura cu Bossul, înainte să dispară. Presupun că, nemai având vești, Chelul va trimite cavaleria în ajutor, dacă nu cumva escadroanele galopează deja.

Bun, cum ziceam… Încerc să-mi organizez o mică proiecție privată a secvențelor. Bătrânul reperează Hiena. Îmi cere să-l lichidez. Misiune îndeplinită. Scuzați, doctore: am omorât o inocentă moștenitoare… A cărei cameristă neagră este înecată într-o piscină închiriată pe numele lui Chemugle. Și al cărui cadavru dispare către unde a dus mutu iapa! Chemuglii n-au părăsit Elveția. Soțul gândește exclusiv la tenis; ea, cum să-și expună intimitatea tuturor introspecțiilor posibile. Sunt, aparent, drăguți, nu mai proști decât media europeană. Ne primesc foarte bine, poate prea bine? În momentul în care trebuia să răspund invitației lor, un Jaguar înregistrat în proprietatea unui lord british îmi intră în osânză. Béru este formal: îi explodase pneul. Sunt condus într-o clinică. Clinica doctorului… Cum naiba zicea Béru că-l cheamă? Un nume ca o glumă proastă. Ah, da: Plakapar. Chemuglii vin să-mi exprime întreaga lor dezolațiune. Îmi pierd cunoștința. Și constat că n-aveam nevoie de gips.

Dacă, după toate astea, credeți că nu-i destulă acțiune, suspense și mister în cărțuliile mele, frecați-vă cu detergent

celulele până în străfunduri, daţi-vă cu aspiratorul circumvoluţiunile, ori descoperiţi farmecul lecturii în anuarul telefonic sau Mauriac, la alegere.

Mucezesc o lungă bucată de timp, în camera-celulă. Nemaiavând ceasul la mână nu vă pot da indicaţii mai precise, asupra duratei aşteptării mele, dar presupun că asta vă doare-n cot, deşi vă pretindeţi democraţi.

Mie mi se accentuează foamea, un pântec gol rămâne o catastrofă ireversibilă; din contră, suplеţea restului instalaţiilor mele se precizează, ultimii nori de aburеală care mă vătuiau se destramă.

Lumina albăstruie a impostei persistă… Ea scoate din neant patul de fier şi dulapul alb emailat. Văzută în plan general, această celulă e sinistră. Perdelele, mai ales, miloage şi inutile ca ochelarii negri pe nasul unui orb.

Dintr-odată, percep sonorităţi înfundate, ca cele pe care le-ar produce paşi într-un spaţiu boltit. Ştiu că vine cineva: că este pentru mine… Pregăteşte-te San-A. Ah, bătăuşule, luptătorule, îndrăzneţ de nevoie, chefliu solid şi rupător-de-gâturi, Bayard modern… Scuzaţi că mănânc ciuperci despre mine, oameni buni. Aşa-i când porneşti manivela: nu mai poţi opri înaintea apoteozei finale.

Scrâşnesc din dinţi.

Paşii se opresc net în faţa uşii. Zăvorul a fost bine uns, nu scârţâie. Un uşurel „piish, grotche” şi gata. Notaţi-vă pe carneţele. „Piish, grotche”. Am fost supranumit regele onomatopeelor scrise! Singurul zgomotist din literatură! Era un loc de ocupat în acest domeniu. Terminat: l-am găbjit eu!

Haida de, mă joc de-a orgoliul ca să vă amuz. San-Antonio nu-i nici el decât o cliţă printre altele, în antrepozitul de tâmpenii imprimate.

Uşa, care începuse să se deschidă, se deschide. Mă ascund pe mine şi cearşaful ţinut de patru colţuri, voloc pescăresc gata de lansat asupra unui banc de peşti. Se aprinde becul. Lumina prea puternică mă face să clipesc; de altfel, în halul în care sunt, totul mă face să clipesc. Intră o fată cu rotunjimile strânse într-un halat albastru. Poartă un platou cu seringi şi

flacoane. Avansează către pat unduind din crupă. Un San-Antonio de zile mari intră în scenă. Realizarea Alfred Hitchcock. Două acțiuni simultane, atât! Un șut cu piciorul închide ușa și gestul august al aruncătorului de sămânță imobilizează infirmiera în plasă.

Ea scapă platoul. Eu stâng din toate patru colțurile cearșafului. Ea se zbate; dă din picioare. O sportivă fără îndoială. Elveția este țara campioanelor de schi. O smucesc cât s-o neutralizez și, din mișcare, se răstoarnă peste tavă. Cioburi de flacoane… Strigăte sugrumate. Dulcineea râcâie frenetic solul cu pantofii de lac. Ca s-o calmez, încalec ferm. Efectiv după câteva clipe se potolește complet. Mă ridic, ea nu mișcă. Smulg cearșaful s-o contemplu pe miss înțepătură. O mutriță proaspătă merită vizionată în orice împrejurare. Fata este încântătoare, blondă, puțin grăsuță totuși. În câțiva ani se va legăna pe două picioare ca o rață îndopată, dacă mai apucă ziua aceea. Pentru că se impune o evidență: a mierlit-o. Dar total! Doamna osoasă cu coasa la umăr și-a făcut datoria. A curățat-o cu păcatele ei cu tot! Fața demoazelei e vag albăstruie. Buzele în special. Nu înțeleg strictamente nimic fraților. N-am răsturnat-o brutal. Capul ei n-a pocnit nici patul, nici podelele. Și nu din ședința mea de călărie putea să se sufoce. Nu mă trântisem pe sânii plini, deși ar fi fost mult mai plăcut, ci pe fesele cu care freca parchetul. Doar nu-și mutase plămânii în călcâie. Atunci? Surpriza mea durează până când descopăr seringa plantată în încheietura ei până-n prăsele. Întâmplarea (adăugată imaginației mele fertile) a vrut ca, în cădere și zbatere, dulcea copilă să-și fi înfipt acul în carne. Puteți avea încredere în mine, ceea ce conținea seringa nu era apă distilată. De aici rezultă că fără tresărirea mea de energie, urmare căreia am scuipat pastilele adormitoare, chiar acum când vă vorbesc, aș fi fost pe punctul să urc lipsit de echipamente alpine, peretele de nord al paradisului. Fulgerător, elixirul de viață scurtă al gagicuței. Cineva se temea că mă voi eterniza aici și a hotărât scurtarea sejurului…

Cum sunt ordonat, recomand sufletul său lui Dumnezeu și o întind fără să cer chitanță.

Ajung la ușă, o *open* ușurel și ochiul meu pre care, fără a ne teme de convențional, l-am putea califica drept exersat, se insinuează pentru a benocla dreapta și stânga, inclusiv vecinătățile și împrejurimile. Mă aștept să descopăr un culoar de clinică. Tămâie. Mi se prezintă o vastă întindere scânteietoare. Cel puțin o sută de metri în lung pe cincizeci lat, strălucește la lumina albăstruie a unui imens geamlâc. Ies din cameră și descopăr o aliniere de uși identice cu a mea. Culmea penumbrei silențioase. Trântesc ușa pentru a mă duce s-o deschid pe următoarea. Dă într-un vestiar mobilat cu dulapuri de fier. Inventariez numitele dulapuri, unul câte unul, unul mai gol decât altul, constatare care mă pocnește în moalele capului. Poate că domniilor voastre vi se rupe, dar eu sunt încă îmbrăcat doar într-o vestă de pijama. Firește, este încurajator, este bărbătește să ți se bălăngăne glorios fuduliile, dar, pe stradă, asta produce dezordine. Dacă nu găsesc urgent ceva care să semene de departe și de aproape a pantalon, risc să fiu ridicat pentru atentat la bunele moravuri ale dădacelor elvețiene.

Toate ușile dau în vestiare. Vestiare actualmente fără haine. Înțeleg, până la urmă, că sunt într-un patinoar. Această mare întindere lucioasă este gheață, frații mei.

Explorez, fără succes, trei încăperi înguste și goale, până ajung la limita unui început de culoar, în fundul căruia sclipește o lumină.

Ascult: liniște. Aud, înnebunitor în tăcerea densă, pic-picul unui robinet căruia îi sângerează nasul. În rest nimic. Pe vârful degetelor, ajung la încăperea luminată. Este un birou pempant cu pereți melaminați, mobilele scandinave și un compartiment dedicat dușului. Mă năpustesc pe o mobilă mare prevăzută cu uși culisante, cu brusca certitudine că voi descoperi acolo țoale. Ce mă face atât de optimist? Poate lumina normală, conferind încăperii căldură umană, senzația că-i locuită.

Trag de clanța cromată a culisantei. Un trening spânzură leneș pe cuier. Mă credeți sau nu, pe parabola mea de onoare, îmi vine la fix. Dacă-l cumpăram la Oscar, pe bulevardul de

Champigny, nu mi se potrivea mai bine. M-aș putea duce direct la o recepție la Elysée. Într-o fracțiune de secundă îl îmbrac. Uf! Dacă tot stai în picioare, într-un patinoar este imperios recomandat să-ți adăpostești, înainte de orice, forma cea mai explicită a bărbăției (pe care eu o alint Cocheta). Adevărat că piciorul meu drept mai șchioapătă, că pieptul mai emite câte o horcăială și că mă roade o foamete exagerat de excesivă, dar, în ansamblu, sunt în formă. Pe birou se găsește o trusă medicală. O explorez și, pentru orice eventualitate, iau de acolo o lanțetă tăioasă.

Și acum ce urmează?

O haină de damă, cu guler de vulpe roșie, zace pe spătarul unui scaun. O geantă se odihnește peste ea. Cu adorabila mea lipsă de pudoare, care scandalizează atâtea femei, bag mâna în sacul de mână și descopăr un permis de conducere elvețian pe numele de Elena Bellemote, care locuiește pe strada Micilor Francezi{13} în Môtier-Vully. Înșfac hârțoagele presto, odată cu cincizeci de franci elvețieni alăturați. Căutătorii de nod în papură vor obiecta că, în general, treningurile nu au buzunare, lucru la care le voi răspunde, cu maximum de simplicitate, că al meu are, e bine?

Pe aceeași cale îi voi ruga pe sceptici, anofelici, frenetici, gogomanici, pe pudici, anemici, aritmici, druidici, aiuristici și clicile lor, să nu-mi obiecteze mereu, să nu mă mai sâcâie, să se abțină să-mi tot despice firul în patru! Definitiv!

Dacă fac un nou bilanț (trebuie să-l faci adesea, când navighezi în plină ceață), adaug rezumatului meu precedent indicațiile următoare: am fost evacuat din clinică pentru a fi adus într-un palat de ghițată provizoriu închis; am fost puternic medicamentat, astfel încât să trăiesc trei zile în letargie și, la sfârșitul celei de a treia zi, o demoazelă durdulie avea sarcina să mă lichideze cu o injecție de perlimpinpin. Fără cap și coadă! Se continuă trambalările în țicneala cea mai totală. Mă înșel oare, mi-a scăpat ceva. Pe mă-sa! Când Béru a venit să mă vadă, mă găseam fain frumos într-o clinică, altminteri Grasu ar fi băgat de seamă. Este mult mai puțin pișicher decât o cremă de ras, dar nu suficient de tembel încât

să confunde un patinoar cu un spital. Deci am fost pilotat aici pentru a fi suprimat. De ce nu s-a făcut asta imediat? Alt mister… Acest răgaz de trei zile mă tulbură mai mult decât tot restul. Se aștepta un eveniment care trebuia să se petreacă pe când mai eram în viață?

Orice ar fi, trebuie să țâșnească. Vom aprinde bombe luminoase cu parașută. Vreau iluminații feerice, găinușelor! Scânteieri în forță! Adevărul scris cu neon, în roșu-aprins. Subliniat de trei ori cu galben intens. Fac ceva pe toate semnele de întrebare care mi-au dat atâta bătaie de cap.

Nici cu gândul, nici cu fapta, nu mă mai cramponez decât de solid. Am terminat cu banchizele oscilante. Pământ gras, neclintit și bun, gen cernoziom, vreau câmpii verzi sub copite. Vreau să știu cine-i stăpân în skatingul ăsta. Să dau ochii cu el, să facem „chmolitz”, după moda locală și să-l tutuiesc cu pumnii până la ultima măsea de minte. Dar pipița definitiv auto-înțepată? Și clinica de beleaua lumii unde un băgător de diagnostice mi-a descoperit rupturi inexistente și mi-a gipsat membre și membrane capabile de salturi mortale, ca să nu zic sănătoase tun?

Vreau solid! Cum ar fi colaborarea curcanilor elvețieni. Participarea armatei Cantoanelor reunite. Svițerienii, mai ales bancherii și polițaii lor, sunt orice dar nu tâmpiți. Antrenați după metode moderne, formați în laboratoare de first quality. Muncă, obstinație. Nu chiulangii cu fler ca la noi! Voi pune în mișcare parlamentul federal, dacă va fi nevoie. Îl voi alerta pe colonelul Musy. Un serviciu (de informații) valorează cât altul! Vom trece prin strecurătoare acest hârdău de smoală, vom pune cu crăcii în sus misterele, le vom atârna de lanterne, în fine, luminoase.

Caut ceva de tras pe țurloaie, nu-mi mai lipsește decât una pereche târlici ca să pot ieși în oraș. Prin geamurile mate ale biroului, văd noaptea afară. Evident, noaptea nu poate fi decât afară, ca și zăpada, vântul, ploaia, soarele. La scriitori consacrați puteți citi fraze extrem semi-docte, cum ar fi: „Furtuna bântuia *afară*”, sau: „*Afară,* soarele mătura umbrele”. Ca și cum toate astea ar putea exista și înăuntru!

Iluzii, copiii mei. Înăuntru, este o viziune a spiritului, o protecție precară pe care natura o tolerează, așa cum China roșie tolerează Hong-Kong-ul. Dar vreau să v-o spun odată pentru totdeauna: nu există niciun înlăuntru, afară de sufletele noastre. Până și ele sunt doar o toleranță a exteriorului. Terminat! Nu vă voi mai freca ridichea la fiecare colț de paragraf. Veți spune că academicizează, San-A. Că se dă drept filosof cu atestat! Cotrobăi degeaba: niciun fel de târlici, de troace, de papuci, nici cea mai umilă pereche de cipici. Comisarul va înfrunta, deci, desculț, drumurile helvetice. Ca un burghez trimis la reciclare!

Ies din birou, dar în secunda asta (afară numai dacă nu în următoarea) telefonul umple încăperea de sunete. Nimic mai solicitant decât un apel telefonic. Încerci să te reții dar te urmărește, obsesie stridentă, te caută implacabil, pătrunde tăios în carnea ta, în spiritul tău, peste tot, până-n vârful degetului mic de la piciorul stâng, până în fundul fundamentului, în cea mai minusculă celulă nervoasă. Vi s-a întâmplat, probabil să hotărâți într-o duminecă dimineața, că nu răspundeți; să-l lăsați să sune, până-i vine rău, să vă constrângeți să nu ridicați? Asta cere forță de caracter! Risipă de energie! Zbucium secret! Ce sumbră și neliniștită delectare, pe urmă, când se instalează liniștea. Te simți, o vreme, aruncat într-un hangar nenorocit și gol.

Ezit. Și, totuși curios, ridic receptorul Nu zic nimic: întâi o răsuflare, apoi o voce care murmură:

— Alo! Elena?

Hotărârea mea este gata luată, răspund, ținându-mă de nas și adoptând accentul din Vaud:

— Pe cine căutați?

— Nu este *Iglu*? se îngrijorează vocea.

— Deloc! Greșeală, afirmă, insolent și imprudent San-A.

— Ce număr aveți? întrebă corespondentul, cu o umbră de îngrijorare în glas.

Reflectez în mare grabă. Ce bou am fost, să ridic receptorul! Risc să declanșez bănuieli. Mă gândesc la amicul meu Marcel-G, slujbaș al bisericii și locuitor al regiunii.

— 61 30 02, mint cu o voce agasată și închid.

De rândul acesta, iubitul meu San-Antonio, pentru a merita stima pe care ți-o rezervi, trebuie să acționezi.

O șterg din birou. Pista are un reflex metalic sub lumina lunară căreia geamlâcul îi adaugă reflexe albăstrii. Un adevărat poet al literelor și bazatelor ar spune că pista seamănă unei plăci de argint sub mantia nopții. Pe mine unul mă sâcâie. Subconștientul meu înregistrează o inadvertență ca, mai adineaori, dreptunghiul impostei. Privesc sala goală și sonoră… Ce mă tulbură oare? De fapt ce-i normal?

Mă așez pe parapetul de lemn, gânditor și solitar. Lamartine suspendându-și lacul. Fiori reci într-un palat de gheață pustiu. Penumbra… Două pete de lumină: cea a biroului, în fundul micului culoar, cea a vestiarului deghizat în cameră, unde o oarecare Elena a adormit întru Domnul…

Mi-este frig de la tălpi în sus… Mi-e foame… Mi-e sete… Mi-e dor de maică-mea, sunt îngrijorat pentru Béru. Când nu pricep nimic începe să mă doară inima. Nu se poate continua așa. Fosforul se aprinde prin frecare, dar eu îmi frec de-a surda mințile.

Ce-i atât de proeminent de anormal, în acest lăcaș bizar?

Ei bine, iubite San-A!, îți vine sau nu? Îți mai funcționează sau nu turbina ta cu aer curprimat? Distilezi odată secreția din care se nasc idei? Îmi agitez mințile (de la verbul a agita, știu conjugarea dar urăsc gramatica). Când să-mi pierd ultima speranță, atunci, natural, chestia vine. Trebuia, nu-i așa? altminteri mi-ar rămâne doar să-mi schimb meseria, să mă fac tăietor de frunze la câini, sau student. Știți ce-și declară cu mintea odihnită San-A? Următoarele: în acest anotimp, *Igluul,* (pen' că asta-i titulatura acestei uriașe întinderi de gheață) este închis. Asta se simte, se vede, se miroase, și sare-n ochi… și totuși pe pistă este gheață! Păi să întreții un patinoar când nu sunt patinatori, ce vreți mai aberant. Iar eu nu patinez cu aberațiile. Aș putea gândi că tipii de la *Holiday on ice s*unt așteptați aici, dar nu văd de ce și-ar face numărul într-un local nedotat să primească spectatori.

Mă asigur de consistența gheții, pășind pe ea. E dură și

rece, mai rece ca Siberia. Așa de rece că-mi frige tălpile. Fac câțiva pași și mă imobilizez. S-a săpat o gaură-n gheață. O gaură rectangulară care seamănă până la plagiat cu un mormânt. Mă aplec deasupra găurii. Pe fund se vede pământ. Eu, mă cunoașteți? Fertil în concluzii cum *I am,* conchid că acest discret locșor a fost pregătit pentru a mi se oferi un domiciliu. Apa folosită pentru fabricarea gelatei este colorată de un produs albastru. Un cadavru în gaură, apa deasupra, instalația frigorifică în marș și regretatul răposat devine, practic, invizibil. Cel mult o umbră informă și indecisă sub stratul gros de gheață albastră.

Sunt joyce să fac această descoperire. Nu găsiți că-mi revin în formă? În ciuda acestui rezultat, continui să-mi zic că nu carburează corect, în zonă. Mai e o chestie care mă tulbură: liniștea. A trecut ceva timp de când un mascul a cerut-o pe infirmieră la telefon. I-am zis să-și vâre degetul mai atent. *Dacă m-ar fi crezut, ar fi format numărul. Or el n-a făcut-o. Concluzie*: *nu m-a crezut*!

Bună treabă! Am tras semnalul de alarmă. Pariez că acum se joacă de-a „întâi femeile și copiii, vaporul se scufundă”! Nicio clipă de pierdut. Caut ieșirea, invizibilă în semiobscuritate. Când iată că, brutal, totul se ilumineză. O strălucire de ring de box. Toate feștilele aprinse! Îmi frec ochii agresați. Nu văd pe nimeni și nu aud nimic. Probabil că, țintuit în mijlocul pistei, sunt mai vizibil ca o muscă într-o strachină de lapte. Brusc, se aude o bubuitură. Un ciob de gheață îmi pârțâie în obraz. Se trage în mine. Încerc să localizez de unde. O a doua detonație mă lămurește. Pușcăturile pleacă dintr-un fel de logie. Un glonț îmi străpunge treningul, din fericire nu chiar în mijlocul său, căci altminteri n-aș avea acum bucuria să vă povestesc chestia. Dacă nu mă adăpostesc în miimea de secundă următoare, presupun că am ajuns la reprezentația de adio. *De profundion ice*! Da un’ să mă vâr, fraților, unde? O pistă de gheață nu-i prevăzută cu accidente de teren transformabile în ambuscade. Tot ce poate fi mai lipsit de denivelări, de desișuri, de fortulețe. Dacă gealatu care se zborșește la mine ar poseda, în

locul revolverului, o carabină, problema sănătății mele s-ar rezolva fără durere și fără alte stricăciuni. Pentru distanța care ne separă, animalul trage ca un as. E sigur că, din totalitatea magazinului, său, va sfârși prin a-mi plasa câteva eșantioane fierbinți în părțile esențiale.

Cum a treia lovitură tună, îmi trântesc burta pe oglinda de gheață. Un elan sincer, care mă face să lunec cam cincisprezece metri.

Printr-o șansă pentru care nu datorez mulțumiri nimănui, singur am creat-o, ajung la marginea gropii săpată în banchiză. Unica și cu totul provizoria mea resursă este să cad în groapă, ca să scap de gloanțe. Proiectul de mormânt devine astfel tranșee de apărare. Dar adăpostul este iluzoriu. Agresorul mă face să o simt din plin, izbucnind într-un râs nervos, pe care ecoul localului îl face demoniac. Și apoi *it is the* liniște. Ce va urma, iepuroaicele mele albe, pot să vă descriu dinainte, fără riscul să mă înșel. Ochitorul își va pune un nou încărcătorul pan-pan, se va apropia cu arma-n mână și din marginea frumoasei mele gropi de duminecă nu va avea decât să-și scuipe prunele la fix, sau pe aproape. O să-mi fac provizii de plumb în stomac, în bufet și-n ce-o mai rămâne din scăfârlie. Apoi apișoara albastră, congelator și voi intra în eternitate pe melodia „valsul patinatorilor”.

Oricât îmi scormonesc mintea cu o paletă de servit prăjituri, nu găsesc nimic de opus acestui planning. Sunt deja în propriul meu mormânt, tot ce mai pot dori este să meargă repede și să doară cât mai puțin.

Totul se desfășoară conform celor prevăzute. Aud, într-o tăcere sonoră (există), ușorul țăcănit al unui pistol care este reîncărcat. Apoi un pas furișat, o respirație. Din instinct, mă ghemuiesc în fundul găurii. Să prezinți minimum de suprafață perisabilă, e un reflex.

Ah! dacă aș avea o armă și eu! Dar, pe post de armă (nostimă expresie), nu posed decât lanțeta găbjită din trusa doctoriței mercenar. Hopa! La urma urmei, de ce nu? Dacă, cumva, agresorului meu îi dârdâie laba o fracțiune de secundă și, a mea, dimpotrivă, nu se împleticește… Poți să știi? Apuc

capătul mânerului negru. Îndoi brațul deasupra capului. Nu voi avea mult timp să-l fotografiez pe musiu. Nici nu se pune problema să fac o poză, va trebui să mă mulțumesc cu un instantaneu. Cum își arată mutra deasupra mormântului meu, trosc! Un prieten, odinioară, m-a învățat să arunc cuțitul. Aș putea să vă pun ciocuri, să vă inventez un indian jivaro, sau un as de music-hall. Dar sunt la ora adevărului. Tipul se numea Henri. Era cioban, și încă unul cu accent meridional; ce vârstă putea să fi avut atunci? Fo doișpe ani? Eu nu eram decât un minus de opt sau nouă. Henri mă epata înșurubându-și șișul în trunchiurile copacilor.

O îndemânare înnăscută și cultivată! Circul Rancy! M-am căciulit de el să mă învețe și, până la urmă, a acceptat. A luat niscai timp șmecheria asta. Șpilul este combinația între echilibrarea în mână a ceea ce vrei să înfigi și oscilația încheieturii. Sunt unii care nu vor reuși niciodată; ca fluieratul cu degetele, de exemplu. Alții, dotați, îți perforează asul de cupă la douăzeci de metri. Eu nu mă situez poate printre fenomene, ca aruncător de cuțite, dar n-am de ce mă plânge.

Pasul se oprește, apoi reia pe alt ritm. Realizez că ucigașul a trecut peste marginea de lemn și calcă acum pe gheață. Ceva neașteptat intră în jocul meu: tipul are pantofi și derapează. Îl aud mergând cu pași mărunți de preot bătrân, bolnav de reumatism, și nesigur pe cotonoage. Mă pregătesc. Nu mai sunt decât o mână care echilibrează lanțeta. Aud răsuflarea omului cu pistol! Fața sa! Fugar, îi zăresc fața. Nu stau să mă chestionez dacă i-am fost prezentat. Am depășit punctul de control. Locul unde Boengul nu mai poate frâna. Decolarea sau prăbușirea. Vă jur că dacă era mutra Bătrânului, a lui Béru sau a lui Pinuche, lanțeta pornea totuși. Eram răs-amorsat. Treaba detonatorului este să detoneze. După cum vă spuneam: „tzum”. În traducere „ptchauff”. Ceva scârbos, lipicios și călduț țâșnește până pe mâna mea. Nu chiar de culoare roșie, mai curând rozalie.

Mai întâi un urlet, apoi câteva bușituri. Ceva dur lunecă pe suprafața înghețată, zgâriind-o și un revolver admirabil constituit cade în mormânt, chiar la picioarele mele.

Mulțumescu-ți Ție Doamne!

A-l curăța egal a-l adopta.

Strecor o privire de gheață la nivelul banchizei. Îl văd pe tip zvârcolindu-se derizoriu. Are lanțeta în plin ochi stâng. S-ar zice că a devenit melc. Dacă ar mai avea una și în ochiul drept, ar fi mai puțin groaznic, mai prezentabil. Ceea ce șochează peste măsură este disimetria.

Operez o extragere promptă și completă din groapă. Iată-mă lângă *de cujus.* Ceea ce-mi trezește cel mai viu interes, este că fostul era adeptul pantofilor din piele de căprioară.

Dacă aceste încălțări sunt pe măsura mea, atunci trebuie să salut întoarcerea definitivă din vacanță a îngerului meu păzitor.

CAPITOLUL V

Ei bine, se potrivesc. Nițel cam mari, dar și soarele are pete. Le încalț cu voluptate, întrucât am cataligele mai înghețate decât un șarpe polar, îmi privesc atunci adversarul pe care un singur gest l-a metamorfozat în victimă.

Necunoscut în garnizoană. Este un tip de talie și vârstă medie, vag roșcovan, cu început de chelie și puțin grizonat.

Poartă un costum de prost gust, o cămașă albă cu dungi roz, o cravată bleu cu dungi roz și urechi roz fără dungi. Îi palpez buzunarul interior și scot din el un pașaport beneluxez, care povestește în olandeză cum că deținătorul se numește Dhams Terdam, născut la Utrecht în jurul lui 17 iulie 1934. Iau în stăpânire documentul și-mi zic că prezentările fiind făcute și gheața ruptă, pot să-mi iau rămas bun fără a fi nepoliticos.

Scena are o ciudățenie sălbatecă, cu mortul prin lansare de lanțetă răscrăcănat pe oglinda strălucitoare; cu marele patinoar înzestrat cu vestiare, dintre care, într-unul, o tânără madmoazelă care se dorea infirmieră… Două cadavre în palatul de gheață, curată sucursală de morgă, *Igluul.*

Brrr… E timpul să spăl putina, după cum zicea un pivnicer conștiincios.

Acum că ard toate luminile, zăresc intrarea la capătul celălalt al circului. O iau de-a latul pistei, pentru economie de timp, dar, traversând această Berezină de buzunar, mă stopează încă o ciudățenie. Primul din gloanțele pe care mi le destina tipul din Utrecht spărsese gheața ca pe un parbriz de rablă. Bucata scânteietoare făcută țăndări, lăsase, pe oglinda albăstruie, un fel de cavitate în formă de gaură. Very curios, din fire și profesie, mă zgâiesc prin orificiu și ce credeți că văd? Dacă vă pun să ghiciți, stăm aici până săptămâna viitoare și colecționez o congestie pulmonară. Văd o mână, fraților. O mână ridicată către suprafața patinoarului albăstrui! Când sugeram, câteva rânduri mai sus, că acest loc seamănă cu morga, nici nu știam câtă dreptate aveam. Bulevardul răposaților.

Deși îmi sfârâie călcâiele s-o șterg, prudența cedează curiozității. Cu energia proprie, după caz, disperării sau setei de cunoaștere, caut un obiect contondent, pe care-l găsesc sub formă de ciocan (expresia cea mai desăvârșită a contondentului), într-un vestiar al acestui bordel macabru: mă întorc la patinoar și încep să-l masacrez.

Puteți turna aperitivul, băieți, gheața e pe vine. Acuș, acuș. Lovesc cu furie. Lovesc și lunec, boogie-boogie îndrăcit, pe gheața unui congelator. Lovesc, sfărâm, fisurez, lezardez, polnordesc, laponesc, se șarcotează, se ancorajează, se încurajează, se încălzește. Scot bucățoaie de gheață, cubulețe, cristale, pulberi. Rezistentă ghețăria. Îmi trebuiesc zece minute de sudori ca să degajez un metru cubic, de așchii sticloase! În sfârșit se vede. Cadavrul, vreau să zic. Ca printr-o sticlă mată pleznită. Îl recunosc, în special după culoare și după rotunjimi. Subreta înecată, minunea neagră: Katy!

Cine-ar fi zis că moartea ei va declanșa atâtea aventuri! Incredibil! Este scoasă din hotel în taior, îmbrăcată într-un costum de baie și apoi înecată într-o piscină la Cap d'Antibes. După care i se fură rămășițele, și iată că o regăsesc complet îmbrăcată, sub gheața unui patinoar elvețian! Dacă continui

să mai acumulez incredibilități, veți ajunge să puneți la îndoială adevărurile literaturii mele; și asta, n-o vreau! Cu niciun preț. Luați-mă drept orice, dar nu autor de gogomănii, asta n-aș putea suporta. Infiltrațiile de îndoială conduc la eșecul relațiilor. Începutul decadenței. Unde am ajunge dacă am face tot timpul pe-a scepticii?

Închipuiți-vă că vă întâlnesc și vă întreb cum vă merge. Îmi răspundeți, „foarte bine, mersi". Eu, în loc să vă cred, mă las cuprins de incertitudini, de suspiciuni întortocheate! Că cer să vi se ia sânge, analize de urină, să vi se cerceteze colesterolul, excrețiile, să vă radiografieze… Ar deveni repede electrice, relațiile noastre, cred?

În concluzie, dacă vă spun că cea care face pe zâna ghețurilor este micuța Katy, trebuie să clasați afirmația în sertarul faptelor indiscutabile, Nu jucăm arșici.

În sfârșit părăsesc acest skating de coșmar, această necropolă angoasantă, pentru a respira aerul nopții. Mă aflu în adâncul unei vaste esplanade. Între *Iglu* și șoseaua strălucitor iluminată se întinde o grădină publică silențioasă și goală, unde două statui se holbează una la alta.

Zăresc o mașină pe aleea localului și nu mă îndoiesc nicio clipă că aparținea agresorului meu. Este un mie Triumpf Spitfire roșu. Cheile sunt în bord. Mă instalez la volan și demarez, beat de fericire, de gândul că trăiesc și, firește, de oboseală.

Ocolesc grădina și ajung în strada principală. Recunosc standul unui negustor de automobile.

În fața mea lacul. Neuchâtel sclipește printre mlădițele copacilor tineri, gata să înmugurească. Virez la stânga și, cât ai zice pește, iată-mă în plin Sainte-Blaise. Fațadele întunecate mă fac să gândesc că-i târziu. Am omis să privesc ceasul mortului. Când transformi un tip în carne rece, nu-ți arde să studiezi ce-ar mai putea funcționa asupra lui. Firma *Boccalino* este stinsă. Opresc totuși în fața restaurantului și bat în ușă, cu atât mai multă energie, cu cât arome de parmezan continuă să înmiresmeze sectorul.

După câteva minute, simpaticul chip ai restauratorului se

arată la o fereastră, deasupra restaurantului. Era la primul somn și are ochii încleiați.

— Ce este?

— Sunt tipul care a avut un accident acum câteva zile, patroane! Prietenul grăsanului care ți-a terminat meniul pe trei zile.

— Nu-i posibil! Te credeam grav rănit!

— Eroare de diagnostic, eludez. Mă scuz că vă inoportunez, dar este indispensabil să vă vorbesc.

— O clipă, zice.

Aștept cu încredere. Îmi pun o nouă serie de întrebări spinoase. Mă întreb dacă voi începe cu un mușchi rece sau cârnățăraie și dacă patronul va accepta să-mi încălzească niște resturi de lazane. Îmi tremură picioarele. Sunt o scorbură de răchită din care-au fugit până și furnicile. Mi-au mai rămas doar urme de scoarță uscată.

O lumină, jos. Se deschide ușa. În halatul său alb, cu garnitură bleu, stăpânul de la *Boccalino* seamănă cu un campion de box.

Această asemănare este într-atât de izbitoare, încât îmi plasează un croșeu de dreapta în maxilarul stâng. Cad la picioarele lui, nu total inconștient, dar destul de groggy cât să nu-mi pot aminti dacă tratatul de la Utrecht a fost iscălit în 1713 sau 3171.

— Ah nu! Nu se prinde cu mine, stimabile! zice hangiul și-mi arde un șut în mâna stângă.

Durerea mi se împroșcă în tot trupul. Îmi vine să-mi arunc stomacul pe trotuar și să-l întorc pe dos pentru a verifica conținutul. Laba stângă mi-e amorțită. Mă uit pe jos și pricep totul. Semi aburit cum eram, țineam în mână revolverul olandezului. Bietul hotelier a crezut pur și simplu că-l agresez.

Mă ridică apucându-mă de fundul treningului. Amintiți-vă că musiul nu-i un devitaminizat. Mă examinează la lumină și are o tresărire.

— Fir-ar să fie, dumneata ești, murmură el. Cu barba asta…

Așa se întâmplă când, silit de evenimente, uiți gesturile cele mai elementare. Dacă v-aș spune că, după dezmeticirea de la

patinoar, nici măcar nu mi-am palpat obrajii. Trei zile de neras lasă urme. Hirsut, într-un trening, țurloaiele goale în niște pantofi prea mari, un pistol în mână, nu prea semănam cu ambasadorul Franței la Berna.

— Am avut mari necazuri, domnule Facchinetti, storc vorbele din colțul gurii, buzele fiindu-mi zdrelite de amabilul meu interlocutor. Dacă nu aveți încredere chemați poliția, dar lăsați-mă, vă rog, să intru și dați-mi indiferent ce de mâncare, sunt trei zile de când n-am mai înghițit decât pilule imbecilizante și mațele mele afișează relache pentru repetiții.

Îmi ridică revolverul, îl strecoară în frumosu-i halat.

— Vină să-ți povestești nenorocirile, hotărăște el.

•

În restaurantul gol și dichisit, fântâna luminoasă se odihnește.

— Mă numesc San-Antonio, atac eu și sunt comisar special. S-a încercat neutralizarea mea, nu e încă momentul să vă spun unde și cum, dar trebuie să acționez imediat.

Stânga mea s-a și învinețit. Gazda mea se simte prost. Fost internațional de fotbal, șuturile lui păstrează rămășițe puternic distructive. Îmi afund laba dureroasă în apa inertă a bazinului, în timp ce el destupă o sticlă de chianti.

— Un platou cu șuncă de Parma, pentru început și castraveciori ca garnitură? propune el.

— Absolut orice, numai să se poată mânca, răspund.

Golesc două pahare babane de vin, ceea ce-mi înfășoară plăcut creierul într-un prosop cald.

— Îmi dați voie să telefonez?

— Tot ce doriți. Nu-mi purtați pică pentru primire, dar avem un penitenciar în apropiere și evadările sunt monedă curentă…

Îi spun, mângâindu-mi buza umflată, că nici prin gând nu-mi trece, că-i un fleac și că toată plăcerea a fost de partea mea.

Îl scol din așternut pe Chelios la domiciliul său parizian. Un număr foarte particular, dar mă voi abține să-l public aici. Cunosc destule scârnăvii care s-ar amuza să-l trezească pe

Pletos în plină noapte cu întrebări deștepte de genul „n-aveți cheia câmpului de trageri în sertarul cravatei?”

Bine-coafatul ridică după două zbârnâieli.

— Ascult! zice cu sobrietatea nu lipsită de enervare a oricărui individ trezit brusc.

— San-Antonio, boss!

La anunțul mai sus telefonat, face ca băcanul când aude clopoțelul magazinului: iese din rezervă.

— Ia te uită! Poți să telefonezi?

Vă dați seama cât e de zăpăcit? Constată o evidență la modul interogativ. Clar că nu i s-au aprins toate becurile.

— După cum auziți, șefule!

— Îți ține cineva aparatul?

— Nu-mi ține nimeni nimic și am format singur numărul…

De rândul acesta, după tăcerea prelungită, măsor cum își pune în funcțiune circuitele electronice.

— Sunt victima unei aventuri surprinzătoare, dom’le director. Ceva cu totul neobișnuit!

Și, scăzând tonul, îi înșir întâmplările pe care ați avut plăcerea și avantajul incontestabil să le citiți în paginile anterioare. În timp ce trăncăn raportul șoptit, un dulce cântec de unt care solfegiază într-o tigaie încălzită compune o minunată muzică de fond.

— Inimaginabil, cu adevărat, zice. Și eu care eram atât de liniștit în ce te privește…

— Adevărat?

— Primeam zilnic vești despre tine de la acea domnișoară Bellemote, care mă asigura că starea ta generală se ameliora. Am propus s-o prevenim pe Doamna, mama ta, pentru a veni să te susțină, dar pseudo-infirmiera pretindea că nu vrei să fie avertizată.

— Și Bérurier, boss?

— I l-am expediat ca ajutor pe Pinaud. Mi-au telefonat imediat că erau pe o pistă bună, dar de trei zile nu mai am vești de la ei.

— Ce era, această pistă?

— Era vorba de mașina care te-a percutat. Ajuns la

Neuchâtel, Pinaud ar fi descoperit că accidentul fusese simulat.

— Cum?

— Bazându-se pe o declarație a garajistului care reparase mașina. Nu știu nimic în plus, va trebui să-l iei la întrebări.

— O voi face, boss. Pot să vă întreb cât este ceasul?

— Unu dimineața, foarte exact.

Ora Parisului. E haios să te gândești că am făcut toată această corrida fără frontiere, dar că, în materie, de oră exactă, consult tot orologiul Parisului. Acest soi de detalii mă sensibilizează:

— Ai nevoie de ce, San-Antonio?

— De toate: n-am nici haine, nici bișțari, nici, nici… ceas!

— Dă-mi o adresă unde-ți pot trimite bani, corespondentul nostru de la Berna ți-i va remite mâine dimineață.

— La *Boccalino,* în Saint-Blaise. Ar trebui cumva să previn poliția elvețiană?

— Stai…

Îl aud reflectând. E la fel ca mai adineaori, în biroul de la skating, acel zgomot de robinet cu garnitura stricată, picurând regulat în liniștea din jur.

— Dacă nu poți face altminteri, murmură el.

Sub-înțeles, pentru cine-l cunoaște ca mine și îl frecventează curent: „Aș prefera să faci altminteri”. Este un independent, directorele. Spiritul Marelui Charles. Noi singuri și restul rahat.

— O.K., boss, voi încerca să mă descurc.

— Fii foarte vigilent!

— Voi fi vigilent…

Cuvântul îmi amintește. Proprietatea amicilor Chemugle, *Vigilența.*

— Care sunt proiectele tale imediate Sart-Antonio?

— Să lămuresc toate astea, zic cu o umbră de plictis. Vă urez o noapte bună în continuare, patroane.

Fraza pe care o va adăuga, o știu pe dinafară în asemenea măsură că o pronunț odată cu el. Asta sună cam așa în aparat, cu cele două organe ale noastre conjugate:

— Ține Vă-mă Voi La Ține Curent San-Antonio, Patroane!
Descurcați-vă singuri cu galimatisul ăsta!
Închid.

•

Pentru a avea o viziune sănătoasă despre lume, este de dorit să ai burta plină. Dacă amărâții de hinduși decalorificați și-ar hali vacile sacre, ar înceta să le adore. Pentru a înțelege bine ce-i aia un biftek, trebuie să începi prin a-l mânca.

După ce am isprăvit specialitățile nocturne ale amicului Facchinetti, mă simt miraculos de disponibil, cu toate instrumentele în stare de funcționare. După un dublu espresso, mai ales, devin radios. Nu uitați că am fost obligat să dorm trei zile și trei nopți. Nimic mai bun pentru reîncărcarea bateriilor decât o cură de somn. În fond mi-au făcut un bine, aceste capete pătrate. Eu care nu mă opresc niciodată, eu care-mi deschid drum, în ciuda vicisitudinilor, cu lovituri de picior, de pumn și de gloanțe; eu care, mai ales, nu încetez să-mi frământ creierii, aveam mare nevoie de această deconectare momentană. O soileală de șaptezeci și două de ore, merită toți banii; organismul zice mersi. Cu excepția bărbii, sunt freș și pimpant. Sunt nou născut.

— Vă voi pregăti o cameră bună, anunță gazda mea:

— Nu-i cazul, mă zoresc să-l refuz. Am treabă.

— Treabă!

— La noi, curcanii, e ca la pompieri, dragă amice: de serviciu douăzeci și patru din douăzeci și patru!

— Dar aici totul este închis!

— Valabil și inversul: totul se poate deschide, dovadă, localul dumitale. Și ca să nu abuzez de timpul dumitale, câteva informații…

Șterpelesc de pe o masă un carnet destinat înregistrării comenzilor clienților. Restauratorul îmi întinde mașinal un creion. Adorabil, Facchinetti! Dacă treceți într-o zi prin regiune, duceți-vă să-l vedeți din partea mea, veți fi bine tratați. Totul va fi tip-top!

Nu-i în obiceiurile mele să notez, memoria mea înregistrează mai corect decât un computer, dar

multiplicitatea întrebărilor mă obligă la măsuri de precauție.

— Dumneata ai asistat la accidentul meu?

— Nu. Dar am auzit și am ieșit imediat.

— Ce-ai văzut?

— Ei bine, păi… Mașina aia englezească înfiptă într-a voastră… Și dumneata, pe șosea, lat și crăcănat…

Îmi mângâi coastele. Când respir adânc mă frige, semn că am recoltat, totuși, câteva rupturi.

— Și mai departe?

— Era o nebunie totală. Prietenul dumitale Bérurier plângea în hohote și voia să masacreze șoferul. O făcea cu siguranță, dacă nu-l opream!

— Continuă…

Este vizibil surprins de insistențele mele. Nu înțelege unde vreau să ajung…

— Spuneți-mi tot ce s-a petrecut, chiar dacă vi se pare banal, îl încurajez.

— Voiam să chemăm ambulanța… Dar, ca prin minune, o doctoriță de la clinică trecea la volanul canadienei ei. A coborât. O fată autoritară… A cerut să fie ajutată, te-a urcat la ea în mașină și te-a dus…

Ca prin minune! De ce nu ca prin miracol. Am fost jucăria unei mașinații riguros *pregătită și minunată.* FUSESEM URMĂRIT. Când am ieșit din restaurant, cu Béru, totul s-a declanșat. Jaguarul… Și doctorița…

Ceea ce nu pricep este cum mama dracului au amestecat pe șeful clinicii în lovitură.. Să pui la loc fracturi imaginare, să gipsezi membre sănătoase…

— E serioasă, clinică Plakapar?

— Probabil cea mai bună din regiune, afirmă interlocutorul meu.

— Mașina care a provocat accidentul s-a paradit rău?

— Dreapta față zdrobită. Șoferul a încercat s-o repornească, dar i-a trebuit o auto-macara.

— Îl cunoașteți pe-garajistul care s-a ocupat de ea?

— Este amicul meu, Albert Gougnan, pe șosea, un service…

Notez.

— Spune-mi, cunoști un patinoar cu firma *Iglu*?

— De câțiva ani. E o chestie care va fi transformată în cinema. Clienții răspundeau absent! Patinajul este o afacere într-o stațiune de sporturi de iarnă, dar noi suntem o zonă predominant industrială.

— Numele patronului?

Răspunsul nu mă surprinde.

— Chemugle l-a cumpărat de curând. Vrea să facă din el cea mai frecventată sală din Elveția romandă.

— Deci localul este dezafectat?

— De mai bine de un an!

— Ce fel de om, acest Chemugle?

— Credeam că-l cunoașteți.

— De prea puțin timp ca să am o părere proprie.

Vis-à-viul meu înhață sticla de chianti și-și toarnă o rație căreia-i admiră scânteierile la lumina lămpilor.

— Un descurcăreț.

— Adică?

— Un băiat plecat de la nimic, fecior de factor… L-am cunoscut simplu proiecționist, la *Cameo*. Într-o zi puștiul a cumpărat un aparat și a început să organizeze proiecții prin împrejurimi…

— Apoi a cumpărat o sală, și încă una, și încă una?

— Exact. Are bosa afacerilor. A devenit cineva: o avere, dar și cineva. Nu are decât o singură pasiune…

— Știu: tenisul.

— Un as!

— Și nevastă-sa?

Înălță din umeri.

— Oh, ea…

— Rea de muscă, după cum mi s-a spus?

— Corect! Singurul lucru la care-i folosesc fustele, este să și le dea peste cap. Din zori până noaptea târziu.

— Totuși cum trăiește perechea asta?

— Împreună, aparent foarte uniți, dar fiecare pentru sine în ceea ce privește datul din fund. Sunt destul de multe căsnicii de felul ăsta, credeam că, la Paris, sunteți ceva mai informați.

— La Paris chestiunea e studiată, practicată și clasificată. L-ai mai văzut pe amicul meu, Bérurier, de la performanța de acum câteva zile?

— Da, a revenit cu un omuleț slăbănog, cu mustață, cu fular de lână și…

Mă furnică nostalgii. Pinaud! Această ruină scumpă și bravă. Omul-fosilă. Strafoliseală jilavă de bunătate, povestind mereu amintiri care nu interesează pe nimeni. De altminteri amintirile nu interesează niciodată pe nimeni. Omul care-și amintește este un șterge-muci plictisitor. Fapte de arme, porcărele, accidente de mașină, copilărie pitorească… Ce-i poate interesa, pe alții, ce ți s-a întâmplat ție? Și, invers, ți se fâlfâie de ceea ce li s-a întâmplat altora. Dar să trecem.

— Ți-a vorbit de accident?

— Cu subînțelesuri. Cred că-l găsea dubios.

— Dubios?

— Oh, n-a precizat; dar m-a anunțat că pleacă la drum cu colegul lui pentru a verifica ceva și că vă va face un frumos cadou de convalescență când se va întoarce.

Un cadou de convalescență!

Ce-ar putea să fie? Se joacă de-a cavalerul misterios, Malacul.

Brusca lui promovare la gradul de șef de anchetă trebuie să i se fi suit la bilă. Mi-l imaginez scârțâind din creieri, important și papal.

Dar unde naiba s-a cărat, flancat de Moș Tăgârță, Balena gânditoare?

CAPITOLUL VI

O sută douăzeci de claxoane, nouăzeci și șase apeluri vocale și treizeci și două șuturi în ușă sunt necesare pentru a-l scoate din cârpe pe numitul Albert Gougnan, staționservitor de meserie.

— N-ați citit pancarta: nu se servește în timpul nopții!

boscorodește demnul greso-vidanjor.

— Poliția! răspund. Urgent.

Nu mai întreabă nimic. Cuvântul spus a sedus… Poliția! Asta-i ajunge. Cetățean supus legilor, știe să-și sacrifice somnul pe altarul poliției.

Coboară încet. Cunosc ritualurile astea nocturne: lumina, ușile care scârțâie, obrazul buhăit de somn, mirosul de menajerie, pijamaua mototolită, privirea aiurită…

Dl. Gougnan seamănă cu un rățoi, sau cu un ciocan, ceea ce este tot aia (afară doar că ciocanul nu-i comestibil și că este dificil să bați cuie cu un rățoi).

Se zgâiește la mine, destul de uluit de ținuta mea.

— Vin în legătură cu Jaguarul care a cauzat un accident acum câteva zile la Saint-Blaise…

— Ah da, perfect. A fost grav rănit un franțuz?

— Chiar așa…

El continuă să mă examineze și stupoarea sa face ca luna plină când se retrag norii: crește.

— Nu te uita la îmbrăcămintea mea domnule dragă, am căzut în lac și n-aveam decât treningul la îndemână…

Asta îl liniștește.

— A fost pe la dumneata un tip solid, compus majoritar din pântec, să te chestioneze cu privire la faimosul Jaguar.

— Un polițist francez, da, răspunde Donald vulcanizatorul.

— Rezultă, din constatările dumitale, că ceva ți s-a părut suspect…

— Două lucruri suspecte, confirmă garajistul.

— Care sunt?

Își masează nasul întrebându-se cu care nară să înceapă, la fel de încurcat ca tipul căruia i s-au oferit două cravate și nu știe dacă o va pune întâi pe cea albă cu cămașa bleu sau pe cea bleu cu cămașa albă.

— Când am îndreptat bara de protecție față, mi-am dat seama că erau două numere unul peste altul.

— Interesant. Și care era numărul de pe a doua placă?

— Habar n-am, șoferul se fâțâia pe lângă mine și n-am îndrăznit s-o deșurubez pe prima.

— Și suspiciunea numărul doi?

— Cauciucul nu explodase, fusese tăiat în sensul în care se învârte roata, pe aproape jumătate din lungimea lui…

Mă trage în garaj, un atelier la fel de curat ca bucătăria de la Michel Oliver, unde totul este nichelat, ordonat, strălucitor ca fundul oalelor decorative. Dintr-un dulap metalic scoate un cauciuc efectiv decupat pe jumătate, ceea ce-i dă vagamente aparența unei cutii rotunde al cărei capac este prost închis.

— Șoferul a cules probabil o lamă Gillette de pe șosea, în timpul mersului…

Rățoiul garajist clatină din capul său frumos de ciocan stilizat.

— Să fim meseriași, zice; dacă lama ar fi intrat în pneu, rămânea înfiptă acolo, dar nu-l decupa.

— Foarte just, musiu August!

— Prenumele meu este Albert.

— Cert, Albert! rectific eu, în versuri. Dar, în acest caz, cum se putea decupa un pneu *în timpul mersului*?

— M-am gândit și la asta, declară Albert…

Și după ochii lui subit congestionați, după buzele-i fremătânde, după limba care-i scapă din gură picurând salivă, se vede, se simte, se înțelege, se admite că s-a gândit și se mai gândește la asta. Că se va gândi în continuare. Că va visa, că nu va uita, că la asta a făcut o fixație, un fel de chist, pe care-l va dezvolta și înfrumusețea, întorcându-l pe față, pe dos și din profil.

— Zicette, dragă prietene, zicette!

Își încruntă sprâncenele față cu această improprietate… verbală.

Este un scrupulos, Albert Gougnan. Un conștiincios, un metodic. „Zicette” al meu, care nu era decât o neglijență glumeață, l-a precipitat, în plină noapte, în chinurile gramaticii.

Explic, ca să-l readuc la normal:

— În Franța „a zice”, devine verb de grupa întâia când este folosit la imperativ și numai între miezul nopții și șase dimineața.

Gâtul de rățoi bâțâie.

— Știu, lasă el să cadă, ca unul care-și amintește ultima decizie, în materie, a Academiei.

Și revine la mecanica auto.

— Ceea ce m-a surprins, face Dl. Gougnan, a fost atitudinea acestui șofer. Am pus-o în legătură cu emoția consecutivă accidentului, dar în timp ce-i reparam mașina, am observat că era îngrijorat. „Ridicați doar aripa ca să pot circula, mi-a ordonat; între timp eu schimb roata…”

Curățâ temeinic mucoasele ambelor nări, compară cocoloașele între ele, și continuă.

— L-am observat în timp ce lucram. Nu a schimbat doar roata. Cum a scos-o, a deșurubat ceva care se găsea în interiorul aripii. N-am putut să văd ce nume, dar mă bate gândul că era vorba de un brici montat pe un braț levier…

— Ah, da? Da zi-i, ești al naibii de bun observator!

Primul lui zâmbet, unicul de când a văzut-o pe bunică-sa căzând într-o groapă cu dejecții, flutură orgolios pe buzele lui subțiri.

— De când eram mic, afirmă el. Încerc să înțeleg întotdeauna totul… Întotdeauna! Acest cauciuc, se prezenta anormal… Și pe urmă manierele șoferului… Când am rămas singuri… Am studiat tabelul de bord, așa fără să am aerul. Exista, sub volan, un fel de manetă care funcționa în gol și nu corespundea cu nimic precis. După mine, când se acționa maneta, levierul așezat sub aripa dreaptă față aplica briciul pe pneu și-l forfeca.

— Astfel că-și putea permite, la comandă, explozii de cauciuc?

— Da. Crez că nu mă-nșel…

— Ai relatat toate astea prietenilor mei?

— Cu ei am înțeles mecanismul, au făcut o schemă…

Bravo papa Pinuche! Iată unul care nu galopează înaintea evidențelor. Scormonește în deducții. Pinaud laboriosul, omul anchetelor migăloase. Defrișorul de hieroglife.

— A durat mult, reparația mașinii?

— Nu se poate vorbi de reparație. Pur și simplu am

îndreptat ce era răsucit și înfundat, cât să poată rula.

— A plecat numaidecât?

— Da.

— Nu mai găsești nimic de spus despre acel om?

— Nimic altceva, afară de aceea că era foarte antipatic…

Cască, semnalizând că vrea să-și termine somnul.

Mă îndrept către ușă.

— De ce antipatic?

— Nu-mi plăceau ochii, nici aerul amenințător și nici măcar accentul său, declară bravul schimbător de bujii.

— Ești împotriva accentului englez?

— Păi, nu cred că avea accent englez. Mai degrabă un accent nordic deghizat în englezește. Știți, înainte de a mă stabili aici pe cont propriu, am fost șef de garaj la *Hotelul Capului Nord și al Lacului Leman reunite.* Am cunoscut acolo o mulțime de scandinavi care…

Încetez să-l mai ascult și, deci, să-l aud. Micul meu spiriduș intim îmi șoptește ceva în ureche. Prioritate pentru mașina care urcă, zice codul rutier. Prioritate vocilor interioare, afirmă San-Antonio.

Extrag din buzunar pașaportul șutit la *Iglu* găinarului căruia îi băgasem prin ochiul drept, lanțeta în creier.

— Cunoști cumva personajul?

Albert Gougnan măcăie:

— Păi el e! Șoferul!

Scumpul de San-Antonio își ciupește napoleonian sfârcul urechii, telegrafiindu-și felicitări și promisiuni.

— Mulțumesc, dragă Albert, îi zic. Dacă-mi permiți o părere, ai fi fost un polițai de mâna ’ntâi.

E adevărat că, pentru un garajist-rățoi, are talente de curcan.

•

O pânză de păianjen… Totul se reconstituie fir cu fir și eu am un chef teribil să mă apuc de țesut.

Așezat la volanul Triumph-ului, dau peste un pachet de țigări – marcă necunoscută – și aprind una.

E o frumoasă noapte de primăvară, răcoroasă, dar deja

dulceagă. Îmi place să hoinăresc și să mă simt în formă când toată lumea doarme. Pentru mine e momentul să acționez. Eu nou-nouț, pe când toți ceilalți obosiți și cârpiți de somn. Ocup o poziție strategică, înțelegeți 'mneavoastră?

Fumez fericit, oprit la marginea lacului. De partea cealaltă, muntele Vully. Un munte care-și merită numele de munte doar din exces helvetic. Un geograf neuns de agențiile turistice l-ar înregistra colină domol vălurită. Țipete de animale acvatice se 'nalță din stufăriș. Luna lenevește într-un văl subțire de bumbac. Unde ți-e gândul San-Antonio? Ți s-a făcut de Lamartine, pe malul apei, în loc de acțiune? Ce unduiri, ce valuri te scaldă? Leagănul cugetării tale urcă și coboară gemând. Ah, nostalgie afurisită care-ți înșfacă sufletul ca o curvișteină șlițul, întrebându-te, în chiar momentele cele mai puțin potrivite: „Vii scumpule?" Cerul noaptea, deasupra lacului, nu-i oare reflexul vieții mele? Umbre, luminozități, frânturi încâlcite… Și cal și măgar. Inima mea face valuri. San-Antonio, glorios și perisabil, superb și dureros: superman al istoriilor de trei parale, ce te oprește, așa deodată, la marginea acestei ape pure a purei Elveții? Ce rău secret, ce frământare neformulată te roade?

Fixez o stea. Îi recit o poezie din clasele primare: „*Unde te duci, frumoaso, la ceasul tăcerilor, să cazi ca o perlă în unduirea profundă a apelor*? Și adaug, din pudoare: „Fără sutien mai merge, dar slipul măcar"… Uf! mersi, adierea se dispersează. Culorile nu se mai revarsă din volume. Viața reală își reîncheagă contururile.

Hai, la drum! Contorsionatule, puerilule, hodorogule, sentimentalule, tremuriciule, înfiorătorule, bese-n sacule…

•

Casă mare, caligrafie gotică: *Policlinica Porumbițelor Dr. Plakapar, director.*

Frontonul în semicerc este elegant sprijinit de gratii solide. Trec pe poartă și parchez mașina „mea" pe o porțiune asfaltată, concepută pentru vehiculele posedând motoare cu explozie.

Un glob luminos împrăștie o lumină lăptoasă deasupra ușii

din geam transparent, prin care se recitește că cel ce conduce mustăria este doctorul Plakapar. Se vede că i se pare mult mai onorabilă doctorașului ăsta șefia decât medicina. Nu-i nici primul nici ultimul care încurcă știința cu titlurile. Aș fi curios să văd ce dă acest cocteil pe cărțile de vizită, dacă intră vreuna în raza periscopului meu.

Pătrund într-o vastă sală de primire, cu podelele, tavanul și pereții placați în marmoră. Într-o boxă de sticlă, o bătrână doamnă cercetează un tratat asupra sterilității la catâri. Poate ați observat deja, pentru serviciile de noapte sunt, de obicei, preferați oameni în vârstă; să fie un fel de ucenicie pentru lumea cealaltă?

Mă privește, dar mutra mea nu-i spune nimic, internarea mea petrecându-se ziua.

— Aș putea să-l văd de urgență pe doctorul Plakapar? o întreb.

— Dar, tresare ea, nu-i aici.

— Atunci adresa domiciliului său?

— Locuiește în clinică.

Nerăbdarea mea avansează un picior în deschizătura ușii.

— Bine, dar ați spus…

— Face un stagiu în America!

Duș rece.

— Demult?

— Vreo cincisprezece zile, nu se va întoarce până luna viitoare. Este la centrul de fornificare granulară de la Houston, în Texas, adaugă, nu fără oarecare mândrie.

— Cine-l înlocuiește?

— Păi, doctorul Ditentrantroy și doctorul Bellemôtte.

— Doctorul Bellemôtte, e o femeie?

— Da, nu sunteți din regiune? se miră ea.

— Nu, dar aș putea fi dacă aș locui aici, afirm cu o logică irefutabilă. De fapt vreau să mă informez despre un rănit admis aici acum trei zile, un francuz… Avea piciorul drept și câteva coaste rupte…

— Nu sunt la curent, dar voi încerca să vă fiu utilă, răspunde ridicând telefonul interior.

Invită o anume Ursula să coboare „în recepție”.

— Este garda de noapte, îmi explică sexagenara.

Coborând grăbită scările, își face apariția o blondă, exact aceeași care se găsea la căpătâiul meu când am deschis obloanele după accident.

Zărindu-mă, zâmbetul amabil profesional i se dezagregă. Se holbează la brațele mele, la picioare, mâini, cap, pipotă, îmi evaluează esofagul, plămânii, coastele, îmi adulmecă pancreasul și rinichii, se miră că mișc fundul, se îndoiește de verticalitatea mea, îmi neagă mobilitatea și bolborosește:

— Imposibil!

Nu știu dacă m-ați văzut vreodată deghizat în imperturbabil, e unul din numerele mele cele mai reușite.

— Mă iertați, domnișoară, fac eu ca și cum nu-i percep stupoarea, sunt fratele unui rănit adus la dumneavoastră acum trei zile și aș dori să-l văd.

Deloc tâmpit, ce ziceți? Admirați magistrala curbă a traiectoriei mele, traseul meu meteoric pe cerul înnorat al uluielilor ei.

— Domnul francez, D. San-Antonio?

— Exact, șoricel adorabil, exact! În ce stare e frate-miu?

— Nemaipomenită asemănare; sunteți gemeni, pariez?

— După mamă, fetițo, după mamă. Dar, iartă-mă, nu mi-ai spus nimic liniștitor…

Tot ce realizează este ciudățenia treningului.

— Nu dați atenție, zic, cum am fost prevenit am și sărit pe bicicletă. Șase sute de kilometri; trebuia să-i fac. Unde-i fratele meu geamăn?

— La niște prieteni… Au insistat să-și continue convalescența la ei…

Un semnal luminos sincronizat cu altul sonor, emite chemări.

— Iertați-mă, face ea, 12 are nevoie de ploscă.

Și pleacă. O urmez liniștit, hotărât foarte să culeg maximum de informații în minimum de timp. Lăsându-i plăcerea să adune excedentul de bagaj al numărului 12, intru discret într-o drăguță cameră, rezervată infirmierei de noapte

și mobilată cu un pat de campanie, un fotoliu, un dulap, un lampadar cu abajur roșu și o carte de Robert Gaillard deschisă între pagina 158 și 159. Uitasem oglinda, fixată pe perete și dotată, în unghiul superior stâng, cu o fotografie de militar îmbrăcat în soldat elvețian. Mă privesc în oglindă, găsesc că arăt publicabil de când m-am ras la *Boccalino* și ocup fotoliul în așteptarea drăgălașei infirmiere. Degetul meu mic, elocvent în zilele lui bune, îmi povestește că probabil voi afla chestii și probabil voi face chestii, dacă mă decid să-mi pun farmecul la bătaie și dacă bolnavii de pe etaj n-au mâncat prune la masa de seară.

Fetițuca se întoarce. Tresare văzându-mă.

— Cum ați urcat aici? exclamă ea. Dacă v-ar vedea doctorul Bellemôtte, ar fi neplăcut surprinsă.

Eu îmi zic că dacă doctorul Bellemôtte mă vede, este de undeva de foarte sus. Până vor ajunge la noi recriminările domniei sale, toate oalele de noapte ale clinicii se vor umple ochi.

— Dacă tot nu-i aici… o liniștesc eu.

— Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, este deja în întârziere…

— Păi nu facem nimic rău, constat eu, lansându-i privirea mea 1756 B, cea pe care n-am mai folosit-o din ziua în care am sedus o junǎ bretonă, care-mi spunea, cu ochii pe turnul Eiffel: „Merge al dracului reconstrucția Parisului, n-am mai văzut niciodată o macara așa de mare”.

Remarca mea o impresionează tare pe drăguțică. Am de-a face cu o persoană influențabilă.

— E adevărat, admite ea, nu facem nimic rău.

Și, în loc să se retragă, supraveghetoarea rămâne.

— Spuneați deci că fratele meu a fost condus la niște prieteni?

— A doua zi după accident. Starea lui era satisfăcătoare și doctorul Bellemôtte și-a dat acordul.

— Doctorul Bellemôtte a gipsat fracturile?

— Da.

Pricep din ce în ce mai bine… Se descâlcește fraților.

Accident organizat. Ambulanța în apropiere, cu scumpetea de doctoriță gata să mă salveze. Mă transportă aici, mă declară sfărâmat și mă deghizează în statuie. Apoi mă evacuează, pentru a mă putea termina în liniște și pace. Mișto!

— Îi cunoașteți pe prietenii fratelui meu? îi gunguresc apucând-o de mână pentru a o obliga să se așeze pe pat.

— Domnul și doamna Chemugle.

Ei bine! Sper că nu mă imaginați surprins, cum nici eu nu presupun că aflați o noutate. Chemugle ici, Chemugle colo, Chemugle peste tot.

— O familie cumsecade, fratele meu vorbea elogios despre ei, afirm eu, pipăindu-i și mai elogios coapsa.

Ea simulează gestul de a-mi opri explorările, eu o totală lipsă de convingere. Continui deci, cu vocea și cu laba, pot foarte bine să susțin ambele conversații simultan.

— Au venit cu mașina lor, sau mai era necesară, încă, ambulanța?

Nu vi se pare extra, că vorbesc despre mine la persoana treia? Că anchetez despre mine ca și cum ar fi vorba de o terță persoană?

— Nu, doctorul Bellemôtte…

— Singură?

— Infirmierii l-au coborât la mașină și servitorii domnului Chemugle l-au îmbarcat.

Infirmiera chicotește, poate pentru că operez pe viu și pe călduț în zona jartierelor. Pentru a păstra tonul unei conversații cuviincioase, declară:

— În fond nu-i semănați chiar așa de mult fratelui…

— Ah nu? mă mir eu neutru (neutralitate destinată prelungirii operațiilor de pătrundere către craterul îmblănit).

— Ești mult mai bine decât el! face drăguțica; întorcându-și obrazul promițător înroșit.

— Mi s-a mai spus. Se pare că sunt foarte rari gemenii care-și seamănă atât de puțin.

— Cred că numai… la prima vedere, ai zice… Dar dacă ați fi unul lângă celălalt, s-ar vedea clar diferența.

— Nu suntem identici decât într-o singură privință, certific

eu.

— Care anume? măcăie rățușca.

— Stilul de a îmbrățișa, ai să vezi.

Ea protestează de formă:

— Nu l-am îmbrățișat pe fratele dumitale.

— Nimic nu te va opri, dacă-l revezi. Tulburător mimetismul, la așternut!

Și cu asta, invincibilul San-A., care se află într-o condiție fizică din ce în ce mai fizic-întărită, o ia pe fătuță de umeri, o răstoarnă delicat în patul cu cearșafuri scrobite, apreciază progresele medicinei moderne care-a înzestrat cu fermoare halatele, se asigură cu instrumentele bucale că tetoanele sânilor au tendința să atingă cote explozive, aruncă de-a valma treningul propriu și chiloții dantelați, se prăvălește exact la punctul de decolare, reușește contactul la prima încercare, simte că umezeala fierbinte transmite comenzi irezistibile accelerației, că fiecare contracție a intimității infirmierei îl apropie de paradis pe căi strâmte și vibrante, și că, de altfel, paradisul este unul singur: cel pe care-l arată tălpile fetei și propriul lui fund.

Când un țipăt sugrumat și un geamăt voluptos semnalizează al șaptelea cer, se aude o ușoară tuse bătrânească. L-o fi tras curentul pe Sfântul Petru? Un bătrânel slăbănog, cu bărbia în formă de cactus, deținătorul unui singur dinte (care se clatină în fața spectacolului nostru), cu picioarele ca niște araci de vie altoită cu peri albi și scurta-i cămașă de noapte atârnând ca un drapel în bernă, ne privește din ușă.

Ursula ridică brațele.

— Domnule Klakenhostenstosritchbentz! bolborosește ea, jenată până'n măduvă.

— Iertare că vă deranjez, domnișoară, bâiguie bătrânul, privind cu un ochi perplex slipul cochet al supraveghetoarei, abandonat la întâmplare, dar foarte sugestiv.

— La ordin! zice copila Ursula cu o voce cântătoare.

O las să procedeze la servituțile arpajonești{14}. Profit să-mi aranjez, la modul decent, poziția. Sunt euforic de jos până în sus.

Cu toate astea nu am încă de ce să-mi cumpăr o coardă de vioară, să mi-o prind de instrument și să interpretez „Manejul meu, ești tu”.

Am oarecari neliniști în ceea ce-i privește pe duetiștii mei, dispăruți pe nu se știe ce cărări ale războiului. De ce Béru și Pinuche n-au mai dat niciun semn? Li s-o fi întâmplat vreo nenorocire? Dacă unii au vrut să mă omoare pe mine, de ce nu și colaboratorii mei?

— Ești drăguț că m-ai așteptat, ciripește Ursula, revenind din misiunea ei legumicolă; în general, bărbații, când s-a terminat, caută un pretext s-o șteargă.

Din această notație, conchid că trebuie să ocup un număr de ordine cu mai multe cifre în viața sexuală a fecioarei Ursula.

— Mitocănia este boala acestei epoci, pontifică ipocritul apocrif care sunt.

Se zgâiește la cadranul ceasului și exclamă:

— Doctorul Bellemôtte n-a venit încă! Sunt îngrijorată pentru 17, i s-a urcat febra și aș vrea să știu dacă să-i fac o injecție cu Lasobaltă 22.

— Doctorița e de gardă?

— Din două în două săptămâni. Vine pe la două dimineața să verifice că totul este în ordine…

Clatină din cap.

— Mă întreb ce-o fi făcând?

I-aș răspunde că se eternizează dar, cum v-am mai plasat chestia asta, mă abțin.

— O fi uitat, lansez. Un somn adânc, sau niște mângâieri prelungite… Stă singură?

— Da. Maică-sa a murit acum doi ani, în timp ce ea își termina studiile în America.

— Și nu-i măritată?

— Nu.

— Amanți?

Aici Ursula consideră oportun să roșească; evident a fost crescută într-o instituție de modă veche, în care nu se glumește cu manierele și unde a fost învățată: să ignore

poveștile deochiate, să nu înțeleagă semnificația înjurăturilor, să roșească la întrebări necuviincioase și să-și pună chiloții fără să se aplece, când se găsește în compania unui domn întreprinzător.

— Nu mă privește! șoptește rușinată această șarmantă persoană. Aveți timp s-o credeți? Eu, nu.

Din fericire legăturile între fapte și întrebări nu-s partea forte a Ursulei. Altminteri s-ar întreba de ce un tip care a debarcat într-un spital străin pentru a vedea, chipurile, pe frate-său rănit, se interesează insistent de viața privată a medicilor stabilimentului.

Se apropie de telefon.

— Am să sun la ea, acasă, pentru că, într-adevăr, 17 mă îngrijorează.

Camera posedă un telefon de perete, care împinge conștiința profesională până la a aștepta atârnat. Ea ridică, nu telefonul de perete, ci receptorul din furcă și formează un număr.

„Sună, sună căprioară, zic în sinea mea, ca să nu descurajez pe nimeni. Dacă ți se răspunde să-mi…”

Mă opresc la țanc. La celălalt capăt al firului cineva ridicase receptorul.

Ursula se exprimă mai original decât mă așteptam.

— Alo! zice ea.

— Tu ești, iubito? se aude o voce cu intonații de bas.

Responsabila cu igiena olițelor fecalo-fasolite rămâne interzisă. Are fâstâceli cu modulație de frecvență. Bolborosește.

— Dar eu… Aș dori să vorbesc cu doctorița Bellemôtte.

— Din partea cui?

— De la spital, garda de noapte, domnișoara Ursula.

— Cum, nu-i încă acolo? se miră vocea de bărbat a cărui răsuflare aspră o aud perfect.

— Nu, și am nevoie de ea în legătură cu bolnavul meu de la 17, a cărui temperatură…

— Nu vă îngrijorați, e în drum spre dumneavoastră…

Bărbatul închide.

Ne privim, Ursula și eu.

— Cred că întrebarea mea indiscretă și-a găsit răspunsul, îngeraș albastru! Pentru o fată care locuiește singură, are o casă cu ciudate sonorități de voci masculine.

PARTEA A TREIA

Hiena nu este oare un jaguar?{15}

CAPITOLUL I

Strada Micilor-Francezi are avantajul să nu măsoare decât treizeci de metri în lungime și trei în lățime. Un factor olog sau un melc savant ar putea să-i asigure serviciul poștal.

La stânga se găsește o capelă, la dreapta o casă albă, cu acoperișul jos, cu obloane și jaluzele. Lumina filtrează printre dungile oblice.

Mă apropii de poarta grilajată a grădiniței răposatei domnișoare Bellemôtte și o împing într-o doară. Se deschide. Avansez pe dalele printre care răzbat ierburi, în direcția peronului. Obloanele către grădină nu sunt complet închise; mă apropii destul cât să arunc un ochi antemergător asupra lucrurilor. Prin transparența perdelei de tul, zăresc un bărbat așezat cu spatele la fereastră, citind un ziar care-i ascunde fața. Stă picior peste picior, balansându-l pe cel de deasupra în ritm regulat. Aștept inutil să-și descopere fața, pare interminabil cufundat într-un articol lung și pasionant. Nu-mi rămâne decât să pătrund la fața locului, dacă e să văd moaca personajului.

Mă duc la ușă și mă pregătesc să apăs soneria, când îmi trece prin minte că, întocmai grilajului, ușa s-ar putea să nu fie închisă. Să nu uităm că individul așteaptă întoarcerea doctoriței. Răsucesc zăvorul de bronz și – bravo pentru istețimea subsemnatului – tăbliile închise se dezunesc pentru a forma două batante, dintre care unul este deschis, după cum scria, atât de pătrunzător, un academician pe care nu-l cunoașteți din vedere.

Mă întâmpină o intrare cochetă, pătrată, dalată și mobilată

cu o scară de lemn și o fotografie reprezentând *Dama cu Camelii* în Edwige Feuillere. În dreapta, o ușă joasă, pe jumătate cu vitraliu, îmi propune un cârlig înduioșător de tip vechi. Îl ridic cu delicatețe, asigur pistolul în dreapta, trântesc un șut în ușă și urlu:

— Jos jurnalul, aduc ultimele știri!

Nu-i rău ca găselniță, nu? Ce prezență, acest San-A.! Ce spirit! Ce prezență de spirit!

Am făcut un salt *in the* cameră în timp ce celălalt lasă să cadă, la injoncțiunea mea sub cur tanată, *newspaperul* lui.

Elegantul Chemugle este mai palid decât faimoasa statuie de sare executată de Cerebos la cererea îngerilor care pogorâseră din înalturi să sodomizeze un oraș în ziua lor liberă.

N-am să înțeleg niciodată de unde se trage absența de variații în reacțiile verbale, când este vorba să marchezi stupoare. Vezi un tip care, după toate probabilitățile, ar trebui să se găsească la dracu-n praznic și tot ce găsești de exclamat este un banal: „Dumneata, dumneata ești!” Nu suntem destul de variați, dragii mei, v-o repet. Asta ține de incoerența noastră. Simplificăm până la ilogic! Nu avem inimă. Nu știm să ne organizăm. Se cheltuie miliarde pentru a dezgropa opere de artă egiptene și lăsăm să crape în mizerie zeci de mii de egipteni, ca și cum un obiect de patru mii de ani ar avea mai mare importanță decât un om de patru ani. Ca și cum ar fi mai urgent să creăm muzee decât spitale! Ah! urăsc *British Museum* care ne-a făcut atâta rău! Cel mai odios loc din lume, cel mai sinistru! O chintesență a cimitirelor! În lumina lui rece, operele oamenilor devin inumane. Prefer gara Saint-Lazare, cu mirosul ei de cărbune, de pipi și de sudoare; gara Saint-Lazare, plină de strigăte și de pupături; gara Saint-Lazare, cu grinzile ei negre, încrucișate în fumăraie ca un desen de Carzou; gara Saint-Lazare cu chioșcurile de ziare, chioșcurile de tutun, chioșcurile de cafea, cu distribuitorii de răhățișuri, cu viața sa ardentă care merge înainte, aleargă, scuipă, îmbrâncește, fumează, mormăie, îmbrățișează, fură din buzunare, pipăie fese, care dați-mi France-Soir, care chewing-

gumează, care plânge privind îndepărtându-se fetițele în mulțime.

— Dumneata! Dumneata ești! orăcăie cinemiștocarul.

— Întreg de la cală până la puntea superioară, messire! îl asigur, îndreptându-mă către el.

— Dar… fracturile dumitale?

— Lipite, amice. Micuța dumitale prietenă Bellemôtte este o magiciană.

Privirea îi alunecă pe scuipătoarea mea de plumb.

Nu se simte chiar în largul lui, hahalera! Zace-n fotoliu fără armă, iar eu sunt în picioare cu, în mână, un foarte eficace aparat de surmenat pompele funebre.

— Stai… zice, ascultă.

— Ascult!

Încearcă să-și înghită saliva, dar în gâtlej i s-a înțepenit ceva de genul unei mingi de tenis, prea umflată și flocoasă ca s-o poată înghiți.

— Ei bine, insist eu, plimbându-i pe sub nas țeava revolverului, zi-i, îți spun că te ascult, Borotra!

— Sunt gata să plătesc…

— Fără glumă?

— Ce spui?

— O sumă importantă!

E în pragul sufocării, Chemugle.

— Și ce vrei să cumperi de la mine, nobil cavaler al rachetei?

— Păi.. tăcerea!

— Tăcerea mea a fost la un pas de eternitate, lighioană împuțită. Ți-ai închipuit că toată combinația va luneca silențios, unsă cu vaselină? Nu, amice. Mai sunt și alții amestecați în poveștile tale de adormit servitoare. Ai dat-o-n bară, gagiule! Știm deja atâtea despre isprăvile voastre, ale tale și ale doctoriței tale că…

Oh! fir-ar al dracului, prea mergea bine. Feriți-vă întotdeauna de perioadele faste; ele nu fac decât să le pregătească pe cele nefaste.

Cum defilam, ferchezuit și victorios, în flancul drept al

gloriei, asemeni sergentului major care dirijează fanfara manevrând bastonul cu mâner aurit, simt că-mi plesnește țeasta – ce baston, ce sergent major – pocnită cu un ciomag. O lovitură de forța acesteia i-ar fi cauzat migrene și statuii ecvestre a lui Louis XIV. Mie, telescopajul gigantic mi-a deschis orizonturi nebănuite! Văd direct și foarte apropiate constelații încă ne-reperate de observatoarele secolului XX.

Totuși! Bușituri, accidente și mai ce? Ușurel! Mitul invincibilității n-are decât un timp! În fine, să zicem că are doi sau trei… Dar nu mai mult! Tot recepționând, tot încasând trosnituri în ceainicul personal, creierașul meu se va deghiza în borș! Mă așteaptă fotoliul cu rotile, bastonul alb sau cămașa de forță.

De fapt mi se acordă exact ce merit. N-aveam decât să nu mă fac erou de romane polițiste. Există, slavă Domnului, romane deocheate, romane literare: mult mai confortabil. Într-astea eroii nu obosesc niciodată. Se agită puțin doar în fața dulapurilor cu oglindă pentru a-și manometra starea sufletească, dar majoritatea timpului se screm să înțeleagă de ce și pentru ce o iubesc mai mult pe Isabelle decât pe Tania, și cum se face că persoana strigă prenumele fratelui său în timp ce eroul îi lustruiește specificul feminin.

Am ales drumul cel mai greu, așa-mi trebuie! Boxeurul groggy are dreptul să se plângă? L-a dus cineva cu forța între corzile ringului? S-a urcat singur și strălucitor. A făcut mici pași de dans înainte de bătălie, ca să-și pună în valoare frumosul său halat de ceremonie, în ritm de tango argentinian. A salutat superior publicul plătitor, da sau nu?

Tăbăceala care urmează, loviturile de neîncasat, nu le poate pune pe seama inegalităților sociale. Dacă-i trimis la podele, dacă publicului nu-i mai rămâne decât să-i admire tălpile antiderapante, asta ține de propria sa vocație, fie că-i convine sau nu.

Idem pentru mine. Supermania are vicisitudinile ei. Dar are și eschive. Eu n-am eschivat, am încasat-o, mă dezumflu, e corect. În ceața rozalie care mă înconjură, îl văd pe Chemugle ridicându-se, surâzând cuiva, spunându-i „mersi”. Nu mai aud,

dar când tipul mișcă buzele zice sau *mersi* sau *miau*.

Și, între noi fie zis, strictamente între noi, de ce ar zice Chemugle „miau”?

CAPITOLUL II

Să n-o mai încurcăm: suntem guvernați de sistemul gravitațional. Omul se răsucește în jurul său, așa cum Pământul se învârte în jurul Soarelui. Se iluminează și se întunecă alternativ. Se inundă de propria sa lumină, se îmbuibă de propria sa obscuritate. Poartă în el și sămânța și sfârșitul. Este indivizibil și multiplu. El poate orice pentru sine, chiar să se refuze… Cazul meu. În patru labe pe mocheta donșoarei Bellemôtte, simt perfect că aș putea să nu leșin, dacă m-aș eforta, dacă m-aș crampona solid de marginile voinței. Cu toate astea mă frământă o ciudată solicitare. O dorință suspectă de a nu mă mai interesa de toate aceste trageri de sfori. Să-i las baltă pe toți, și pe toate, cu crimele lor. Cu loviturile lor de teatru… Să-i uit. Să las istorioarele lor să se termine de la sine, din lipsă de carburant.

Închid ochii. Îmi mișc slab trunchiul pentru a accentua vârtejul, pentru a mă cufunda în rotația opacă, dar de fiecare dată reajung la suprafață. Mă afund din nou. Mă ridic… În tot acest timp sunt legat. Sunt târât, sunt târnuit, sunt stâlcit în bătăi. Unde mă duc? Ce îndur? Sunt la sfârșitul a ceea ce a fost cândva destinul meu? Bănuiesc că sunt cărat printr-o grădină… Pământ! Răcoare nocturnă… Și apoi sunt aruncat într-o mașină… În portbagajul unei mașini. Vllangg! Întuneric. Mă sufoc… Rulăm, ne hurducăm!

Plimbarea durează… Mi-e rău ca după beție. Îmi amintesc o plimbare pe culoare de spital, într-un cărucior… Tavanele galopând… O roată de căruț văicărindu-se…

Mașina ia o curbă strânsă… O mașină mare dacă pot să mă întind aproape complet în lădoi. Mai cotește o dată. Ce dracu, ne întoarcem? Frâne. Oprire blândă. Timpul se scurge. Mult

timp; mă sufoc din ce în ce mai tare. Cufărul se deschide într-un târziu și văd cerul înstelat, luna… Luna și-a schimbat locul. De undeva urcă miros de mâl. Vântul zorilor de zi cântă pe corzile valurilor când le împinge la mal{16}. Căci suntem pe malul unei ape… Mi-am revenit, fără să-mi dau seama (culmea, nu?). Și-mi zic: „Dragul meu San-A., este probabil că aici atenienii se asterixau. Ți se va lega o greutate de gioale, vei fi dus la o plimbare cu barca, cum se citește în romanele lui Pierre Loti. După care, pluff! În suc! Te duci la fund și bibănașii o s-o facă lată! Nu atât perspectiva de a hrăni peștii mă emoționează, asta n-ar fi decât o justă întoarcere a lucrurilor, cât aceea de a mă găsi în apă fără să-mi exercit talentele de înotător.

Împotriva tuturor așteptărilor, cei doi gealați care mă extrag din portbagaj nu mă târăsc către vreo ambarcațiune, ci către o mică remiză din apropiere. Unul din cărăuși este însuși Chemugle, al doilea, care mă ține de brațe, e în afara câmpului meu vizual.

Ușa remizei este deschisă și un felinar de vânt îi luminează interiorul, ca în cărțile despre pirați.

Purtătorii îmi fac vânt și mă trântesc violent pe o porțiune de pământ bătut, într-atât de bătut încât trebuie să fi plâns, e încă umed. Locul nu-i vesel deloc. Un acoperiș de tablă pe o carcasă de lemn. Șine în pantă se îndreaptă către o ușă culisantă, și ajung, presupun, să se piardă în lac. Folosesc la lansarea unei bărci mari de fier. Ambarcația se vede amarată pe un cărucior, ținut de un troliu, cu încărcătură cu tot, în vârful pantei din fundul hangarului.

Prima grijă a lui Chemugle, după ce trage câteva guri de aer, este să-mi expedieze un șut furios în coaste. Cum cotletele mele aveau deja un joc de balamale, se blochează într-o poziție nasoală, totalmente contraindicată unei respirații normale.

Moaca tenismanului promite prelungirea ședinței de masaj.

— Ticălosule! scrâșnește, verde de ură. Ticălosule, ticălosule! Ai să mi-o plătești!

Însoțitorul lui îl bate pe umăr și-i mârâie cu un puternic

accent american:

— Lasă-l! Șeful se va ocupa de el. Și-l dorește proaspăt, pentru câteva întrebări. Și își suflă cu degetele un nas copiat, cel puțin ca dimensiuni, după Statuia Libertății.

Americanul mă leagă de un panou de fier înfipt într-un pilon de susținere a hangarului… Fedeleș cum sunt, n-aș putea da afară nici măcar o viperă care s-ar hotărî să se stabilizeze în pantalonii mei.

— Vine curând, șeful? întreabă Chemugle…

— Mergem să-l căutăm în sat unde tre să ne aștepte.

Și cei doi ies. Ușa se-nchide, îi aud controlând lacătul. Iată-mă singur…

Singur?

Nu înțeleg încă de ce, îndată ce s-au cărat torționarii. Mă încearcă impresia că se mai află cineva, pe aproape.

Mi se paie că percep un suflu debil… Halucinație?

Îmi blochez o clipă bojocii ca să pot trage mai bine cu urechea. Nicio îndoială: o ființă vie respiră prin apropiere. Om sau animal?

Cei doi lăsaseră felinarul de vânt atârnat de prova bărcii. Se împrăștie o lumină bolnăvicioasă și inegală către fața navei. Dar tot spatele acesteia zace în întuneric, ecranat de silueta masivă amarată pe cărucior. De colo, din umbră provine suflul. Este vorba, cum ar fi scris fără îndoială excelentul meu confrate Victor Hugo, de ce exală o gură de umbră, al cărei suflu plumburiu, etc.?

— E cineva? întreb, aproape timid?

Suflul se accelerează.

— Cineva? repet.

De rândul acesta niciun dubiu. Înregistrez un vaier. Ochii mei se obișnuiesc cu obscuritatea. Decelez o masă întunecoasă pe pământ. O umbră în mijlocul umbrei…

Este ceva negru, lung, cu o pată deschisă la una din extremități. O pată atât de deschisă încât trebuie să fie de-a dreptul albă. Cred că sunt șuvițe de păr culoarea zăpezii… Ce părere aveți?

Mă rotesc în direcția acestui volum, cât îmi permite

frânghia care mă leagă de stâlp. La rândul său, masa amorsează o mișcare reptatorie către mine, încât câștigăm un metru, umbra și cu mine.

Disting net conturul unui bătrân îmbrăcat în negru. E legat și el. Are sânge pe obraz… Sunt la capătul funiei, el la capătul puterilor. Cu toate astea continuă să se agite, gemând, pentru a se apropia de mine. Capul îi ajunge în zona de lumină. Scot o exclamație, și dacă nu strig „Dumneata, dumneata ești!" este pentru că l-am făcut pe Chemugle să spună asta în capitolul anterior. Bătrânul legat, jigărit, rănit, sângerând, umbra adică, este Dl. Placutzy Kurumi, marele producător de film. Partenerul Patriciei Sam-Hart la palatul Festivalului în seara de… în seara morții ei.

El, aici, în acest hangar pierdut printre stufărișurile lacului Neuchâtel. Visez sau dorm? El este oare obiectul mașinației pusă la cale de Hienă? Nu-mi explic dedesubtul afacerii, dar încep s-o pipăi la suprafață.

— Dumneata ești Placutzy Kurumi, nu-i așa? șușotesc.

— Da, îmi răspunde slab fosila. Și dumneata?

— Comisarul San-Antonio, din Paris.

Abia mai suflă… M-aș mira grozav să stingă o sută de lumânări dacă mai are un ceas, două, pentru a deveni centenar.

— Domnule Kurumi, îl chem eu.

Un vaier mai slab decât celelalte indică doar că încă mai aude.

— Ai fost răpit?

Se aude un horcăit, pe care-l consider afirmație, având în vedere că nenorocitul nu-i în stare să rostească un „da" franc și masiv.

— Hiena, nu-i așa?

— Nu… ș'iu…

— Ai fost constrâns să faci ceva?

— Avere…

Asta-i totul. Explicit. Elocvent. Revelator! Nu-i nevoie de un desen. „Avere". Hiena a zgâlțâit colosalul grisbi a nu mai puțin kolosalului fabricant de iluzii pe 35 milimetri. Cum?

Asta-i altă mâncare de pește.

— Puteți să-mi povestiți, domnule Kurumi?

— Mi-este… foarte… rău… Rănit…

Și trece timpul. Cu cât trece mai mult, cu atât avem mai puțin. Totuși sunt un pudic, mă cunoașteți. Nu-i onest să interoghezi un agonizant.

Vocea bătrânului reia…

— M-au adormit… cu… forța… Și dumneata?

Eu? Eu, sunt un c…! Iată! Am comis una din cele mai grave erori de manevră din strălucita mea carieră. În loc să mă fi năpustit în Elveția, trebuia să rămân lipit de persoana lui Kurumi. Am sărit în pista Chemugle pentru că era o pistă de gradul întâi, o pistă de copoi rutinier. Un cadavru într-o vilă! Vila închiriată de cine… Domnul Chemugle? Repede să-l întâlnesc pe Chemugle! În ordine, trebuia s-o fac, dar să nu fi plecat de la locul de muncă al Hienei. Ea punea osul la treabă prin Cannes și Antibe. Acolo trebuia să rămâi, gioarsă nenorocită!

În auto-furia mea, fac o confesiune publică (în comitet restrâns) lui Kurumi. Îi povestesc de Patricia, eroarea bătrânului, negresa în piscină, călătoria, accidentul meu, falsele răni, patinoarul, doctorița…

Am spus tot, animat de o intensă nevoie de a mă umili, de a mă flagela, de a mă mea-culpa.

Aude măcar, acest deșeu inutilizabil? Pederast extenuat, diminuat, distrus, sfârșit.

Aude, pentru că murmură ceva în stilul declarației Bossului:

— Este diavolul… Suntem pierduți…

— Pierduți, poate, dar vom fi răzbunați!

— Cu… cu… um…?

— Doi dintre oamenii mei sunt pe aici. Au stabilit că accidentul era o înscenare și s-au lansat pe o pistă. Sunt polițiști de elită și, cu mine mort sau nu, Hiena va fi înhățată!

Atunci, prieteni dragi, se produce ceva fantastic, neașteptat și să nu ne temem de cuvinte mari – buimăcitor, ceva înnebunitor!

Placutzy Kurumi izbucnește în râs.

Nu este vorba de un râs prăpădit, tremurat, ci de un râs copios, sănătos, sonor, răzbunător.

— Bérurier și Pinaud, polițiști de elită! Dar delirezi dragul meu!

Bătrânul se ridică. Legăturile sale superficial, aparent înfășurate, se desfășoară ca niște serpentine.

Sunt sigur că am părul măciucă! Dantesc ca viziune! Acest muribund care capătă viață și vigoare. Acest încătușat care nu mai este. Acest bătrân care devine tânăr în câteva mișcări; smuls perucă, riduri și răni șterse cu apăsări de batistă. Diavolul! The king al diavolilor.

Am în fața mea un bărbat bine făcut, tânăr, blond, privire vie, nas acvilin.

— Dar ce, dar cine, dar care, dar ce-i asta? îi zic, pentru că, în anumite circumstanțe, inutil să eviți asemănarea cu o moară hodorogită.

Își masează încheieturile.

— Dacă tot m-ați numit până acum atât de romantic, Hiena, continuați!

Se duce la ușă, bate cu pumnul și strigă:

— Jo!

Răsună pași. Se meșterește lacătul.

— De ce această mascaradă? strecor una din ultimele mele curiozități.

Ridică din umeri.

— Prefer să-mi capăt informațiile mai degrabă prin șiretenie decât prin forță.

— Nu le puteai obține în timp ce eram gipsat?

— Te-am făcut să vorbești în timpul somnului, dragul meu comisar. Dar de câteva ore ai evadat și nu știam cum ai folosit răgazul. După ce am descoperit carnajul pe care l-ai făcut la *Iglu,* ne-am lansat pe urmele dumitale. Ducându-ne la Elena Bellemôtte am avut șansa să…

Tace, căci Chemugle și numitul Jo își fac apariția.

Chemugle pare tare abătut.

— Ei, îl întreabă el pe Hienă, l-ai făcut să vorbească?

— Fără nicio dificultate. Francezii ăștia sunt guri de petice,

niște palavragii.

— El a omorât-o pe Elena?

Falsul Kurumi își pocnește degetele către celălalt acolit. Ah, nepoții mei. Nu sunt încă la capătul surprizelor… Închipuiți-vă că Jo, americanul năsos, scoate din buzunar un matrac negru, cum au polițaii la New York. Și pleosc! execută o lovitură abominabilă pe scăfârlia lui Chemugle, care sesizează ocazia pentru a se prăbuși.

— Acest imbecil mă enerva, cu întrebările lui tâmpite, decide Hiena. Leagă-l, Jo!

— Cum, mă minunez eu, Chemugle nu aparține onorabilei voastre fundații umanitare?

Tânărul elegant zâmbește.

— Nu mi-aș ierta să angajez idioți de teapa ăstuia. Un amărât de guguștiuc pe care-l duceam de vârful nasului și pe care-l făceam să creadă orice! O paiață de care Elena se folosea pentru a trage sfori de toate culorile…

Deocamdată, paiața în chestie are sforile în jurul picioarelor și a încheieturilor. Legături solide, puteți avea toată încrederea în Jo, iar opinia mea este de specialitate!

Când arată destul de convingător a cârnați pentru cârligul unui mezelar lionez, Hiena și acolitul său ies. Diabolicul personaj îmi lansează din prag.

— Adio, San-Antonio; vei primi cu siguranță Legiunea de Onoare cu titlu postum. Gândește-te la asta, îți va ușura moartea, cocardier cum ești!

CAPITOLUL III

Gânduri negre și, de fapt, inutile acum, mă asaltează!

Pinaud, Béru… I-a avut… Morți, desigur… Și eu? *Eu nu voi mai revedea meleagurile tale dulci și triste, Franță*… Ce ne vor face? Asta te va ajuta să mori, râdea, plecând, amicul… Preferam o pralină în pitpalac; curat, ușor, expeditiv. Probabil au alte proiecte mai sofisticate.

Aud o scurgere de apă pe pereții exteriori ai construcției. Supremă neobrăzare. Își ușurează băsicile pe locul execuției noastre? Mai rău. Mirosul care-mi sare în nări este fără apel. Benzină! Am înțeles. Nimic mai purificator decât focul. Suntem departe de sat. Incendiul va trece neobservat și chiar dacă s-ar deranja cineva, eu și Chemugle vom fi cărbuni aprinși, până la venirea ajutoarelor. De altfel care ajutoare? Cine-și părăsește cearșafurile în plină noapte pentru un foculeț inocent, undeva în stufăriș? Suntem legați stil începuturile creștinismului! Barbaria rediviva! Cu mâinile la spate… Legate strâns. Martiriu!

Scot canistre din mașină și stropesc de jur împrejur. Vom avea dreptul la un rug impecabil. Când eram țânc, într-o vacanță la țară, am asistat la focurile de Sfântul Ion. Acestea se numeau „niniere”! Se aduna toată populația și tinerii săreau peste flăcări. Făceau salturi de căprioară țipând, treceau fulgerător prin vâlvătaie, demoni o clipită iluminați, uneori cu fundul pantalonilor incendiat provizoriu…

Printre coline se vedeau focurile altor serbări, din alte comune. Ce nostim putea să fie, cu pălălăi cât vedeai cu ochii, cu strigăte de bucurie și ecouri…

Tradiții! O fi bine că se pierd? Probabil că da. E trist doar pentru cei ce le-au trăit, în lumea de azi nu-și mai are locul poezia populară. Suntem mult prea numeroși, totul merge mult prea repede.

Mă benoclez în jurul meu. Chemugle este scuturat de un tremur. Își revine încetinel din tratamentul cu doctoria de cauciuc new-yorkez. Oricum amicul Jo nu s-a zgârcit la doză.

San-Antonio, n-ai timp de pierdut! Fiecare secundă contează. Dacă aș putea să mă dezleg de stâlp, ca biata capră a Domnului Seguin de țăruș! Hopa! O idee! Capra domnului Seguin! Ce-a făcut capra? Și-a ros legăturile și a rupt-o la fugă. Morala fabulei? În loc să-mi rumeg furiile, mai bine mi-aș rumega funia. Mă efortez să obțin un minimum de spațiu de manevră și treizeci și doi de dințișori intră în scenă pentru concertul de muzică de cânepă. La drept vorbind, mai activi sunt incisivii. Omul are posibilitatea să concureze cu

rozătoarele. El este animalul cel mai complet al creației.

Grrregnoc-grrregnouc! Tai, subțiez, ciopârțesc, bucățelesc, clămpănesc, găuresc, hăituiesc, rumeg în disperare, cu sânge pe buze și gingiile carne vie. „Miam-maim, grregnouc, grregnouc”. Serviți cald. O smucitură. M-am desprins de stâlp. Lacom de cânepă crudă, n-am urmărit evenimentele din exterior. Îmi ajunge la ureche conversația celor două piei de vită, asortată cu scăpărări de chibrituri. Chibritul fatal. Ne împresoară limbi de lumină și focul începe să toarcă. Și eu care mă așteptam să pier în apă!

Mă zvârcolesc pe pământ, cu mâinile la spate și picioarele încă legate. Dar oricât încordez mușchii, și, fără să mă laud, am ce încorda, nu-i chip să mă eliberez.

Schimb tactica. Conjug toate eforturile, îmi concentrez toată energia spre a mă ridica la verticală. Nu mă întrebați cum, dar reușesc. Sar în direcția ușii, fason cangur, atâta doar că un cangur, după cum vă mai atenționasem, se sprijină pe coadă, iar eu n-am ajuns încă până acolo. Dar ușa este zăvorâtă din afară. Nu cu brațele lipite la spate și cu picioarele sudate voi reuși s-o deschid! Sărind (ați făcut vreodată curse în sac?) mă întorc lângă Chemugle. El horcăie. Îl interpelez neprotocolar:

— Chemugle! Hei, cârpă ce ești! Trezește-te!

Scâncește. Între timp focul și-a găsit viteza de croazieră. Mă pătrunde-o căldură de etuvă, flăcările nu mai ling pereții de lemn, îi devorează. Plouă cu jăratec. Fiesta, în viziunea Marelui Inchizitor. Sfânta Ioana d’Arc, roagă-te pentru noi.

— Chemugle, cap de vită zburătoare! Trezește-te!

Mă privește cu ochi opaci.

Focul este pretutindeni în jurul nostru. Focul care urlă, aţâţat de briza matinală. Focul care urcă magistral, către șarpanta hangarului. Aerul se rarefiază, devine irespirabil.

Sfârșitul, San-A.? O ultimă privire asupra acestei lumi în flăcări, amice. Rahat! Rămâne, totuși o supremă și minusculă șansă. Totul depinde de rezistența acoperișului. Dacă mai ține cât de cât, poate că merge… Și s-ar putea să nu se prăbușească încă, sprijinit cum e pe armătura metalică. Ceea ce am

reperat, fraților, este în legătură cu barca. Amintiți-vă ce v-am spus nu demult… Sau, mai bine, vă rezum eu, la tensiunea asta n-aveți destulă salivă să răsfoiți paginile. Barca de fier este legată de un căruț montat pe șine în pantă. Barca sus, pe căruț, iar șinele se termină în lac. Căruciorul, slavă Domnului, este atașat la troliul de tracțiune cu o funie. O funie și nu un lanț, *you see*.

Ce-și zice, deci, San-A., genialul, neînvinsul? Că focul va secționa funia. Căruciorul, cu barca de fier cu tot, va rula pe șina înclinată. Ansamblul căruț-barcă fiind greu și dispunând de patru, cinci metri pentru a lua viteză pe șine, are șanse să pulverizeze ușa în flăcări și să treacă dincolo de ea. Teoretic, toate astea sunt cât se poate de valabile. Ce riscă să încurce ițele este factorul timp. Dacă se va prăbuși hangarul înainte să se rupă funia? Voi mai trăi să simt barca pe valuri? Și dacă, percutând ușa, căruciorul deraiază înlăuntrul hangarului?

— Chemugle! Mă auzi!

Nu. A căzut din nou cu nasul în țărână. Mă ghemuiesc, îi apuc gulerul hainei cu dinții, îl ridic. Tremur tot. Ploaia de jăratec s-a întețit. Fumul mă înăbușă. Mă sufocă.

Iată-mă din nou în picioare. Belelele abia încep. Vrei să-ți spun adevărul San-A.? Ești un terra-nova! Și încă unul cu păr scurt, sau, mai exact, pârlit. Mă persecută amețelile. Să fii afumat și să respiri numai pe trompă, pentru că te încăpățânezi să ridici, cu gura, șaizeci de kilograme de gugumănie este ceva super-sublim! Nu s-au inventat medalii destul de grandioase pentru a recompensa asemenea acte de abnegație totală. Negație totală! Depășirea culmei individului. Ce ordin a fost creat pentru a recunoaște fapte de asemenea grandoare? Și totuși sunt atâtea, ordinele, că nu mai descurcă nici dracu dezordinea. Acum câteva luni, cinam cu niște domni într-atât de împodobiți de decorații încât mă simțeam gol-goluț pe lângă ei. Ca să zic așa erau îmbrăcați în panglici, discutau de cele pe care încă nu le primiseră, despre cele care le fuseseră promise și întârziau: cravata de comandor de Rahat-cu-Mac sau de Mac-cu-Rahat. Asta le deschidea ulcerul, le devasta bila, le rănea grav orgoliul. Mi-era milă și rușine să-

i ascult expunându-și meritele și injustițiile. Când am scăpat de ei m-am felicitat călduros că-mi cumpăr singur cravatele la Dior sau Balmain, că pot să aleg culorile care-mi plac fără nicio dificultate și fără să pup niciun cur, sau să-l ofer pe-al meu în același scop. Nu știți ce formidabil este să fii numai San-Antonio și să-ți ajungă asta.

Uitați-vă la mine cum îndrăznesc să bat câmpii în plin incendiu. Trebuie s-o faci și p-asta. Să îndrăznești! Cel mai greu lucru în viață. Toată lumea poate dar nimeni nu îndrăznește! Cu atât mai bine! Asta lasă loc liber celor care au două perechi de mă-nțelegeți și care știu la ce servesc ele!

Barca îmi ajunge la bărbie. Trebuie să mă sui eu mai întâi și pe urmă să încerc ambarcarea lui Chemugle. Îl proptesc pe ăsta de marginile deja fierbinți ale bărcii și nu descleștez dinții decât după ce m-am asigurat că, de bine, de rău, se ține pe picioare.

— Mă auzi acum, bou încălțat?

— Da.

— Belește ochii în jurul nostru…

— Foc, săriți! zbiară. Săriți, foc!

— Gura, dobitocule, pompierii sunt în concediu. Încearcă să-ți bagi hoitul în barcă.

— Săriți, foc!

— Tacă-ți fleanca!

Furios, eu care m-am riscat pielea pentru nulitatea asta, îi trag un cap în dinții rânjiți.

— Ne vom sui în barca asta de fier. Când îi va plezni parâma, vom putea ieși…

— Prea târziu! bolborosește tenismanul.

Nici nu-l mai ascult. Fiecare își croiește destinul pe care-l merită. Cei pentru care este prea târziu tot timpul, o dau infailibil în bară. Scrieți-vă aceasta pe capacul ceasului sau pe chelia bunicului, ca să nu uitați.

Îmi continui salturile, cu picioarele legate. Descopăr un punct în care căruciorul e mai lung decât barca. Un fel de platformă intermediară, pentru mine. Mă salt pe ea din prima detentă. Rămâne să mai ajung în barcă. O scândură

incandescentă îmi cade pe spate. Mă sucesc și, cu o smucitură, îi fac vânt. Cade pe parâma întinsă. Sar în față, îmi tamponez oribil pântecul în prova ascuțită, strâng din dinți, mă balansez și, cu o nouă detentă, mă propulsez în fundul bărcii. Nu mă lovesc deloc, barca fiind amortizant tapisată de carcasele lui Bérurier și Pinaud. „Ian te uită! îmi zic *in petto,* ce-ntâlnire! Suntem orbitor luminați. În inima unui cuptor monstruos. Văd obrazul transpirat al Grasului. Foarte bine: morții nu transpiră. Dovada numărul doi că n-a mierlit-o, îi sângerează amândoi ochii. Are o bucată enormă de leucoplast în lungul și-n latul botului, transformat, aparent, în cicatrice postoperatorie.

Mă zvârcolesc încercând să mă ridic, dar am capul și umerii sub o bancă fixă. Cum dracu să fii rapid, cu mâinile legate și capul sub o bancă?

— Chemugle, strig, treci prin spate, sari în cărucior și…

O zgâlțâitură îmi închide gura. Barca se pune în mișcare. Încărcată, ea însăși din fier greu, legată de căruciorul pe șine, a pornit-o la vale cu alură de rachetă. Plouă, peste noi, cu lemne aprinse. Un șoc… Timpul își suspendă în asemenea măsură zborul încât o fracțiune de secundă mi se pare că stopăm; dar nu, n-a fost decât o încetinire.

Reluăm călătoria. Dogoarea se disipează, o pală de aer proaspăt îmi umple plămânii de sărbători. Văd stelele… Viteza crește vertiginos. Toboganul! Roțile de fier ale căruciorului miorlăie pe șine ca un fierăstrău de metale pe bronz.

Lângă mine, Béru se zvârcolește cât îi permit funiile savant legate. I-a căzut o bucată de lemn arzând pe burdihan și buricul lui seamănă cu Etna filmată invers (lava incandescentă care se întoarce în gaură).

Viteza noastră atinge ritmuri demente. Aproape o tonă pe o pantă de douăzeci de grade (din care mai multe sunt Fahrenheit), vă dați seama!

Dintr-odată, o hărmălaie monstră! Pe mine, care credeam că ne vom propulsa în ghiol, nu mă îngrijora decât amerizajul. Când colo lovim „nu știu ce” masiv de fier, cu lume dedesubt, deasupra sau înăuntru, care scoate niște țipete lamentabile.

Basculăm. Ne poticnim. Funiile care menţineau covata pe cărucior pleznesc. Ligheanul cade pe burtă – slava cerului – şi între oameni bună învoire. Din pricina vitezei sale iniţiale, barca continuă să lunece pe sol. Stuful foşneşte retezat şi, deodată, plof, încetinire, un contact moale. Un contact mătăsos… Apă, stropi grei de apă, stingând vulcanul invers al nefericitului Béru. Suntem pe lac, unde ne leagănă hula. Plutim molatec într-o auroră artificială, la originea căreia este incendiul hangarului. Sfinte Cristophe, mersi pentru amerizare. Ai săvârşit o minune, unică, în lunga-ţi carieră.

CAPITOLUL IV

Un calm infinit domneşte peste ape. Un pescăruş Echandon{17} descrie un zbor planat deasupra cargoului nostru, îl vede pe Béru şi o-ntinde cu fâlfâit de aripi, scoţând ţipete de fată bătrână stropită cu noroi la o trecere de autobuz.

Dacă metempsihoză există, aş vrea să mă reîncarnez pescăruş. Oamenii, de obicei, te lasă în pace, fie şi pentru că nu eşti comestibil. Să te reîncarnezi în câine este extrem de riscant, dacă ne gândim la cozile tăiate.

Percep un zgomot de vâsle lovind apa în cadenţă, ca în poemele lui Rimbaud. Micile scârţâieli ale furcheţilor ruginiţi şi plescăitul lopeţilor când intră în apă, compun o muzică melodioasă. Dau drumul la urlătoare fără menajamente, e timpul, vreau să atrag atenţia.

— Ajutor, ajutoooor!

E clasic, e verificat, produce mereu micul său efect (la treizeci de zile, sfârşit de lun).{18}

Zgomotul vâslelor se apropie. În curând are loc abordarea. Jean Bartul navei de acostare este un bătrânel îmbrăcat într-o salopetă verzulie şi cu ciupilică de lână peste coafură. Mutră de pescar tip excepţional. Nu-i lipseşte nici măcar mustaţa albă, nicotinizată. Poartă ochelari cu o lentilă normală şi una

opacă, deși nu este neamț. Nu știu dacă ați fost atenți, dar numărul de chiori întâlniți dincolo de Rhin este nemaipomenit. Se pare că treaba asta vine de la capacele halbelor de bere pe care și le bagă-n ochi în timp ce beau.

Așadar n-are decât un singur ochi, exterminatorul de bibani, dar acesta devine uriaș ca un proiector D.C.A. văzându-ne cum arătăm în fundul skifului nostru.

— Saperlipopet! strigă el în elvețiană.

I-aș explica treaba mai clar, dar, până ar înțelege, am ajunge la Crăciun și aș fi dezolat să n-o văd pe mama opt luni.

— Dezleagă-ne, om bun, îl rog. Am fost mișelește agresați de niște răufăcători, care ne-au deposedat de superbele noastre undițe de bambus recupat cu mulinete enciclopedice…

— Ce chestie! Ce chestie! se lamentează maistrul-de-înot-al-larvelor-de-momeală, grăbindu-se să-mi taie legăturile.

Uf! așa mai merge! Aș zice chiar că viața o reia pe calea bună. La rândul meu îmi eliberez acoliții. Sunt într-atâta de anchilozați că nici măcar nu mișcă. Cel mai fleașcă este taica Pinaud. Smulgându-i leucoplastul care-i folosea de căluș, i-am smuls și mustața. Amărâtele lui de smoace au rămas lipite de plasture și acum, buza superioară denudată și sângerândă, seamănă cu un fund de maimuță.

— Băi detectivi cu potcoave, nu-i iert eu, mi s-a spus că aveți un mic cadou pentru mine?

Cei doi rostogolesc niște ochi bovini în care și un medic stagiar ar descoperi grave tulburări hepatice. Acești Laurel și Hardy ai curcănimii franceze arată, mai curând, a curci plouate.

Limbuția lor este oarecum în bernă (poate pentru că suntem în Elveția, a cărei capitală este idem). Nu mai au nimic în ranițe, cele două rebuturi.

— Vă instruiți demult în meseria de sardele în ulei, pe fundul acestei epave?

— Cel puțin de două zile, clipocește Pinuchet, grijuliu să nu imprime mișcări prea vii crustei de sânge închegat care-i înlocuiește mustața.

Leucoplastul a desenat un semn războinic și pe botul lui Béru, care îl face să semene cu Masca de Fier. E cu moralul la pământ, Dolofanul. Buricul lui carbonizat îl face să sufere. Și-l mângâie prin breșa cămășii – și aceasta sinistrată – exalând un vaier trist de lup bătrân cu laba prinsă în fălcile unei capcane.

— Trebuie să mergeți la poliție, opinează bătrânul pescar.

— Imediat, domnule, normal că… și degajând vâslele vârâte pe sub bănci, îi adresez un pertinent „scuzați deranju”…

Bag în apă bucățile de lemn. Mă efortez dur către fumăraia din mijlocul stufărișului. Sunt multe necunoscute care-mi agită inteligența, printre care, în principal, natura marelui șoc care a precedat lansarea noastră la apă și țipetele care au urmat.

Vâslesc deci ca un tip de la Cambridge, când face canotaj în compania unui ins de la Oxford.

Béru se dezmorțește câte puțin. Se mișcă stângaci, o broască țestoasă răsturnată care vrea să dirijeze o orchestră.

— Când veți colecta trei picături de salivă ca să vă ungeți circuitele, îmi veți povesti, le spun, dar nu vă grăbiți, avem acum toată viața înaintea noastră…

— Când e belea, e belea ce mai, bâiguie Malacul. Închipuiețți că am vrut să lămurim că cum fu cu accidentu’ tău.

— Heu, am hrut hă mă ahigur! aspiră și transpiră Pinaud.

— Să nu ne șicanăm că cum și că ce, tranșează Grasu. Ne-am dus la garajistu care a reparat Jaguaru…

— Știu, am fost la el…

— Știu că ai fost la el, bodogăne Béru, am auzit totu’, când Hiena făcea pe bătrânu muribund pen’ că să te tragă de limbă.

— Cum v-au prins?

— Păi, începe dezvăluirile Planturosul, după garajist, hârbu ăla nu putea să meargă prea departe, în starea în care se găsea. Am întreprins cercetări prin împrejurimi pentru a ști micul inerariu{19} pe care l-a urmat după ce s-a cărat de la depanator. În localitățile astea liniștite, e floare la ureche, gagiii oxervă totu. Cu atât mai mult cu cât Jagul zdrăngănea ca o cratiță. Ne-am ușchit pe urmele lui. Și asta ne-a făcut să

facem ocolu' lacului: Colombier, Yverdon, Estavyer, apoi Avenches, Morat și la urmă hârbu' s-a întors nu departe de aci, într-un loc care se chiamă Môtier. Pe malu lacului Morat, dă care se poa' să ignori că comunică cu lacu Neuchâtel, prin canalu de la Marna la Rin, dacă amintirile mele e ezacte.

Aprob.

— Și hârbu ăla a fost remizat în garajul donșoarei Bellemôtte, doctoriță de meserie și turnătoare în gips nenecesar prin vocație?

— Foarte just, August! Când încercam să ne chiorâm în garaj, a venit doi tipi nasoi care ne-a plantat țevile automatelor în coaste, recomandându-ne să fim cuminți. Ne-a legat și ne-a pus botnițe, așa cum ai putut să capeți o noțiune din propriile tale viziuni.

— Și apoi? insist, întorcându-mă să văd dacă sunt încă departe de locul isprăvilor mele.

— Și apoi asta-i totu'. Ne-a ținut într-o pivniță înainte de a ne căra în hangaru cu barca. Așteptau întoarcerea patronului, zicea ei, după Pinaud, care discută englezește cum îți vorbesc eu.

Tace, îi simt fleanca paralizată de stupoare…

— Băi frate-miu! Băi ce chestie…

Mă întorc… Barca alunecă fără zgomot către mal, unde un spectacol uluitor se propune ochilor noștri blazați. Ruinele unui automobil fumegă, precum fumegă cele ale hangarului. Pricep tot și vă explic ceea ce pricep mai repede decât voi. Șinele de lansare la apă traversează poteca prin care se face accesul la hangar. Hiena și acolitul ei așteptau, în interiorul mașinii lor, concluzia incendiului, înainte să o întindă. Or norocul a vrut ca mașina să fie oprită în mijlocul șinelor, cărora ei nu le dădeau nicio importanță. Mă urmăriți bine, nu-i așa? Dacă vă e greu, nu vă încoțopeniți și spuneți cinstit, o iau de la început. La nevoie, îi voi cere lui Gourdon să vă facă o schemă în afara textului. Nu, sigur, merge? Banco.

Imaginați-vă două personaje, la mare distanță, privind cu delectare hangarul pârjolindu-se. Dintr-odată, un bolid extraterestru plecat din vâlvătaie cu mare viteză, se năpustește

peste ei. Nici n-au timpul să realizeze, să întindă mâna către portiere, să le deschidă, că s-a și produs coliziunea secolului. Barca metalică, în plină viteză, lovește mașina, o face țăndări… Catapultarea mai transportă, în afara celor trei curcani legați și bucăți de lemn în flăcări. Focul se propagă la mașină, care ia foc la rândul ei. Oh, justiție imanentă! Mersi.

Sar pe ponton și fug către amestecul de ruini și rămășițe. În carcasa calcinată a mașinii, pe banchetele încă fumegânde un cadavru torsionat și negru… Hiena în stare de cadavru. Îl caut pe cel de al doilea, dar nu-l văd. Pinaud-fund-de-maimuță strigă:

— Hei! Hiutahihă! (ceea ce în limba super-surmenată a lui Pinaud – mustață smulsă – vrea să zică: „Hei! Uitați-vă!”

Privim. Locotenentul Hienei este întins pe stuf. Are o rană larg căscată la cap și hainele carbonizate… A fost probabil ejectat din mașină și s-a târât până la lac pentru a-și stinge incendiul portativ. Văd mișcându-i-se buzele. Horcăie… N-a dat ortul popii? Dacă l-am putea reanima măcar…

— Béru! strig, fugi în sat să cauți ajutoare!

— În halu’ de paradeală în care sunt! Se indignează Henormul. Se cunoaște c-ai sărit de pe șine, Gagiule! Sunt terminat, îmi sunt oasele mai moi ca vaselina. N-am halit nimic de două zile! Și-n halu ăsta vrei să-mi iau cataligele la spinare?

— Du-te dracului mai repede, e un ordin! Telefonează de la amicul Facchinetti să se trimeată o ambulanță cu o mască de oxigen și poliția, și apoi…

Nu mai ascultă. Numele prietenului său, restauraturul, a fost pentru el, ceea ce pentru un meloman este *a noua* de Beethoven interpretată de Filarmonica din Berlin.

•

Mă apropii de hangarul peste care, credeți-mă sau dacă nu duceți-vă și lipiți-vă pene de păun în proză, acoperișul n-a căzut.

Cadavrul nenorocitului de Chemugle continuă să se coacă, un cartof pe cărbuni – cu mici explozii, șuierături, țăcănituri…

— Cine este acest domn? mă întreabă boșorogul.

— Un încornorat la grătar, răspund.

CONCLUZIE

Biroul Bătrânului… Prin geamul larg se vede Parisul, gri total, stropit de ploaie.

Tunsul își privește unghiile, inegalabilele sale unghii frumoase și ovale.

— Deci locotenentul său a murit, bombăne. Nu vom ști niciodată cine a fost Hiena. În sfârșit, esențialul este că acest individ sinistru nu mai există.

Îmi întinde pe deasupra biroului admirabila sa mână, mândria lui și a mănușarului său.

— Bravo, dragul meu. Ți-ai îndeplinit misiunea.

Mă bucur de remarcabila onoare ce mi se face, apăsând cu devoțiunea pe care o bănuiți – și, pe lângă care, rugăciunile preotului din Ars sunt un simplu număr de French Cancan – delicatele degete ale Directorului.

— Stați, patroane, ceea ce nu v-am spus încă, este că tipul a putut să vorbească, înainte de a muri.

La chestia asta, Grand-father se strangulează.

— Ce? strigă el.

În realitate face: „Ceheee?”

— Ei, frânturi de revelații, Boss, dar care mi-au fost suficiente pentru a reconstitui ceea ce Béru numește „tinerețea afacerii”. În jobul nostru este ca la naturaliștii care, plecând de la un os, ajung să reconstituie un animal antediluvian.

— Vorbește, dragul meu! Vorbește!

Împroașcă salivă, amatorul de *bloody mary*.

— Să vă precizez că, în port-bagajul mașinii, se găsea o valiză de fier conținând cincizeci de milioane de franci elvețieni…

Tunsul emite un fluierat, cu totul neobișnuit, având în vedere manierele sale aristocratice.

— Fir-ar să fie! cincizeci de milioane de franci elvețieni, știi ce reprezintă aceasta, San-Antonio?

— Ceva mai mult de șase miliarde de franci vechi, domnule

director. Și mai reprezenta averea ocultă a lui Placutzy Kurumi. Toată viața, pedala asta a înmagazinat în bănci și seifuri elvețiene. Hiena a numărat – habar n-am cum – zerourile totalului și s-a hotărât să treacă pe numele său formidabila avere. Era o muncă îndelungată. Tipul nostru a lucrat pe îndelete, începând cu recrutarea unei echipe. Cea din Elveția avea ca pivot pe Elena Bellemôtte, doctorița. Această putorișcă număra pe Chemugle printre amanții ei. Era nebun după ea. Când l-am surprins la duducă acasă, a crezut că vreau să-l șantajez și mi-a propus bani. Minusul ăsta amărât, Hiena în persoană mi-a spus-o, nu era decât o marionetă în mâinile lor. S-au servit de el pentru a închiria vila din Antibe, pentru a folosi skatingul, etc. Sperau ca, la sfârșit, să-l scoată, țap ispășitor. Scopul lor era să-l bage la apă cât mai adânc, folosindu-l fără perdea.

— Și echipa cealaltă?

— O conducea a doua egerie: Patricia Sam-Hart.

Visez sau i s-a încrețit chelia? Tresare. Pălește. Și apoi un zâmbet frumos, plin de aur dentar, strălucește, rază de soare în mijlocul iernii. (ce delicat pot să mă exprim!)

— Dar atunci, San-A., acea execuție… la Cannes…

Încuviințez.

— Yes Boss, am defenestrat o pramatie, ceea ce reoxigenează conștiința mea. Patricia Sam-Hart forțase intimitatea lui Placutzy Kurumi pregătind terenul Hienei, care trebuia să i se substituie moșneagului la momentul oportun. Grație Patriciei, operația a devenit posibilă. El a putut deprinde ticurile, gusturile, obiceiurile, toate relațiile și inflexiunile lui. Ea înregistra pederastul pentru ca Hiena să-i poată învăța vocea. Îi furniza texte manuscrise ale producătorului pentru ca Hiena să-i studieze și să-i imite scrisul. Ea șterpelea hainele pedalei, pe scurt, grație acestei fete, Hiena l-a asediat pe Kurumi. Totul mergea cum nu se poate mai bine pentru afacerile Fantomasului dumneavoastră, patroane, când l-ați demascat. Numai că (și aici mă umflu ca un păduche pe un bolnav) ați comis o eroare…

— Ah da? bombăne ciufulici.

— Da. Când ați subtilizat paharul fetei, pentru a verifica amprentele, L-AȚI LUAT PE CEL AL LUI KURUMI. Ori, în ziua aceea, Hiena tocmai începea să facă studii de transformare sub aparențele viitoarei sale victime, ușor de simulat, dat fiind că bătrânul era o caricatură ambulantă. Greșeala dumneavoastră a declanșat totul, Boss! Totul! CĂCI DACĂ AȚI FI LUAT AMPRENTELE FETEI PE CARE O SUSPECTAȚI, NU LE-AȚI FI OBȚINUT PE CELE ALE HIENEI!

Captivant, când este povestit cu periuța la îndemână, carieriștilor! De aia am cerut tipografului să scrie această frază cheie într-un alt caracter de litere. Tre să țâșnească din text: să se evidențiă impecabil.

Încă nedecis, directorașul. Se întreabă dacă trebuie să aprecieze propria-i greșeală, sau dimpotrivă să fie vexat. La urmă se decide pentru satisfacție și-mi etalează formula de care se folosesc mâțele lansate de la al treilea etaj, pentru a cădea pe labe:

— Dumnezeul polițiștilor veghează mereu, San-Antonio, asta-i dovada.

Îngâmfat nu? Să-l amesteci pe Dumnezeu într-o gafă personală pentru a o magnifica, asta-i artă. Dați-mi cădelnița să-mi virgulez rândul!

— Moartea brutală, tragică și prematură a Patriciei, a semănat panică în furnicar. S-a dat alarma la bordul Hienei. S-au speriat… În primul rând trebuiau să lichideze camerista neagră, pentru a evita ca poliția s-o bilibistrocizeze. Un executant de opere murdare o îneacă. Dar când raportează șefului său isprava, ăsta turbă de furie. Îi ceruse boy scoutului său ca trecerea în altă lume să aibă aerul unui accident. Un accident survenit în piscina unei vile închiriate pe un nume fals risca să compromită totul, insul s-a întors și a furat cadavrul. O idee și mai mișto germinase în dibla Hienei: să facă să dispară mica negresă pentru a pune poliția pe o pistă falsă. Și în timp ce Katy ar fi fost căutată, omul nostru avea mâinile libere. L-a kidnapat pe Kurumi și l-a cărat în Elveția la bordul avionului său particular. Cadavrul cameristei era printre îmbarcați.

— De ce? întreabă Bătrânul.

Dau din cap.

— Nu uitați că nu vă fac un raport oficial, patroane, ci că interpretez câteva mărturii șoptite de un muribund. Fiindcă tot veni vorba de cameristă ce ziceți de următoarea supoziție: conservând mai multe zile cadavrul în gheață, Hiena stopa descompunerea. În consecință, dacă, în final, balansa cadavrul în lacul Neuchâtel, s-ar fi putut crede că micuța Katy fusese înecată de curând; aici, cred eu, s-ar fi închis menghina pe Chemugle-papă-lapte.

— Deloc rău gândit, completează Despăduritul. În concluzie un fals Kurumi a fost în Elveția și a recuperat fondurile ascunse de cel adevărat?

— Exact. Dar sosirea noastră la Chemugle a fost semnalată de feciorul italian, acolit al bandei. A fost imediat organizat atentatul împotriva mea. Am fost pus pe tușă așteptându-se hotărârile Hienei, ocupat la ora aia să-și facă marea recoltare.

— Și dumneata te-ai salvat formidabil, San-Antonio, declară Bătrânul. Ce mândru sunt că un polițist francez a pus capăt fărădelegilor acestui criminal ieșit din comun!

— Dar eu! ricanez.

Mă ridic:

— Vă rog să mă iertați patroane: sunt așteptat…

— O doamnă?

— Ca să nu vă ascund nimic, da, o șvițeriană! Sunt cele mai frumoase fete de pe planetă.

Îmi întinde din nou mâna. În loc să i-o scutur respectuos, depun în distinsa palmă întinsă, o minusculă cheie cromată.

— Ce-i asta? se miră superiorul meu hieratic.

— Cheia seifului de bagaje în care am depus valiza conținând cele cincizeci de milioane elvețiene, în aeroportul din Geneva.

Cum belește ochii adaug:

— Veți hotărî, eu n-am putut să-mi asum riscul de a înfrunta grănicerii cu tot bănetul ăsta, țin prea mult la cariera mea.

Izbucnește în râs.

Și râsul lui răsună încă în cabina liftului, în clipa în care o regăsesc pe Dna văduvă Chemugle care mă așteaptă cuminte jos, pe o băncuță jupuită.

A venit la Paris pentru a-și mai schimba ideile.

Nu știți ce bine-i vine negrul!

Sfârșit

virtual-project.eu

SAN-ANTONIO

Y a de l'action !

Fleuve Noir

{1} Simbolul tradițional al Franței. (n.t.).

{2} Soi de anglicanism bérureean semnificând „au pus mâna”.

{3} Béru înțelege simulacru.

{4} Reversul bancnotei, nu al sutanei.

{5} Nu mai știm să solfegiem!

{6} că nu sunt numai povești cu zâne; dacă-mi dovediți contrariul, aveți un aperitiv de la mine.

{7} În epoca noastră, cine nu-și creează și cultivă propriul mit, o belește.

{8} sulfuric, of course!

{9} Imaginea este de toată frumusețea! Ce vigoare poetică! Ce cutezanță în metaforă! Adevăr grăiesc vouă: dacă San-Antonio n-ar fi existat, s-ar fi inventat singur! VOLTAIRE.

{10} Grăsanul vrea să zică percutat.

{11} Pentru coordonate, of course.

{12} N-am timp să fiu original, folosesc clișee, n-aveți decât să păstrați ce vă convine și să vă ștergeți undeva cu celelalte.

{13} Micii-Francezi sunt un soi de brânzoaice proaspete, învelite în hârtie, foarte apreciate în Elveția, unde sunt consumate în general cu smântână, zahăr pudră și o linguriță de desert.

{14} Arpajon, localitate în împrejurimile Parisului, vestită pentru cultura fasolei. (n.t.).

{15} În pragul acestei a treia și, din fericire, ultime părți, atragem atenția cititorului și, la nevoie cititoarei, sau unui cititoare și unei cititor, căci San-A. este citit și de hermafrodiți: atragem atenția, repetăm, asupra rigorii construcției acestei opere a cărei primă parte se intitulează „Hiena”; a doua „Jaguarul”; și a treia: „Hiena nu este oare un Jaguar?” Câtă perfecțiune! Șarpele sau acrobatul care-și mușcă coada!

{16} Ah! Dacă San-Antonio și-ar da osteneala să scrie, ce poet am avea! Nu-i așa Elsa? — Oh, da, Louis!

{17} Rasa de pescărușI cea mai amețitoare.

{18} Scriu „lun” fără „ă”, semnalizez asta tipografului. Zăpăcific în asemenea măsură încât, de la sine putere, linotipiștii rectifică, crezând că fac bine, constrângându-mă fără să-și dea seama la clasicism, și punându-mă, fără voia lor, în pericolul alegerii mele în Academie. Gestul de a împrăștia cenușă peste excremente este mașinal.

{19} O fi vorba de cuvântul itinerariu? Cu Béru totul este posibil.